

รวมใจเป็นหนึ่ง

หนังสือ
วันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๗

โครงการชิงห้วยมัน ตามพระราชดำริ อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ๑ สิงหาคม ๒๕๕๒

โครงการชิงห้วยมัน เป็นชื่อโครงการในพระราชดำริน่าสนใจ ชวนให้คิดว่าชื่อนี้มีความหมายว่าอย่างไร โครงการนี้เกิดจากข้าราชการบริพารในพระองค์ได้มาซื้อที่ดินบริเวณตำบลเขากระปุก อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยและปลูกพืชผล ต่อมาความทราบถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสนพระราชหฤทัย จึงได้เสด็จพระราชดำเนินมาทอดพระเนตรที่ดิน และทรงได้ซื้อที่ดินบริเวณนี้เป็นส่วนพระองค์เพื่อต้องการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจให้เป็นตัวอย่างแก่ราษฎร ส่วนที่มาของชื่อโครงการนั้น ขณะที่พระองค์เสด็จประทับ ณ วังไกลกังวล อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีราษฎรนำห้วยมันเทศที่ปลูกมาทูลเกล้าฯ ถวาย พระองค์ได้นำห้วยมันเทศไปวางไว้บนตาชั่งที่ห้องทรงงาน หลังจากนั้นพระองค์เสด็จกลับกรุงเทพฯ ต่อมาพระองค์เสด็จกลับมาที่วังไกลกังวลอีกครั้ง ทรงพบว่าห้วยมันเทศที่วางอยู่บนตาชั่งมีเลาะมีใบงอกขึ้นมา พระองค์จึงให้นำห้วยมันไปปลูกในที่ดินที่ซื้อไว้ และพระราชทานนามโครงการนั้นว่า “โครงการชิงห้วยมัน” และพระราชดำริให้จัดเป็นพื้นที่เพาะปลูกพืชต่างๆ โดยเน้นพืชท้องถิ่นของเพชรบุรี เช่น มะพร้าว ชมพุเพชร มะนาว กะเพรา สับปะรด ข้าวไร่พันธุ์ต่างๆ เป็นต้น นับว่าโครงการชิงห้วยมัน เป็นการบริหารทรัพยากรแบบบูรณาการ โดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้คุ้มค่าที่สุด นอกจากจะเป็นพื้นที่ปลูกพืชผักสวนครัวเกือบทุกชนิด ผลไม้นานาชนิด และข้าวพันธุ์ต่างๆ แล้ว ยังมีสิ่งประดิษฐ์ที่น่าสนใจคือ กังหันลม ซึ่งกลายเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของโครงการชิงห้วยมัน พระองค์ทรงมีพระราชดำรัสให้นำพลังงานลมมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อโครงการชิงห้วยมัน และได้พระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์ให้ศูนย์วิจัยประยุกต์พลังงานลม น้ำ และแสงอาทิตย์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ดำเนินการออกแบบและติดตั้ง

โครงการชิงห้วยมัน ในพระราชดำรินี้เกิดขึ้นอย่างเข้มแข็งด้วยการร่วมมือร่วมใจกันของทุกภาคส่วน ทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน รวมไปถึงชาวบ้านในพื้นที่ ทำให้เกิดความก้าวหน้าในโครงการ ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงมีพระราชดำรัสกับโครงการชิงห้วยมัน เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ความว่า “...คนที่ไปดูก็เห็นได้ว่า เริ่มต้นด้วยไม่มีอะไรเลย แต่ว่าต่อมาภายในวันเดียว ทุกคนที่อยู่ในท้องถิ่นนั้นก็เข้าใจว่าต้องช่วยเหลือกัน และยังในสมัยนี้ในระยะนี้เราต้องร่วมมือกันทำ เพราะว่าถ้าเราไม่ร่วมมือกันก็ไม่ก้าวหน้า ไม่มีความก้าวหน้า ฉะนั้นการที่ท่านได้ทำแล้วมีความก้าวหน้านี้เป็นสิ่งที่ดีมาก หลักการก็อยู่ที่ทุกคนต้องเสียสละ เพื่อให้กิจการในท้องถิ่นก้าวหน้าไปด้วยดี ก้าวหน้าได้อย่างไร ก็ด้วยการช่วยเหลือกัน แต่ก่อนนั้นเคยเห็นว่าการที่ทำมีกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งทำ แล้วก็ทำให้ก้าวหน้า แต่อันนั้นมันไม่ใช่กลุ่มหนึ่ง มันทั้งหมดรวมกันทำ และก็มีมีความก้าวหน้าแน่นอน อันนี้ก็เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ และเป็นสิ่งที่ทำให้มีความหวัง มีความหวังว่าประเทศชาติจะก้าวหน้า ประเทศชาติจะมีความสำเร็จ...”

รวมใจเป็นหนึ่ง

หนังสือ
วันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๗

รวมใจเป็นหนึ่งใน

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๗

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๕๖

จำนวนพิมพ์ ๓๕๐,๐๐๐ เล่ม

ISBN 978-616-317-364-5

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ (CIP)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

รวมใจเป็นหนึ่งใน

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๗.--กรุงเทพฯ :

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, ๒๕๕๖.

๑๒๘ หน้า : ภาพประกอบ ; ๒๑ ซม.

๑. รวมเรื่อง. ๒. ชื่อเรื่อง.

๐๘๙.๙๕๙๑๑

ส๖๙๑ร

วันเด็กแห่งชาติ ๒๕๕๗

พระบรมราโชวาท

ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรกิตติมศักดิ์และพระราชทานปริญญาบัตร
แก่ผู้สำเร็จการศึกษาของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

วันเสาร์ที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๓๐

“...ผู้ที่มุ่งหวังความดีและความเจริญมั่นคงในชีวิต จะต้องไม่ละเลยการศึกษา. ความรู้ที่จะศึกษามีอยู่สามส่วน คือความรู้วิชาการ ความรู้ปฏิบัติการ และความรู้คิดอ่านตามเหตุผลความเป็นจริง ซึ่งแต่ละคนควรเรียนรู้ให้ครบ เพื่อสามารถนำไปใช้ประกอบกิจการงานและแก้ปัญหาทั้งปวงได้อย่างมีประสิทธิภาพ. อีกประการหนึ่ง จะต้องมีความจริงใจและบริสุทธิ์ใจ ไม่ว่าในการงาน ในผู้ร่วมงาน หรือในการรักษาระเบียบแบบแผน ความดีงาม ความถูกต้องทุกอย่าง เพราะความจริงใจนี้เป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในการผดุงและสร้างเสริมความมีสมานฉันท์ ความประสานสามัคคี และความเป็นปึกแผ่นมั่นคงของส่วนรวม. ประการที่สาม จำเป็นต้องสำรวจดูความบกพร่องของตนเองอยู่เสมอ แล้วพยายามปฏิบัติแก้ไขเสียโดยเร็ว ไม่ปล่อยให้เจริญเติบโตทำความเสื่อมเสียแก่การกระทำและความคิด. ประการที่สี่ ต้องฝึกฝนให้มีความสงบหนักแน่น ทั้งในกาย ในใจ ในคำพูด เพราะความสงบหนักแน่นเป็นเครื่องผ่อนปรนระงับความรุนแรง ความขัดแย้ง ความไม่เข้าใจในกันและกันได้ทุกกรณี. โดยเฉพาะความสงบหนักแน่นในจิตใจนั้น ทำให้เกิดความยั้งคิดพิจารณาตามเหตุตามผล จึงช่วยให้สามารถขบคิดวินิจฉัยเรื่องราวปัญหา และกระทำ ได้ถูกต้อง พอเหมาะสมพอดี มีประสิทธิภาพ.

หลักปฏิบัติที่กล่าว เป็นข้อที่ท่านทั้งหลายพึงรับไว้ศึกษาพิจารณาให้เห็นกระจ่าง และนำไปใช้เป็นแนวทางความประพฤติปฏิบัติ เพื่อนำพาตนให้บรรลุถึงความเจริญมั่นคงที่มุ่งหมาย...”

พระพรสมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

ยំ ยัม ปุณณํ กตํ อุปจิตํ, กาเยน วา วาจาเย วา มนสา วา, ตํ ตํ
อายสฺมนฺตานํ อาทิสฺสามิ; สาธุ อายสฺมนฺโต ตสฺมี ตสฺมี ปุณฺณเ
ปฏิกฺคเหตฺวา อนุโมทนตุ, เตन อนุโมทนามเยน ปุณฺณเณน วุฑฺฒี
วิรุฬฺหี เวปุลลํ อาปชฺชนตุ ฯ

บุญใดๆ ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว สังสมแล้ว
ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี, ข้าพเจ้าขอมอบบุญนั้นๆ ให้แก่ท่านทั้งหลาย,
สาธุ ขอท่านทั้งหลายจงรับแล้วอนุโมทนาในบุญนั้นๆ,
เพราะบุญที่สำเร็จด้วยการอนุโมทนานั้น,
ขอท่านทั้งหลายจงประสบความสำเร็จของงามไพบุลย์ เทอญ.

คำขวัญ

นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี
เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๗

ดัตถุญ รันน้ำที่

เบ็นเด็กดัส ฆวณิบ

สรวทไทย ใฝ่ฝันดว

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร)

นายกรัฐมนตรี

สาร

นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี
เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๗
วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๗

ดิฉันมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๗ ได้เวียนมาบรรจบครบรอบปีอีกครั้งหนึ่ง และขอใช้โอกาสอันมีความสำคัญต่อเด็กและเยาวชนนี้ ส่งความรัก ความปรารถนาดี มายังเด็กและเยาวชนไทย ที่น่ารักทุกคน

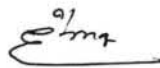
“วันเด็กแห่งชาติ” เป็นหนึ่งในกิจกรรมที่ช่วยกระตุ้นให้สังคมไทยตระหนักถึงความสำคัญของเด็กและเยาวชนมากขึ้น ในขณะที่เด็กและเยาวชนเองก็ได้รับรู้และตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนในฐานะที่ทุกคนเป็นกำลังสำคัญของประเทศ เป็นอนาคตของชาติ และเป็นผู้ที่จะต้องเติบโตขึ้นมารับผิดชอบการพัฒนาประเทศต่อไปในภายภาคหน้า

ดิฉันหวังว่าทุกภาคส่วนในสังคมจะให้ความสำคัญแก่เด็กและเยาวชน ไม่ใช่แค่เพียงเฉพาะในวันเด็กแห่งชาตินี้เท่านั้น แต่ต้องช่วยกันทำให้ทุกวันเป็นวันของเด็กๆ โดยสนใจเลี้ยงดูอบรมส่งเสริมเด็ก ให้เติบโตขึ้นเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ

ของสังคม ซึ่งการสร้างคนนั้นไม่ใช่เรื่องที่จะสำเร็จได้ภายในระยะเวลาอันสั้น แต่ต้องอาศัยทั้งความต่อเนื่องของระยะเวลา ความร่วมมือร่วมใจของฝ่ายต่างๆ รวมทั้งเครื่องมือที่มีคุณภาพและเหมาะสมในการดำเนินการ

ในปีพุทธศักราช ๒๕๕๗ นี้ ดิฉันได้มอบคำขวัญวันเด็กไว้ว่า “กตัญญู รู้หน้าที่ เป็นเด็กดี มีวินัย สร้างไทย ให้มั่นคง” เพื่อมุ่งเน้นให้เด็กและเยาวชนให้ความสำคัญในเรื่องของความกตัญญู รู้หน้าที่ และมีวินัย เพื่อจะได้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ดี และเป็นกำลังในการสร้างสรรค์พัฒนาประเทศให้มีความมั่นคงก้าวหน้าสืบต่อไป

เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปี ๒๕๕๗ นี้ ดิฉันขออวยพรให้เด็กและเยาวชนที่รักทุกคน ประสบแต่ความสุข ความสวัสดิ มีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์แข็งแรง มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และมีความเจริญรุ่งเรืองตามที่ปรารถนา

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร)

นายกรัฐมนตรี

สาร

นายจาตุรนต์ ฉายแสง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๗
วันเสาร์ที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๗

วันเด็กแห่งชาติประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๗ ตรงกับวันเสาร์ที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๗ นับเป็นวันสำคัญยิ่งของประเทศไทย เป็นวันที่ทุกภาคส่วนตั้งใจจัดกิจกรรมเพื่อมอบความสุขให้กับเด็กๆ ที่จะเติบโตไปเป็นกำลังสำคัญในอนาคต ในโอกาสสำคัญนี้ ผมจึงขอเชิญชวนผู้ใหญ่ทุกท่านหันมาให้ความสำคัญกับเด็ก ในการช่วยกันอบรม ขัดเกลา และปลูกฝังคุณธรรมอันดีงาม เพื่อให้เด็กที่เปรียบเป็นความหวังของชาติได้เจริญเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้า

สำหรับเด็กๆ ทุกคน ขอให้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ขยันหมั่นเพียรในการแสวงหาความรู้ให้กับตนเอง ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ กตัญญูกตเวที เป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ เป็นศิษย์ที่ดีของครูอาจารย์ ไม่ดื้อ ไม่ชน มีวินัย มีความสมัครสมานสามัคคี มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น รู้จักเลือกใช้เทคโนโลยีได้อย่างเหมาะสมและเป็นประโยชน์กับตนเองและผู้อื่น ดังคำขวัญของท่านนายกรัฐมนตรี

นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ที่ให้กับเด็กๆ ว่า “กตัญญู รู้หน้าที่ เป็นเด็กดี มีวินัย สร้างไทย ให้มั่นคง”

สุดท้ายนี้ในนามของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบด้านการจัดการศึกษา ขออวยพรให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคนมีความสุข มีสุขภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์แข็งแรง มีความเฉลียวฉลาด เพื่อนำพาชีวิตไปสู่อนาคตที่สดใส มีความสุข และเป็นกำลังสำคัญที่จะพัฒนาประเทศชาติในอนาคตสืบไป.

(นายจาตุรนต์ ฉายแสง)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

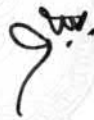
คำนำ

หนังสือ **รวมใจเป็นหนึ่ง** เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกเนื่องในโอกาสวันเด็กแห่งชาติประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๗ จัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๗ โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้รับมอบหมายจากกระทรวงศึกษาธิการให้เป็นผู้จัดทำต้นฉบับและองค์การค่าของสำนักงานส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาเป็นผู้จัดพิมพ์ จัดจำหน่าย และประชาสัมพันธ์

สำหรับเนื้อหาสาระของหนังสือ คณะกรรมการฯ ได้คัดสรรเรื่องราวดีๆ ที่เป็นประโยชน์มานำเสนอ อาทิ สารคดีเทิดพระเกียรติสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ซึ่งนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับพระประวัติ พระกรณียกิจ และพระกรุณาธิคุณ ซึ่งเป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งที่พระองค์ท่านทรงปฏิบัติตลอดพระชันษา นอกจากสารคดีเทิดพระเกียรติฯ ดังกล่าวแล้ว ในหนังสือได้รวบรวมเนื้อหา เรื่องราวของเด็กและเยาวชนจากทั่วทุกภูมิภาคที่ตั้งใจเขียน ทั้งในรูปของร้อยแก้ว และร้อยกรอง ที่ให้ทั้งความรู้ ความสนุกสนาน และยังสร้างความตระหนักในเรื่องคุณธรรม จริยธรรม ความรัก ความสามัคคี

ในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้อัญเชิญพระบรมราโชวาทในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งพระราชทานแก่ผู้สำเร็จการศึกษาของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๓๐ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเล่าเรียน และการดำเนินชีวิตของเด็กและเยาวชนต่อไป

อนึ่ง ทุกปีหนังสือวันเด็กแห่งชาติจะได้รับพระเมตตาจากสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ประธานพระวรธัมโมวาทเป็นประจำทุกปี แต่ด้วยพระองค์ได้สิ้นพระชนม์ก่อน คณะกรรมการฯ จึงได้อัญเชิญพระพรของ พระองค์ท่านเพื่อน้อมรำลึกถึงพระเมตตาที่พระองค์ท่านมีต่อเด็กและเยาวชนตลอดมา และขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้คัดเลือกผลงานดีๆ เพื่อนำมาตีพิมพ์ในหนังสือ สุดท้ายขอชื่นชมเด็กๆ ที่ได้ร่วมส่งผลงานเขียน ทำให้หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๗ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี หวังว่าเด็กๆ จะได้รับประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้

(นายอภิชาติ จีระวุฒิ)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สารบัญ

หน้า

ความหมายของตราฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี สมเด็จพระญาณสังวร	๑๖
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก	
สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก	๑๘
สมเด็จพระสังฆราชพระองค์ที่ ๑๙ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์	
พจมาน พงษ์ไพบูลย์	
ฉันรักและภูมิใจในพระเจ้าอยู่หัว	อติติญา เชื้ออ่ำ ๒๕
เด็กดีต้องมีจิตอาสา	อุ/จริยา/จิตติกา ถิ่นทอง ๒๓
กระรอกเจามะพร้าว	ภิญญา มีรวมชีชาติ ๓๘
ผมไม่รู้ว่ามีแม่สอนผมตอนไหน	พัญญิร วุฒนา ๔๑
ฉันรักประเทศไทย	สิริพร ๔๓
มือถือนั้น....สำคัญไฉน	น้องนุช ฉัตรทอง ๔๕
เวลาเพียงเสียงเพลง	อินทัช เกตุสิงห์ ๔๗
งามอย่างไทย	สุกัลล์ ดวงสีทา ๕๐

สารบัญ

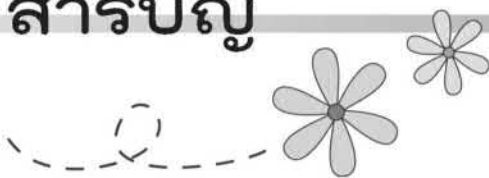

หน้า

ความดีไม่มีขาย	ลัดดามาศ แวโซ้ง	๕๒
ถ้าทอภูมิปัญญาไทยใส่ลงในผ้า	เนริญชรา มั่งยะสุ	๕๕
เมืองมายา	ธัญญา พิบุลธรรมนนท์	๕๘
ชีวิตใหม่	สุนิศา ตาสหาก/สุทธิดา เทียนมณี	๖๒
ลองหาตุลีสี่ ระบายสีด้วยนะ	น่านเมธิกุล	๖๕
สยามเมืองยิ้ม	นิตติยา สิงห์ดวง/วิลาวรรณ สิงห์ดวง/ชาญชัย งามดี	๖๘
ต้นไม้แห่งความสามัคคี	มานะฟ้า รักชาวเขา/เลเล	๘๑
ลูกเปิดเจ้าปัญญา	แพรวไพยม ภาเจริญสุข	๘๓
น้ำใจของหนูนา	อติพร เกิดผล/อรสินี ชื่นพงศ์/ยุทธภูมิ ทองเที่ยง	๘๖
มาอ่านการ์ตูนกันเถอะ	ทรงวิทย์ สักดิกุล	๘๙

สารบัญ

หน้า

เสวนาชวนเด็กไทยอ่านการ์ตูนไทย การ์ตูนไทย

๙๑

นับทอง ทองใบ

อาช่าพาฝันสู่หิมชาติ

สุรพร เยซอ

๙๓

สันติภาพสู่ปลายด้ามขวาน

ธีรวิรา รัตนบุญ

๑๐๐

สามัคคีปรองดองเกิดผองไทย

จุฑาวัฒน์ จินดาหลวง

๑๐๓

นี่คือ...เมืองไทย

ภัสสร ชุทธิพันธ์

๑๐๖

ความซื่อสัตย์

นุ้ยดา มิตรมาลา

๑๐๘

พอดี มีสุข

ศรินยา มหาสุขบุญวงศ์

๑๑๐

ผู้ชนะ

เกียรติศักดิ์ หุ่นหลง

๑๑๕

ความหมายของตราฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี
สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช
สกลมหาสังฆปริณายก

อักษรพระนาม ญ.ส.ส. ย่อมาจากสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช
สกลมหาสังฆปริณายก

อักษร ญ. สีฟ้า (ผงคราม) หมายถึงวันประสูติ คือวันศุกร์

อักษร ส. สีขาว หมายถึงความว่าทรงบริสุทธิวิเศษ เป็นศรีศุภมงคล
ในพระบวรพุทธศาสนา

อักษร ส. สีเหลือง หมายถึงความว่าทรงเป็นสกลมหาสังฆปริณายก
องค์ประมุขแห่งคณะสงฆ์

อักษรพระนาม ญ.ส.ส. อยู่ภายใต้เศวตฉัตร ๓ ชั้น อันเป็นเครื่องยศสมณศักดิ์
สำหรับสมเด็จพระสังฆราช รูปอักษรพระนามและฉัตรอยู่ในมณฑลประภา คือ
รัศมีพระเจ้า หมายถึงความว่าทรงเป็นผู้ปราศจากมลทิน อันสืบวงศ์ของพระชินสีห์
บรมศาสดา มีรูปช้างไอยราวัดชูครอบรัศมีมณฑลอยู่ หมายถึงทรงดำรงตำแหน่ง
สมเด็จพระสังฆราช แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ และหมายถึงทรงอุปถัมภ์ในสกุลคชวัตร
ได้รูปช้างไอยราวัด มีเลขมหามงคล ๑๐๐ หมายถึงทรงเจริญพระชันษายืนยาวนานกว่า
สมเด็จพระสังฆราชองค์อื่นใดในอดีตที่ผ่านมา ด้านล่างสุดผูกเป็นแพรแถบสีหงษาด
(ชมพู) ขอบขลิบทองปลายทั้งสองเป็นช่อกระหนก มีข้อความอักษรสีทองว่า การฉลอง
พระชันษา ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ ปลายแพรแถบข้างขวาของตราสัญลักษณ์เขียน ๒๔๕๖
เป็นปี พ.ศ.ประสูติ แถบข้างซ้ายเขียนปีที่ฉลองพระชันษา ครบ ๑๐๐ ปี พ.ศ.๒๕๕๖

สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
สมเด็จพระสังฆราชพระองค์ที่ ๑๙ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

พจมาน พงษ์ไพบูลย์ เรียบเรียง

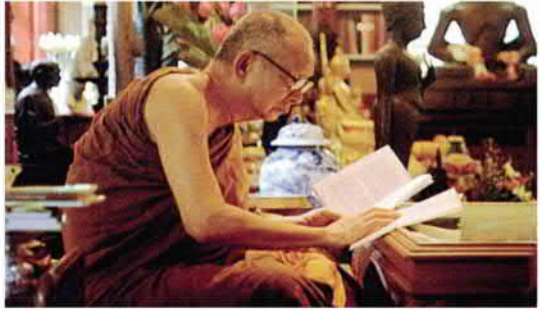

พระชาติภูมิ

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก มีพระนามเดิมว่า เจริญ นามสกุล คชวัตร ประสูติ ณ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๔๕๖ ตำบลบ้านเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี พระชนกชื่อ นายน้อย คชวัตร พระชนนีชื่อนางกิมน้อย คชวัตร

ในปี พ.ศ. ๒๔๖๙ เมื่อพระชนมายุย่าง ๑๔ ปี ทรงบรรพชาเป็นสามเณรที่วัดเทวสังฆาราม (วัดเหนือ) ซึ่งเป็นวัดที่อยู่ใกล้บ้านนั่นเอง ด้วยความที่มิไฉนมุ่งมั่นในพุทธศาสนา ระหว่างที่บรรพชาเป็นสามเณร ท่านได้ทรงศึกษาพระปริยัติธรรมต่อที่วัดเสนาหา อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๐ โดยท่านเจ้าอาวาสวัดเหนือมีความประสงค์ให้ศึกษา เพื่อจะได้กลับไปสอนที่วัดเทวสังฆาราม พร้อมทั้งเตรียมสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรมไว้ให้

ครั้นเมื่อออกพรรษา ในปี พ.ศ. ๒๔๗๒ ท่านเจ้าอาวาส วัดเหนือได้นำท่านขึ้นเฝ้าถวายตัว ต่อสมเด็จพระวชิรญาณวงศ์ (พระยศในขณะนั้น) เจ้าอาวาส วัดบวรนิเวศวิหาร ซึ่งได้ประทานนาม แต่ท่านว่า “สุวฑฺฒโน” แปลว่า “ผู้เจริญดี”

ในปีแรกที่ทรงจำพรรษา ณ วัดบวรนิเวศวิหาร ท่านทรงสอบนักธรรมชั้นตรีได้ และต่อมาทรงสอบได้นักธรรมชั้นเอก และเปรียญธรรม ๔ ประโยค

ในวันที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๖ พระชนมายุได้ ๒๐ พรรษา ทรงกลับไปอุปสมบทเป็นพระภิกษุที่วัดเทวสังฆาราม ทรงช่วยหลวงพ่อสอนพระปริยัติธรรม ที่โรงเรียนพระปริยัติธรรมชื่อโรงเรียนเทวานุกูล ตามความตั้งใจของท่าน ทรงสอนอยู่ ๑ พรรษา และกลับมาอยู่วัดบวรนิเวศวิหาร แต่ยังทรงกลับไปสอนที่โรงเรียนพระปริยัติธรรมที่วัดเทวสังฆารามอีก ๒ ปี และในปี พ.ศ. ๒๔๘๔ ทรงสอบได้เปรียญสูงสุด ๙ ประโยค

ผู้มีธรรมเป็นอาภรณ์

จากความมุ่งมั่นในเส้นทางของพระพุทธศาสนาดังกล่าว จึงทำให้ท่านได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์อย่างต่อเนื่องตลอดมา โดยในปี พ.ศ. ๒๔๙๐ ได้รับราชทินนามที่ “พระโศภนคณาภรณ์” ซึ่งแปลว่าผู้มีธรรมหรือเครื่องประดับของหมู่คณะอันงาม และเป็นราชทินนามที่ตั้งขึ้นใหม่เพื่อพระราชทานแก่ท่านเป็นรูปแรก และในปี พ.ศ. ๒๔๙๙ ได้รับราชทินนามที่ “พระธรรมวราภรณ์” แปลว่าผู้มีธรรมเป็นอาภรณ์ คือ เครื่องประดับอันประเสริฐ

ผู้ยังพระศาสนาให้งาม

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ เจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราช ได้รับพระราชทานสถาปนาเป็นพระราชาคณะชั้นเจ้าคณะรองที่ “พระสาสนโสภณ” หมายถึง ผู้งามในศาสนา หรือผู้ยังพระศาสนาให้งาม และทรงดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร

ในช่วงเวลานี้ ท่านได้ประกอบพระกรณียกิจนานัปการ อันเป็นคุณประโยชน์ต่อวงการพระพุทธศาสนา อาทิเช่น ทรงเป็นประธานกรรมการอำนวยการฝึกอบรมพระธรรมทูตไปต่างประเทศ เสด็จไปบรพชากุลบุตรชาวอินโดนีเซียเป็นครั้งแรก เริ่มจัดให้มีรายการบริหารทางจิต ทางสถานีวิทยุ อส. พระราชวังดุสิต ตามพระราชปราชญ์ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี จัดแสดงธรรมหรือเทศน์แก่ชาวต่างประเทศในวันอาทิตย์

นอกจากนี้ยังทรงพระราชนิพนธ์หนังสือธรรมะไว้มากมายหลายเล่มที่เป็นการบอกหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า ให้ประชาชนไทยศึกษาเรียนรู้ด้วยถ้อยคำภาษาที่เรียบง่าย สละสลวย สามารถนำข้อคิดไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี และสามารถฝึกปฏิบัติในเรื่องสติ สมาธิ เพื่อการดำรงชีวิตที่สงบเรียบง่าย และมีคุณภาพที่ดีของตนเองได้

ผู้อภิบาลพระทรงธรรม

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๙ (๒๒ ตุลาคม ๒๔๙๙) พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระมหากษัตริย์ รัชกาลที่ ๙ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ทรงพระผนวชน วัดบวรนิเวศวิหาร สมเด็จพระสังฆราช (ที่พระโศภนคณาภรณ์ - พระยศขณะนั้น) ได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เป็นพระผู้อภิบาลในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ซึ่งนับเป็นหน้าที่อันสำคัญยิ่ง และทรงปฏิบัติได้อย่างสมบูรณ์สมพระเกียรติยศแห่งพระมหากษัตริย์ทุกประการ

มงคลแห่งนาม “สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก”

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ เจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราช ได้รับพระราชทานสถาปนาเป็นสมเด็จพระราชาคณะที่ “สมเด็จพระญาณสังวร” ซึ่งคำว่า “ญาณสังวร” หมายถึงผู้สำรวจในญาณคือความรู้ ราชทินนามนี้ พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ ๒ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ได้พระราชทานสถาปนาแก่พระเถระผู้ทรงคุณทางวิปัสสนาธุระครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๕๙ จากนั้นก็ไม่มีพระเถระรูปใดได้รับพระราชทานอีก จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๑๕ นับเป็นระยะเวลาถึง ๑๕๖ ปี

วันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๓๒ ขณะพระชนมายุ ๗๕ พรรษา เจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราช ทรงเป็นสมเด็จพระสังฆราชพระองค์แรก แม้มิได้เป็นพระบรมวงศานุวงศ์ แต่ทรงได้รับพระราชทานพระราชทินนามพิเศษเฉพาะพระองค์ และมีได้ใช้พระนามว่า สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ ดังที่เคยเป็นมา โดยได้รับพระราชทานสถาปนาเป็นสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ในราชทินนามเดิม คือ “สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช ทรงเป็นสมเด็จพระสังฆราช องค์ที่ ๑๙ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์”

พระมหากรุณาธิคุณต่อพุทธศาสนิกชน และชาวไทยทั้งปวง

นอกเหนือจากพระกรณียกิจทางด้านพุทธศาสนาแล้ว ยังทรงมีพระกรุณาต่อประชาชนทั่วไปโดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ทรงสร้างวัดญาณสังวรารามวรมหาวิหารที่อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี เพื่อให้เป็นสถานที่ปฏิบัติศาสนกิจแก่พระสงฆ์และบุคคลทั่วไป ทรงสร้างโรงพยาบาลสมเด็จพระสังฆราชญาณสังวร เพื่อผู้สูงอายุที่อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี และในฐานะที่เป็นชาวกาญจนบุรี ท่านจึงทรงมีพระกรุณาพระราชทานทรัพย์ที่มีผู้นำมาบริจาค สร้างอาคารรองรับผู้ป่วยซึ่งมีจำนวนมาก รวมทั้งอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่โรงพยาบาลพหลพลพยุหเสนา พระราชทานนามว่า อาคารสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช ทำให้การทำงานด้านการรักษาพยาบาลมีความคล่องตัวมากขึ้น

สุดท้ายแห่งพระชนม์ชีพ

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ทรงได้รับความเคารพศรัทธาสูงสุดในหมู่ประชาชนไทย ด้วยพระจริยวัตรที่ถึงพร้อมด้วยพระบริสุทธิคุณ พระปัญญาธิคุณ และด้วยพระกรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ ทรงได้รับการยอมรับจากผู้นำทางศาสนาทุกศาสนาในประเทศไทยและต่างชาติ ในช่วงปลาย

แห่งพระชนม์ชีพ ทรงมีพระพลานามัยไม่แข็งแรง
ต้องอยู่ในความดูแลของคณะแพทย์เป็นระยะเวลานาน
ประชาชนต่างพากันสวดมนต์ถวายพระพรให้ทรง
พระสำราญ แต่ในที่สุดก็ทรงสิ้นพระชนม์ เมื่อวันที่
๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ ณ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์
สภากาชาดไทย รวมสิริพระชันษา ๑๐๐ ปี

ทรงเป็นสมเด็จพระสังฆราชที่อยู่ในสมณศักดิ์
ยาวนานที่สุดแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ และทรงมีพระชนมายุ
ยืนยาวที่สุดกว่าสมเด็จพระสังฆราชพระองค์ใดๆ ใน
ประวัติศาสตร์ไทย

ทรงเป็นผู้เจริญทั้งการมา การดำรงอยู่ และการจากไป

พุทธศาสนิกชนทั้งหลายและชาวไทยทุกคนต่างอาลัยในความสูญเสียครั้งนี้
และจะจารึกพระจริยาวัตรอันงดงาม รวมทั้งคำสอนที่มีค่าของพระองค์ไว้เป็นแนวทาง
ปฏิบัติ เพื่อความมั่นคงทางจิตใจและปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตลอดไปไม่มีวันลืม

ทรงศรีพิสุทธิสร้อย

แห่งสงฆ์

สืบธรรมพระพุทธองค์

เด่นล้ำ

คือยอดแห่งอำมรงค์

พุทธศาสน์

เสด็จสู่ฟากฟ้า

มุ่งแล้วนิพพาน...ฯ

เรียบเรียงจากเอกสารนิทรรศการ
สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
วัดบวรนิเวศวิหาร

ฉันรักและภูมิใจ ในพระเจ้าอยู่หัว

เมื่อตอนที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ฉันเคยไปที่โรงพยาบาลศิริราช กับคุณครูและเพื่อนๆ ในห้องเดียวกัน วันนั้นถึงแม้ว่าจะยังเข้าอยู่แต่บริเวณโรงพยาบาลศิริราชก็ติดคักไปด้วยผู้คน บางคนมารับการตรวจรักษาโรค บางคนมาเยี่ยมไข้ บางคนทำงานอยู่ในโรงพยาบาลแห่งนี้ และบางคนมาด้วยจุดประสงค์เดียวกันกับฉันและเพื่อนๆ นั่นคือ มาเพื่อถวายพระพรแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

เมื่อไปถึงคุณครูได้พาฉันและเพื่อนๆ ไปที่ศาลาศิริราช ๑๐๐ ปี ฉันรู้สึกตื่นเต้นจนใจแทบเต้นออกมานอกอก ไม่คิดไม่ฝันว่าจะได้มีโอกาสสมากักราบถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ณ ศาลาศิริราช ๑๐๐ ปี เหมือนประชาชนอีกหลายหมู่เหล่าที่ปรากฏให้ได้ชมเป็นภาพข่าวในพระราชสำนักตามสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ

“นักเรียนทุกคนมาทางนี้ เข้าแถวให้เป็นระเบียบ เราจะเข้าไปในศาลาศิริราช ๑๐๐ ปี เพื่อถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพราะพระองค์ทรงประทับรักษาพระองค์อยู่ที่นี้” เสียงคุณครูเรียกรวมพวกเราที่บริเวณด้านหน้าศาลา ฉันและเพื่อนไม่รอให้คุณครูเรียกเป็นครั้งที่ ๒ ทุกคนรีบทำตามคำสั่งของคุณครู

เมื่อได้เวลาถวายพระพร ฉันรู้สึกอึดอัดใจและตั้งใจว่าทุกครั้งที่เคยทำความเคารพและถวายพระพรพระบรมฉายาลักษณ์เนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระองค์หรือกิจกรรมอื่นๆ ที่ฉันเคยเข้าร่วม แต่ไม่เหมือนวันนี้ วันที่ฉันรู้สึกว่าได้เข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอย่างใกล้ชิดที่ศาลาศิริราช ๑๐๐ ปี

ตอนนี้ฉันเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และได้เรียนรายวิชา “เรารักพระเจ้าอยู่หัว” ซึ่งเป็นรายวิชาเพิ่มเติมที่สอนให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระราชประวัติ พระราชกรณียกิจ และพระอัจฉริยภาพของพระองค์ ทุกครั้งก่อนเรียนครูจะฉายภาพวิดีโอที่ฉันเกี่ยวกับพระราชกรณียกิจของพระองค์นับตั้งแต่พระองค์ขึ้นครองสิริราชสมบัติ ตอนนั้นฉันยังไม่ลืมตาдуโลกเลย จนถึงปี พ.ศ. นี้ ก็วัน ก็เดือน ก็ปีมาแล้ว ที่ทรงงาน หลายร้อยหลายพันภาพที่คนเกิดที่หลังอย่างฉันได้เห็น แต่ละภาพไม่ซ้ำกันเลย มีหลายพระอิริยาบถที่ฉันประทับใจ ทั้งการทรงงาน พระราชกรณียกิจต่างๆ เช่น ภาพเสด็จพระราชดำเนินไปทรงงานในถิ่นทุรกันดาร ทั้งยามฝนตกและแดดร้อนจ้า เพื่อช่วยเหลือประชาชนของพระองค์ แม้ระยะทางแสนไกล รถไปไม่ถึง พระองค์เสด็จพระราชดำเนินด้วยพระบาท แม้ทรงเหน็ดเหนื่อยก็ทรงมิได้ย่อท้อ ดังจะเห็นได้จากภาพทรงงาน ทรงประทับกับพสุธา (พื้นดิน) ทรงเอนพระชนอง (หลัง) ข้างล้อรถยนต์ พระที่นั่ง ทรงถือแผนที่และดินสอขณะทรงอธิบายงานแก่ข้าราชการบริพาร นี่คือภาพพระราชกรณียกิจที่ฉันประทับใจอีกภาพหนึ่ง เพราะฉันรู้สึกได้ว่าไม่มีพระมหากษัตริย์พระองค์ใดในโลกที่จะทรงทำเพื่อประชาชนได้เท่าพระองค์ท่าน และคงไม่มีพระมหา-

กษัตริย์พระองค์ใดที่ทรงพระวิริยอุตสาหะเพื่อประชาชนเหมือนดังพระองค์ได้อีกเช่นกัน และกระทั่งถึงปัจจุบันนี้พระองค์ก็ยังทรงงานตลอดเวลา แม้ทรงมีพระชนมายุ ๘๖ พรรษาแล้วก็ตาม เมื่อใดที่พระองค์ทรงรับรู้ถึงความทุกข์ร้อนของประชาชน พระองค์ได้พระราชทานความช่วยเหลือและทรงแก้ปัญหาความเดือดร้อนของพสกนิกรชาวไทยอย่างเต็มพระกำลังทุกครั้ง เช่น เมื่อทรงได้รับการถวายฎีกาจากครอบครัวของเด็กชายปรณ์ วชิสุจรีต นักเรียนในจังหวัดพิษณุโลกที่มีฐานะยากจนต้องอาศัยอยู่กับยายและน้องอีก ๓ คน พระองค์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ด้วยพระเมตตาเปี่ยมล้น

พระองค์ทรงไม่เคยทอดทิ้งประชาชน ดังที่มีชายผู้หนึ่งตะโกนว่า “ในหลวงอย่าทิ้งประชาชนนะ” ขณะที่พระองค์เสด็จพระราชดำเนินเพื่อทรงศึกษาต่างประเทศ ซึ่งในครั้งนั้นเมื่อทรงได้ยินเสียงตะโกนของชายผู้นั้น พระองค์ได้ตรัสในพระทัยว่า “ถ้าประชาชนไม่ทิ้งข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะทิ้งประชาชนได้อย่างไร” ซึ่งพระองค์ทรงไม่เคยทิ้งประชาชนจริงๆ พระองค์ทรงประกอบพระราชกรณียกิจนานัปการเพื่อให้ประชาชนและประเทศชาติเจริญวัฒนามาโดยตลอด

อีกไม่นานการเรียนในรายวิชาเรารักพระเจ้าอยู่หัวจะจบลง แต่ฉันมีสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นใหม่ในหัวใจที่ไม่มีวันจะจบลงตราบที่ฉันยังมีชีวิตอยู่บนพื้นแผ่นดินนี้ นั่นคือความรักต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ ชาติ ศาสนา ฉันจะให้ความเคารพทั้งสามสถาบันโดยไม่ต้องมีใครบังคับหรือสั่งให้ทำ จะทำด้วยความจงรักภักดี เพราะฉันมีแบบอย่างจากพระราชจริยวัตรอันงดงามในความเป็นพระมหากษัตริย์ของพระเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงทำให้เข้าใจว่า รักชาติต้องทำดีเพื่อชาติอย่างที่เราอยู่หัวทรงทำ รักศาสนาปฏิบัติตนตามหลักศาสนาที่ตนนับถือ อย่างที่พระองค์ทรงปฏิบัติ ความประทับใจเหล่านี้จะติดตรึงอยู่ในหัวใจของฉันตลอดไป และจะเปล่งเสียงเป็นประโยคที่ฉันรู้สึกภาคภูมิใจว่า “ฉันรักและภูมิใจในพระเจ้าอยู่หัวของปวงชนชาวไทย”

เด็กหญิงอติติญา เชื้ออ่ำ
ม.๒ โรงเรียนพิชัย
อำเภอพิชัย จังหวัดอุดรธานี

๘ เด็กต้องมีจิตอาสา

เรื่องและภาพประกอบ

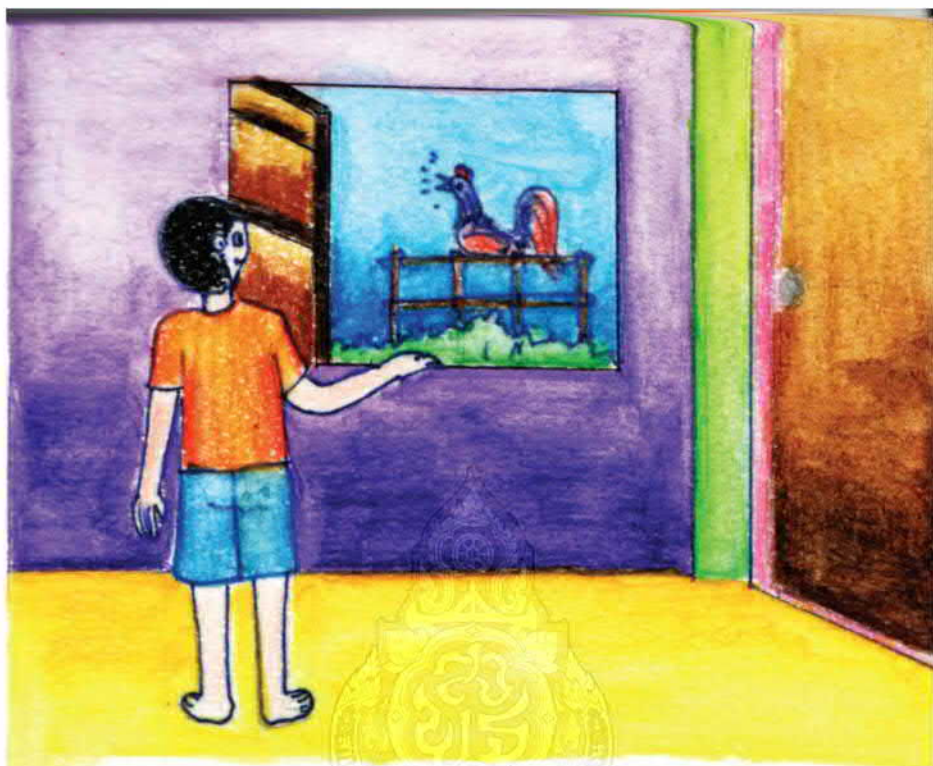
เด็กชาอุ - เด็กหญิงจิรา -

เด็กหญิงโชติกา ถิ่นทอง

โรงเรียนบ้านขุนทด

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรีเขต ๓

“แอ็ก อี แอ็ก แอ็ก” เสียงไก่ขันตอนเช้าตรู่ที่
เปรียบเสมือนนาฬิกาปลุกของตัวนกแก้ว นกแก้วปลุก
ตัวนกแก้วในคอกเช้าอยู่เสมอ เพื่อให้ตัวนกแก้วตื่น
ครอบครองของตัวนกแก้วเป็นครอบครองที่อบอุ่น
สมาชิกในครอบครัวยุคก่อนตัวนกแก้ว พ่อ แม่ ตัวนกแก้ว
และเตาหม้อของตัวนกแก้ว

เช้าวันหนึ่งทั้งสองเด็กไปโรงเรียนลากน้ำหนักไป
โรงเรียน ทั้งสองจะต้องผ่านวัดของหลวงพ่อ น้ำพอง วัดแห่งหนึ่ง
เป็นวัดที่สะอาด เพราะชาวบ้านจะดูแลเป็นอย่างดี
แต่วันหนึ่งเด็กทั้งสองและเขาเห็นว่าบริเวณหน้าวัด
มีแต่ขยะ ๒ เด็กจึงว่าเรามาเก็บขยะก่อนดีกว่า ดูขยะเต็ม
บริเวณหน้ากำแพงวัดไปหมดฯ เด็กทั้งสองพูดกับเขา
ตัวเขาว่าทำไมไม่สนใจ ทั้งสองจึงรีบช่วยกันเก็บขยะ

คุณครูและเพื่อห้ทุกคนเปลี่ยนใจ
 ที่ตำหนัก้างไม่มาเรียนหนังสือ “เลวี เชอราแกน
 หรือแปลว่าทำไม่ตำหนัก้างไม่มาโรงเรียน” คุณครู
 ถามเลวีเพื่อห้ของตำหนัก้าง “ไม่ทราบจริง ๆ ตอนเช้า
 ผมก็ไปหาตำหนัก้างที่น้ำก็ไม่เจอ” เลวีตอบคุณครู
 คุณครูจึงไปถามพี่น้องของเขาว่าเขาจะมาโรงเรียน
 หรือไม่ แต่ก็ได้คำตอบว่าเขาก็ไม่มาโรงเรียนอีก

ต้มกตั้มมาเรียนให้ช่วยโหม่งที่สมอง คุณครูจึงถาม
 ต้มกตั้มอย่างสงสัย “ต้มกตั้ม ทำไมไม่เมอมมาเรียนล่ะ”
 ต้มกตั้มจึงรีบตอบคำถามครู “ผมกับน้องเห็นว่ามี
 นกหวีดที่ปากพาเพ่งวัดชีพจรและเมอม ผมกับน้องเลย
 ช่วยกันเก็บมา” คุณครูได้ฉีกคำถามของต้มกตั้ม
 ที่ไม่เกี่ยวข้อง เพราะต้มกตั้มมีจิตสำนึกที่ดี
 จะช่วยเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

วัดเสารีย์ คุณครู และเพื่อนๆ ในห้องของตัวหลักรู้
 ก็นัดมาพบกันที่บริเวณหน้ากำแพงวัดเพื่อมาทำ
 ความสะอาดบริเวณต่างๆของวัด เมื่อมาถึง
 ตัวหลักรู้และเพื่อนๆ ก็ทำอุปกรณ์ของวัดเช่น ไม้กวาด
 ตะกร้า จอบ เสียม มาทำความสะอาดในบริเวณ
 วัด ทุกคนต่างพากันเลือกบริเวณทำความสะอาด
 ตัวหลักรู้และเสริ์เลือกทำบริเวณหลังกำแพงวัด

เวลาผ่านไปสักพัก...เฮ้อ!...เหนื่อยจังเลย
 เสรีพูดขึ้น หลังจากทำงานได้สักพัก "เหนื่อยก็พัก
 ถ้าหาเหนื่อยก็กลับมาทำงานต่อ" ต้มก๊ากพูด
 "จารย์เจ้าหา" เสรีพูดล้อเลียน ต้มก๊ากเพรา
 ต้มก๊ากสั่งเขาให้ทำงานเพิ่มประจำ ต้มก๊ากและ
 เสรีทำความสะอาดและหอบของไปด้วยทำให้
 ทุกคนที่ทำงานได้เพิ่มแล้วมีความสุข

ช่วงเที่ยงทุกคนก็เริ่มหิว “ครูจ๋า
 ผมหิวข้าวจังเลยจ๋า” เด็กคนหนึ่งพูดขึ้น “อาหาร
 หมดแล้วเด็ก ๆ วันนี้ป่าหิมนำผลไม้มาให้แล้วเด็ก ๆ ของ
 ป่าเห็นว่าเด็ก ๆ มีนิสัยน่ารักและตั้งใจทำงานหนัก
 จริง ๆ ป่าก็เลยทำอาหารให้เด็ก ๆ ทาน” ป่าหิมนำผลไม้
 หักชิ้นให้ทุกคนจึงกล่าวกันว่า “ขอบคุนครูจ๋า
 ขอบคุนค่ะ” พร้อม ๆ กัน

ช่วงนำผ หลังจากทุกคห จึงนำเอาผมา
 กั้มเส็จแล้วก็พับผออกผู่สักคหแล้วทุกคหจึง
 ไปทำงาหมต่อ ช่วงนำผนี้ทุกคหต้องช่วยกันทาสี
 กำแพงวัดเพื่อให้ดูสะอาดขึ้น คัมหมักสำทาสีให้
 หิดหม่นผ เส็จก็หำสำมานำผหม่นของคัมหมัก
 ทั้งสองเล่มคัมหมักถูกคหว่า แต่ทั้งสองก็สำมารถ
 สร้างขอผใหม่ให้คัมหมักเพื่อคหและคหที่เฒ่ากว่าคหไปมา

พอทำงาหมักเสร็จก็ ทุกคนก็เตรียมตัว
 กลับน้ำหมัก แต่หลวงพ่อก็ได้เรียกทุกคนไว้ก่อน
 “หลวงพ่อยกใจเด็ก ๆ และคุณครูมากทีเดียว
 มาช่วยกันทำให้อวดของหมักน้ำหมักเราสะอาด
 อวดของหมักน้ำหมักเป็นของสวดธรรมเป็นที่ยึดเหนี่ยว
 จิตใจของคนในหมักน้ำหมัก ทุกคนจึงต้องช่วยกัน
 ทำเล้ากษา” หลวงพ่อพูดจบก็ให้พริกกับทุกคน

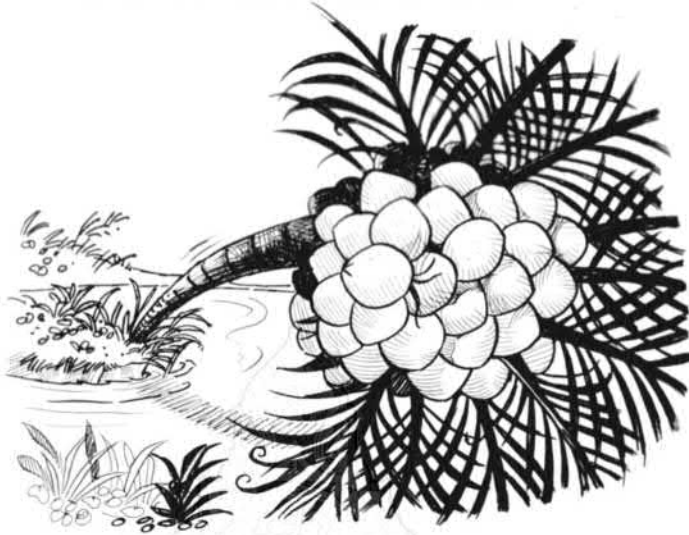

เมื่อกลับมาถึงน้ำผืน น้ำก็คิดว่า “การที่เธอ
 ไม่มีความสามารถและไม่เคยช่วยเหลือส่วนรวมสิ่งที่จะ
 เกิดขึ้นก็ย่อมไม่เป็นอย่างที่คิดแต่ถ้าเธอมี
 ความสามารถคอยช่วยเหลือส่วนรวม ผลที่ตามมา
 ก็คือสถานที่ที่เธออยู่ของส่วนรวมนั้นก็จะสะอาด
 ดูปริ เธอตั้งใจว่าจะเลี้ยงเด็กที่มีความสามารถ
 แบบนี้ตลอดไป”

จบ

กระรอก เจาะมะพร้าว

มีหมู่บ้านเล็กๆ อยู่แห่งหนึ่ง หมู่บ้านนี้มีต้นมะพร้าวขึ้นอยู่ริมฝั่งคลองเป็นจำนวนมาก บริเวณนั้นไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ มีแต่สัตว์เล็กสัตว์น้อย เช่น กระรอก กระแต เป็นต้น

วันหนึ่งมีมะพร้าวต้นหนึ่งที่ขึ้นอยู่ริมคลองฝั่งหนึ่งมีลูกตกมาก ทำให้ลำต้นไม่สามารถทานน้ำหนักไหว และค่อยๆ เอนลง จนยอดมะพร้าวไปจรดริมคลองอีกฝั่งหนึ่ง กระรอกฝูงหนึ่งเห็นมะพร้าวเอนลงมายังฝั่งของตน หัวหน้ากระรอกจึงพูดขึ้นว่า

หัวหน้ากระรอก : “โอ้โฮ! วันนี้พวกเราช่างโชคดีเหลือเกิน ลากปากจริงๆ เลย”

บริวารกระรอก : “โชคดีอย่างไรละท่านหัวหน้า ช่วยบอกหน่อยซิ”

หัวหน้ากระรอก : “ก็โน่นไง เห็นไหม มะพร้าวลูกตกเอนมาทางฝั่งเรา”

หัวหน้ากระรอกเอ่ยพลางชี้ให้ดู

บริวารกระรอก : “อย่างนั้น พวกเราก็คงไปกินมะพร้าวกันได้ละสิท่านหัวหน้า”

หัวหน้ากระรอก : “ใช่แล้ว ไปชวนกันมากินเยอะๆ นะ นานที่จะมีอาหาร
อันโอชะมาถึงที่สักที”

ว่าแล้วบรรดากระรอกทั้งหลายก็ชวนกันปีนขึ้นไปเจาะกินน้ำมะพร้าว กินกัน
อย่างเพลิดเพลินอยู่หลายวัน วันละลูกสองลูก โดยไม่ได้ลงมาจากต้นมะพร้าวเลย และ
ไม่ทันสังเกตถึงความผิดปกติของต้นมะพร้าวด้วย กินกันจนหมดต้นเมื่อไรก็ไม่มีใครรู้
เมื่อน้ำมะพร้าวแห้งหมดทุกลูกแล้ว ต้นมะพร้าวก็เอนกลับไปยังที่เดิม
พวกกระรอกทั้งหลายจึงติดอยู่บนต้นมะพร้าวนั้น ไม่สามารถกลับไปยังฝั่งเดิมของตนเองได้
ครั้งจะว่ายน้ำข้ามไปก็ว่ายไม่เป็น

กระรอกทั้งหลายต่างเศร้าโศกเสียใจ นั่งร้องไห้กันอยู่บนต้นมะพร้าวนั้น

หัวหน้ากระรอกเห็นดังนั้นเกิดความไม่สบายใจจึงเรียกบิรารกระรอกมาประชุม
ปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไรถึงจะกลับไปยังฝั่งของตนได้ ต่างแสดงความคิดเห็นกัน
หลากหลายวิธี แต่ก็ติดขัดตรงที่ทำตามที่คิดไม่ได้

ในที่สุดกระรอกตัวหนึ่งเสนอ
ความคิดว่า พวกเราน่าจะช่วยกัน
ลงไปอมน้ำในแม่น้ำแล้วนำมาบ้วนใส่
ในลูกมะพร้าวทุกลูก เมื่อมะพร้าว
มีน้ำเต็มทุกลูก ต้นมะพร้าวก็จะ
เอนไปยังฝั่งของเราเหมือนเดิม
ความคิดนี้กระรอกทุกตัวต่าง
เห็นด้วยว่าน่าจะทดลองทำดู เพราะ
ทำไม่ยากเพียงแต่กระรอกทุกตัว
ต้องช่วยกันอย่างเต็มที่เท่านั้น

และแล้วการลำเลียงน้ำของกระรอกทุกตัวโดยการอมน้ำจากแม่น้ำไปบ้วนลงใน
ลูกมะพร้าวก็เริ่มขึ้น ไม่ช้าน้ำในลูกมะพร้าวก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้นทีละน้อย ทำให้
ต้นมะพร้าวค่อยๆ โน้มเอนลงไปที่ละน้อยเช่นเดียวกัน กระรอกทุกตัวต่างไม่ละความพยายาม
จนในที่สุดผลของความเพียรพยายามและความสามัคคีก็มาถึง เมื่อกระรอกช่วยกัน
อมน้ำไปบ้วนในลูกมะพร้าวจนเต็มทุกลูก ต้นมะพร้าวก็โน้มเอนลงไปยังฝั่งของกระรอก
ตามเดิม กระรอกทุกตัวต่างก็ดีใจที่ได้กลับมายังฝั่งของตนเองได้อย่างปลอดภัย

นางสาวกิริยา มีรามชีชาติ
ม.๕ โรงเรียนปทุมวิไล
อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

ผมไม่รู้ ว่าแม่สอนผมตอนไหน

ผมจำได้ว่าตอนผมอยู่อนุบาล ๓ ผมจะเป็นเด็กที่ไม่ค่อยพูด ครูหลายคนคิดว่าผมเป็นใบ้ จนวันหนึ่งแม่เล่าให้ฟังว่าครูจะสอบเรื่องการสนทนาภาษาอาหรับ แม่ต้องพูดกับผมอยู่นานมากเพื่อให้ผมยอมพูดในการสอบครั้งนั้น และผมก็สามารถสอบผ่าน

ในช่วงเย็นของทุกๆ วัน ผมจะมานั่งตักแม่เพื่อฟังแม่สอนพี่ๆ ที่อ่านหนังสือไม่ออก วันหนึ่งแม่ลองให้ผมอ่าน ผมก็อ่านได้ แม่จึงแปลกใจว่าผมอ่านได้อย่างไร ในช่วงหนึ่งทุ่มของทุกๆ วัน ผมจะนั่งข้างๆ แม่เพื่อฟังแม่สอนการอ่านภาษาอาหรับ ผมจำได้ว่าแม่ไม่เคยเรียกผมให้อ่าน เพียงแต่เรียกผมให้นั่งใกล้ๆ ให้อยู่ในสายตา วันหนึ่งผมลองหยิบหนังสือของพี่มาอ่าน โดยไม่รู้ว่าแม่แอบฟังอยู่ หลังจากวันนั้น แม่ก็ได้ซื้อหนังสือเล่มใหม่มาให้ผม

ในวันเสาร์-อาทิตย์ผมจะช่วยแม่ถือของ ระหว่างรอแม่ซื้อของ ผมจะดูป้ายตามร้าน pola ผมถามแม่ว่าตัว p เท่ากับ พ พาน ใช้ไหม แม่บอกว่า ป ปลา ก็ได้ ผมดูคำว่า “จรวด” ทำไมไม่เขียนเหมือนคำว่า “ตรวจ” แม่จึงอธิบายเรื่องมาตราแม่กดให้ผมฟังจนเข้าใจ

ทุกครั้งที่แม่ทำงานบ้าน แม่จะเรียกผมตลอด บางครั้งผมก็โกรธ เวลาแม่รีดผ้าแม่จะใช้เวลานานมาก และชอบให้ผมทำอะไรก็ได้ใกล้ๆ จะเล่น จะอ่านหนังสือ หรือทำการบ้าน แม่จะคอยดูคอยฟัง และผมต้องตื่นแต่เช้าช่วยแม่นับถาดขนม นับช้อน ว้ายข้างเหลื่อเท่าไร ต้องคิดให้จำนวนเท่ากัน

ที่โรงเรียนของผมจะมีร้านหนังสือมาเสนอขายหนังสือ พร้อมของแถมมากมาย ไม่ว่าจะเป็นหนังสือการ์ตูน ทายปัญหา คณิตคิดเร็ว รวมไปถึงหนังสือเกี่ยวกับอาเซียน ผมขอให้แม่ซื้อแต่แม่ไม่เคยซื้อให้ บอกแต่ว่าให้อ่านภาษาอังกฤษค้าง่ายๆ และขยันท่องคำศัพท์ก็พอ ให้โตกว่านี้อีกนิดแล้วจะซื้อให้

มีคุณครูหลายคนชมว่า ผมอ่านหนังสือเก่ง และถามผมว่าแม่สอนหรือเปล่า สอนตอนไหน ผมก็บอกว่าแม่ไม่ได้สอน ไม่รู้เหมือนกันว่าสอนตอนไหน ผมไม่ได้เก่งมาก แต่ผมก็เข้าใจที่ครูสอน แม่ไม่ค่อยมีเวลาให้ผม แต่ผมจำได้ว่าเวลาที่อยู่ด้วยกัน แม่จะสอนผมตลอด ไม่ว่าจะเป็นอยู่บนมอเตอร์ไซค์กลางถนน ติดไฟแดงอยู่ แม่ก็สอนผมในสิ่งที่พบเห็นขณะนั้น โดยที่แม่ไม่ต้องเปิดหนังสือหรือเรียกผมมานั่งฟัง แล้วสอนเหมือนอยู่ในห้องเรียน กิจกรรมที่แม่ทำในแต่ละวัน ความเป็นอยู่ การวางตัว การพูดจา ถ้าผมสังเกตดีๆ ผมก็จะรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้น

แม่ได้สอนผมตลอดเวลาโดยที่ผมไม่รู้ตัวเลย

ผมต้องขอขอบคุณแม่ที่มอบสิ่งดีๆ ให้กับผม แม้บางครั้งผมจะไม่ชอบ ผมไม่รู้ว่าจะให้ประโยชน์กับผมไหม แต่ผมรู้ว่ามีคนคอยชี้แนะ คอยบอกให้ผมเข้าใจ ในสิ่งที่ผมไม่เข้าใจ ผมก็สามารถที่จะรับรู้สิ่งใหม่ๆ ได้เสมอ ที่สำคัญความผูกพันที่เคยเกิดขึ้นภายในครอบครัว แม้จะเกิดขึ้นเพียงเล็กน้อยในบางวัน แต่ก็ทำให้ทุกๆ วันของผมเป็นเวลาที่คุ้มค่า มีความหมาย มีความสุข โดยที่ผมไม่ต้องไปพึ่งบางสิ่งบางอย่างที่เรียกว่า ยาเสพติด ที่ให้ความสุขเพียงชั่วคราว แต่ให้โทษอย่างร้ายแรงต่อร่างกายของเรา

ผมอยากให้เด็กๆ ทุกคนตั้งใจเรียน และมีสุขภาพดี เพื่อจะได้เป็นกำลังสำคัญของชาติต่อไป

เด็กชายฟาฏีร วัลนา
ป.๔ โรงเรียนอามานะศักดิ์
อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี

ฉันรักประเทศไทย

ดิฉันเด็กหญิงสิริพร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ฉันเป็นเด็กพม่าที่เกิดในเมืองไทย ปัจจุบันอาศัยอยู่กับพ่อแม่ ฉันดีใจมากที่มีพ่อแม่และแม่อยู่ด้วยกัน พ่อแม่ของฉันมาทำงานในเมืองไทย ฉันดีใจที่ฉันได้อยู่เมืองไทย ได้อยู่ใต้ร่มพระบารมีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ฉันไม่เคยคิดเลยว่าฉันเป็นเด็กพม่าแล้วด้อยกว่าเพื่อนคนอื่นๆ ที่โรงเรียนของฉันก็เห็นฉันเป็นสมาชิกของประเทศไทยคนหนึ่ง ให้ความรัก ความอบอุ่น เหมือนกับเพื่อนๆ เด็กไทยทุกคน ฉันภูมิใจที่ได้เกิดมาบนผืนแผ่นดินไทย ได้มีโอกาสเรียนหนังสือไทย ในขณะที่เพื่อนๆ เด็กพม่าหลายคนไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือเหมือนฉัน และฉันไม่เคยท้อแท้ในการเรียน ถึงแม้คนพม่าบางคนมักจะพูดกับฉันว่า

“เรียนไปทำไมภาษาไทย ไม่ใช่ภาษาบ้านเราสักหน่อย
คุณอื่นลิ เขาไม่ต้องเรียน ทำงานก็ได้เงินแล้ว”

บางครั้งฉันก็คิดว่า จริงอย่างที่เขาพูด แต่ถ้าฉันได้เรียนสูงๆ มีงานดีๆ ทำ ฉันอยากได้อะไรก็ซื้อได้โดยไม่ต้องรบกวนพ่อแม่ ไม่ต้องขอเงินพ่อแม่ ฉันจึงคิดว่าเมื่อฉันยังอยู่ในวัยเรียน ยังไม่มีงานทำ ฉันจะต้องประหยัด ใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น ปฏิบัติตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในความคิดอีกมุมหนึ่งของฉัน คือการศึกษาจำเป็นต่อชีวิตของฉันมาก ฉันคิดว่าตราบไคที่ฉันอยู่เมืองไทย ภาษาไทยที่เล่าเรียนมาจะเป็นประโยชน์ต่อฉัน ทำให้ฉันได้มีงานดีๆ ทำ สามารถเลี้ยงดูพ่อแม่ได้ อย่างที่พ่อแม่ดูแลฉันมาตลอด ฉันอยากขอบคุณประเทศไทยที่ให้ที่อยู่อาศัยให้การทำงาน และให้การศึกษาเล่าเรียน ฉันและครอบครัวขอขอบคุณคนไทยทุกคนที่รักฉัน และรักเพื่อนพามาทุกคนที่อาศัยบนผืนแผ่นดินไทย โดยไม่รังเกียจ ไม่แบ่งแยก ทั้งนี้ฉันคิดว่าเป็นเพราะคนไทยทุกคนมีพระมหากรุณาธิคุณเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของคนไทยทุกคน ฉันอยากบอกว่า ฉันรักประเทศไทย รักคนไทย รักพระเจ้าอยู่หัวของคนไทย ขอให้พระองค์ทรงพระเจริญ เป็นมิ่งขวัญของคนไทยตลอดไป

เด็กหญิงสิริพร
ป.๖ โรงเรียนบ้านคลองเต็ง
อำเภอเมือง จังหวัดตรัง

มือถือนั้น ...สำคัญไฉน

“แม่จำ ทำไมหนูไม่มีโทรศัพท์มือถือดีๆ แบบเพื่อนล่ะคะ”

ฉันเอ่ยถามแม่ในวันหนึ่ง ด้วยเหตุผลที่ว่า ทำไมฉันจึงไม่มีโทรศัพท์มือถือเหมือนเพื่อนๆ แม่ให้เหตุผลว่า เราไม่มีเงินมากพอที่จะซื้อของฟุ่มเฟือยพวกนั้น แล้วแม่ก็ถามฉันกลับมว่า มันจำเป็นมากไหม...

ฉันไม่มีคำตอบให้แม่ในวันนั้น เพราะโทรศัพท์มือถือราคาแพงที่เพื่อนๆ มีส่วนใหญ่มักจะมีไว้เล่น facebook บางคนคุยกันจนตึกตื่น แล้วมานั่งง่วงเหงาหาวนอนในห้องเรียน ขำร่ายยังถูกคุณครูตำหนิ เพราะไม่ได้ทำการบ้าน บางคนก็มาเล่าให้ฟังว่าถูกแม่บ่นเพราะว่าวันหนึ่งๆ ชลุกอยู่กับโทรศัพท์มือถือหรือไม่ก็หน้าจอคอมพิวเตอร์ ไม่มีเวลาพูดคุยกับสมาชิกในครอบครัว ไม่ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านเลย และที่สำคัญสิ้นเปลืองเงินค่อนข้างมาก สำหรับเด็กๆ ที่ยังไม่มีรายได้อย่างพวกเรา ตัวฉันเองไม่มีโทรศัพท์มือถือ ไม่มีแม้แต่คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต แต่ฉันก็รู้จักใช้ห้องสมุดให้เกิดประโยชน์ ฉันค้นคว้าหาความรู้จากหนังสือ เวลาว่างฉันก็อ่านหนังสือ ทบทวนบทเรียน ทำการบ้าน ช่วยแม่เก็บผักกระเฉดขาย เก็บมะยมและกระท้อนมาดองขายเป็นรายได้เสริมให้ครอบครัว มีกิจกรรมที่ทำร่วมกัน ได้พูดคุยกัน ครอบครัวของเราอบอุ่น ฉันจึงได้รับคำชมเชยและโอกาสดีๆ จากคุณครูเสมอ

ในวันสำคัญต่างๆ ที่โรงเรียนจัดให้มีกิจกรรม เช่น การประกวดเรียงความ การแต่งคำประพันธ์ ฉันจะได้เข้าร่วมทุกครั้ง และในวันแม่ที่ผ่านมาฉันได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดแต่งกลอนสุภาพและเรียงความวันแม่ ฉันนำเกียรติบัตรและของรางวัลไปให้แม่ แม่มองฉันด้วยสายตาที่เอ็นดู สายตาของแม่เปี่ยมไปด้วยความภาคภูมิใจในตัวฉัน ฉันสัมผัสได้ ณ ช่วงเวลานั้น แม่ไม่พูดอะไร แต่สำหรับฉันในวันนี้ ฉันมีคำตอบให้แม่แล้วว่า โทรศัพท์มือถือราคาแพงนั้นไม่มีความจำเป็นสำหรับฉันเลยแม้แต่หน่อย

เด็กหญิงน้องนุช จัตรีทอง
ม.๓ โรงเรียนสุเหร่าคลอง ๑๙
อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา

เวลาเพียง เสียงเพลง

ทุกเปลือกตาที่เผยขึ้นมามองโลกอันสับสนวุ่นวาย เสียงดังกึกก้องของ
เครื่องรยยนต์ตะโกนโวยวายทะเลาะกับเสียงแตรที่กรีดร้องดังสนั่น เท้าทุกคู่
ต่างรีบเร่งเดินมุ่งหน้าสู่วิถีแห่งตน

ติ๊กก...ติ๊กก...ติ๊ก... เข็มสั้นของนาฬิกาเดินไปจรดที่เลขแปด เสียงเพลงที่คุ้นเคย
ดังขึ้นก้องกังวานในจิตใจ และสะท้อนออกมาจากทำนองตรงดังฉากกับพื้นโลก

ขณะนี้เสียงที่ดังที่สุดกลับไม่ใช่เสียงเพลง... แต่เป็น... **“เสียงลมหายใจ
ของคนไทยทุกคน”**

นี่คือบทไรัฉน์ลักษณะที่ผมแต่งขึ้นในเช้าวันหนึ่ง ขณะที่ผมกำลังเดินทาง
เข้าโรงเรียนอย่างเร่งรีบ ทันใดนั้นเองเสียงเพลงบทหนึ่งก็ดังขึ้น... เท้าทุกคู่หยุดเดิน...

รถยนต์ทุกคันหยุดวิ่ง... ความวุ่นวายเร่งรีบทั้งหมดสงบลง เหมือนโลกทั้งใบหยุดหมุน...ใช่แล้วครับ สิ่งที่คุณคิดอยู่นั้นถูกต้อง เพลงนั้นคือเพลงชาติไทยของเรานั่นเอง แม้จะเป็นเวลาเพียงแค่หนึ่งนาทีกครั้ง แต่ก็ทำให้ความคิดดีๆ วิ่งมาสะกิดหัวใจดวงน้อยๆ ของผมได้ ชีวิตของคนเราที่ต้องก้าวเดินแข่งกับเข็มนาฬิกาอย่างไม่หยุดหย่อน ทุกเช้าเราก็จะลืมตาตื่นขึ้นมา และออกเดินทางตามวิถีของตนเอง จนในบางครั้งอาจทำให้เราหลงลืมตนเอง คนรอบข้าง และสนใจสังคมน้อยลง ยิ่งไปกว่านั้นสิ่งที่กระชากเวลาอันงดงามของเราออกจากความรักความอบอุ่นของคนรอบข้าง สิ่งนั้นก็คือ Social Network ที่ทำให้ใครหลายๆ คนหลงไปอยู่กับสังคมที่ล่องหนจนมากเกินไป กลายเป็นมนุษย์กัมพูชา เพราะได้แต่ก้มหน้ามองจอสีเหลี่ยม ที่ทุกคนคิดว่ามีเพื่อนมากมายอยู่ในนั้น แต่ความจริงเราก็อยู่หน้าสังคมล่องหนนั้นคนเดียว อยู่ไกลกับคนที่อยู่ใกล้ แต่กลับอยู่ใกล้กับคนที่อยู่ไกล ไม่เพียงเท่านั้นสังคมล่องหนนี้อาจทำให้เราลืมตัวตนของตัวเองไปก็เป็นได้ หากเรายังไหลจมไปกับกระแสสังคมปัจจุบัน โดยไม่เงยหน้าขึ้นมามองตนเองหรือคนรอบข้างแบบนี้ไปทุกวันๆ พอได้เวลาเงยหน้ามองตัวเองในกระจกอีกครั้ง ก็คงมีรอยเท้าของสัตว์ปีกสีดำมาประดับที่ขอบตาเรียบร้อยแล้ว

หากเปรียบกับบทเพลงก็คงเป็นเสียงเพลงที่ดังอย่างต่อเนื่องไม่มีจังหวะหยุด เปรียบกับภาพศิลปะก็คงจะเป็นภาพที่อัดแน่นอยู่เต็มกรอบ มันคงจะอัดอัดน่าดูเลย จริงไหมครับ

ศิลปินควรจะมีช่วงเวลาหนึ่งที่หยุดวาด แล้วเดินออกมานั่งพักชื่นชมภาพของตัวเอง ตัวเราเองก็เช่นเดียวกัน

ผมว่าคนเราก็คงต้องมีช่วงเวลาที่จะหยุดพัก ฟังเสียงลมหายใจของตนเอง เราลองเดินออกมามองตัวเราเองจากจุดที่เรากำลังยืนอยู่ ถ้ามัวหัวใจของเราดูว่า ตอนนี้เรากำลังทำอะไร คุณค่าในตัวเรามีแค่ไหน เราอยากทำอะไรเพื่อใคร บางครั้งการพักถามตัวเองนั้น อาจจะทำให้เรารู้จักและเข้าใจตัวเองมากขึ้น หรือเราจะลองออกไปมองสังคมภายนอกดู แล้วปล่อยให้ความคิดล่องลอยออกไปว่า สังคมเปลี่ยนแปลงไปขนาดไหนแล้ว เราต้องไหลตามกระแสสังคมไปตลอดไหม เราเคยทำอะไรให้แก่ประเทศชาติของเราบ้างหรือยัง แล้วเราสามารถทำอะไรให้สังคม ประเทศชาติของเราได้บ้าง สิ่งที่เราจะตอบแทนประเทศชาติอาจไม่ต้องยิ่งใหญ่มากมาย ลองยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือผู้อื่นด้วยน้ำใจและรอยยิ้ม มีจิตสำนึกที่ดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ คิดดี พูดดี ทำดี ตามหลักพระพุทธศาสนา เพียงเท่านั้นสังคมก็จะมีรอยยิ้มสวยๆ มาประดับใบหน้าของเราทุกคน นอกจากนี้เรายังได้ตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงเสียสละความสุขส่วนพระองค์เพื่อประชาชนทุกคนอีกด้วย ลองหาเวลาหยุดพัก เพื่อที่หัวใจของเราจะได้บันดาลแรงให้เราก้าวเดินต่อไปได้อย่างมีสติ ไม่เพียงแต่ตนเอง แต่เพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ อันเป็นที่รักของเราทุกคน

หยุดคิดและมองสังคมแบบเปิดใจ คุณอาจจะได้พบกับความสุขจากบางสิ่งที่อยู่ใกล้เพียงปลายจมูก แต่คุณอาจไม่เคยมองเห็นมัน

สุดท้ายนี้สิ่งที่ผมจะบอกคือ “เสียงเพลงชาติจบแล้วครับ”

นายอินทัช เกตุสิงห์
ม.๖ โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม
อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

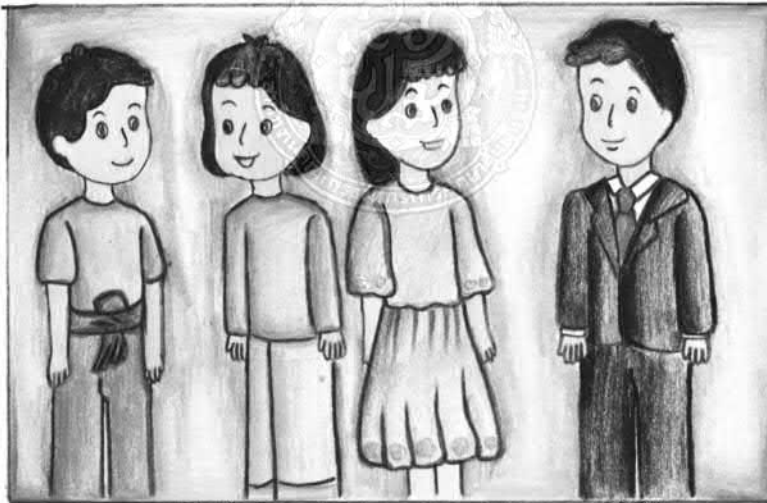

งามอย่างไทย

โอ้เมืองไทยเมืองงามงามเพาะยัง
งามกาย วาจา และจิตใจ

งามทาสั่งล้าค่าห้าพิสมัย
เขตชู้ไว้งามสามงามยังย่น

งามหนึ่งนาคงามตามกาย
แต่งแบบไทยเป็นวิถีไทยยังย่น

แต่งงามตาตมได้พิน
ต้องกลมกลืนงามงามไปตามกาล

งานที่ล่องต้องมีวิเศษ
ใช้จากถุกดำเทาเตโฆฆาน

พดเพเวาะเลณะติมีคำขาน
คี่ศวัปทำนัฉักยคำวลี

งานที่ล่องดำมาล่องให้คิด
ความซื่อสัตย์ ชัยน หน่นทำดี

ต้องมิจิตเอื้อเพื่อเพื่อศักดิ์ศรี
งานที่พอเพียงเคียงคู่ไทย

นางสาวสุกุลธ ดวงสีทา ม.๓ โรงเรียนวัดศรีสวัสดิ์
เขตคุณภาพกบินทร์บุรี ๔ อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี

ความดีไม่มีขาย

จ่อม...เสียงดังพร้อมน้ำที่เป็น
ระลอกกระจายเป็นวงกว้าง และค่อยๆ
หายไปทีละที ลูกแก้วตื่นจากภวังค์

“นี่เรานั่งอยู่ตรงนี้นานแค่ไหน
แล้วนะ...” ลูกแก้วถอนหายใจเบาๆ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้ทำให้ลูกแก้ว
ต้องมานั่งครุ่นคิดอยู่ริมสระน้ำหลังบ้าน

หลังเคารพธงชาติและเสร็จสิ้น
กิจกรรมของทุกวัน นักเรียนจะเดินแถว
อย่างเป็นระเบียบ ไม่มีเสียงพูดคุยเลย
แม้แต่่น้อย โรงเรียนของลูกแก้วเป็นหนึ่งใน
โรงเรียนที่มีชื่อเสียงด้านระเบียบวินัย
คุณธรรมจริยธรรม ไม่ว่าจะอยู่ในห้องเรียน
หรือแม้แต่การรับประทานอาหาร ทุกคน

รู้หน้าที่ของตนเอง เรื่องระเบียบวินัยอาจจะเป็นเรื่องยากสำหรับนักเรียนบางคน
แต่สำหรับโรงเรียนของลูกแก้วแล้ว พอได้ยินเสียงเพลงประจำโรงเรียนดังขึ้นทุกคน
จะหยุดกิจกรรมทุกอย่างที่ปฏิบัติอยู่และเข้าแถวทันที ไม่ต้องให้ใครมาบอกให้ทำนั้น
ทำนี่ และนี่แหละคือสิ่งที่ลูกแก้วภาคภูมิใจที่สุดที่ได้มีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนแห่งนี้

เมื่อเดือนก่อน ห้องของลูกแก้วมีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นชื่อว่า “ต้นตาล” วันแรก
ที่มาต้นตาลเป็นที่สนใจของบรรดาเพื่อนๆ หลายคนแฉะเวียนมาทักทายเพื่อทำความ
รู้จัก ลูกแก้วเองได้แต่มองดูอยู่ห่างๆ แต่ลึกๆ แล้วก็อดชื่นชมไม่ได้ว่าเพื่อนใหม่คนนี้
ดูดีจัง แต่งกายสะอาด มาดดี มีสง่าราศี ลูกแก้วถอนใจเบาๆ หลังเลิกเรียนต้นตาล

จะมีรถคันใหญ่มารอรับ มีคนถือกระเป๋าให้ ลูกแก้วแอบอิจฉาน้อยๆ แต่ไม่ได้เก็บมาเป็น
อารมณ์ คุณยายสอนลูกแก้วอยู่เสมอว่า “จงพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่” และความคิดนั้น
ก็ฝังรากลึกอยู่ในความรู้สึกของลูกแก้วตลอดมา เวลาผ่านไปจากวันเป็นเดือน
ลูกแก้วเริ่มสังเกตเห็นสิ่งผิดปกติในห้องเรียน จากที่เคยนั่งเรียนอย่างเป็นระเบียบ
แต่เดี๋ยวนี้เพื่อนๆ มักจะจับกลุ่มคุยกัน มองแล้วมีพิรุณ พอคุณครูเดินเข้ามาในห้อง
ทุกคนจะรีบเดินมานั่ง แต่ก็ยังไม่วายที่จะมีเสียงพูดซุบซิบอยู่เป็นระยะๆ เมื่อสัญญาณ
ดังขึ้นทุกคนลุกเดินไปเข้าแถว เมื่อรับประทานอาหารกลางวันเสร็จแล้วต่างก็แยกย้าย
กันไปทำภารกิจส่วนตัว ลูกแก้วก็เช่นกัน วันนี้อากาศเย็นสบายลูกแก้วเลือกมูมสงบ
ไกล่รำด้านหลังโรงเรียนอ่านหนังสือเล่มเล็กเพื่อเพิ่มพูนสติปัญญา ลมพัดเฉื่อยฉิว
ลูกแก้วเผลอหลับไปชั่วขณะ แต่ก็ต้องสะดุ้งตื่น เพราะอีกมุมหนึ่งของรั้ว เพื่อนๆ ของ
ลูกแก้วกำลังแย่งอะไรกันสักอย่าง ลูกแก้วแอบออกไปดูที่ข้างพุ่มไม้ สิ่งที่เห็นคือลูกอม
ที่เหมือนธรรมดาแต่ดูแล้วคงไม่ธรรมดา เพราะทุกคนกำลังกินกันอย่างเอร็ดอร่อย
ยังไม่ทันที่ลูกแก้วจะพูดอะไร คุณครูฝ่ายปกครองเดินมาเห็นพอดี ทุกคนวิ่งหนีไป
คนละทิศละทาง ลูกแก้วยืนงงอยู่ตรงนั้น มารู้ตัวอีกครั้งในมือของลูกแก้วก็มีลูกอม
อยู่หนึ่งเม็ด นี่มันเกิดอะไรขึ้น...!

ในห้องปกครอง สายตาของคุณครูจับจ้องมาที่ลูกแก้ว เราทำอะไรผิด... แล้วลูกอมเม็दनั้นมาอยู่ในมือของลูกแก้วได้อย่างไร...? ต้นตาลถูกคุณครูและตำรวจสอบสวน เหตุการณ์มันเกิดขึ้นเร็วมาก เสียงอื้ออึงยังดังก้องอยู่ในหูของลูกแก้ว เวลาต่อมาลูกแก้วเหมือนครึ่งหลับครึ่งตื่น แต่ในความเลือนรางนั้นลูกแก้วรู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งเดินเข้ามาและพูดว่า “ผมผิดเองครับ อย่าจับลูกแก้วเลย” แล้วลูกแก้วก็ทำอะไรไม่ได้อีกเลย

ลูกแก้วหลับตานิ่ง...คิดถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อวานแล้วใจหาย คนที่ลูกแก้วมองเห็นเลือนรางในความรู้สึกนั้นก็คือต้นตาลนั่นเอง ต้นตาลเดินเข้ามาหาตำรวจและบอกว่าลูกอมนั้นเป็นของต้นตาลเอง มันเป็นยาเสพติดที่อยู่ในรูปแบบของลูกอม พ่อของต้นตาลเป็นคนค้ายา เหตุที่ต้นตาลต้องย้ายโรงเรียนบ่อยๆ เพราะเป็นที่รังเกียจของเพื่อนๆ แต่ต้นตาลยังเป็นคนที่มีพื้นฐานจิตใจที่ดี ไม่โยนความผิดให้ผู้อื่น ถ้าต้นตาลเป็นคนเห็นแก่ตัวลูกแก้วคงแย่แน่ๆ

ลูกแก้วคิดถึงคำสอนของคุณพ่อคุณแม่และคุณครูเสมอว่า *คนเราอย่าดูกันแต่เพียงเปลือกนอก แต่ให้ดูกันที่จิตใจและการกระทำ* ลูกแก้วเป็นเด็กดี คิดดี ทำดี ประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่ดีงาม ผลจากการทำความดีนี้จึงส่งผลให้รอดปลอดภัยจากสิ่งที่เกิดขึ้น ความดีก็เปรียบเสมือนคลื่นที่แผ่เป็นวงกว้างรอบทิศทาง ไม่มีใครบอกทุกคนก็รู้ได้ด้วยความรู้สึก ณ เวลานี้ลูกแก้วสบายใจเป็นที่สุดและสิ่งที่ยอยากจะบอกทุกคนในเวลานี้คือ *“ความดีนั้นไม่มีขาย ถ้าอยากได้ต้องทำเอง...”*

เด็กหญิงลัดดา มาศ แซ่ซัง
ม.๓ โรงเรียนพระฤทธิยสวรรค์โลก
อำเภอสวรรค์โลก จังหวัดสุโขทัย

ถักทอภูมิปัญญาไทย ใส่ลงในผ้า

เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายถือเป็นส่วนหนึ่งในปัจจัยที่นำมาแต่งร่างกาย เพื่อให้ความอบอุ่นแก่มนุษย์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน ผ้ามีความหมายต่อคนเราอย่างลึกซึ้ง เพราะเป็นสิ่งที่ใกล้ชิดกับร่างกายเรามากที่สุด ในปัจจุบันคนเรากลับมุ่งไปให้ความสำคัญกับเรื่องความสวยงามของเสื้อผ้ามากกว่าประโยชน์ใช้สอย โดยไม่เห็นคุณค่าและความสำคัญของผ้าที่มีในท้องถิ่นของเรา

ฉันเกิดและเติบโตในบ้านหนองอาบช้าง ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งในอำเภोजอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่มีแหล่งท่องเที่ยวสวยงามมากมาย อากาศเย็นสบาย ครอบคลุมฉันมีอาชีพทอผ้ามาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตายาย ชีวิตของฉันจึงผูกพันและคลุกคลีกับการทอผ้ามาตั้งแต่เกิด พวกเรารักและภาคภูมิใจในอาชีพของเรามาก ถึงแม้รายได้จะน้อย แต่เราก็ภูมิใจที่ได้ช่วยกันสืบทอดภูมิปัญญาที่เป็นมรดกของบรรพบุรุษของเราสืบต่อไปจนชั่วลูกชั่วหลาน

การทอผ้าเป็นความรู้ที่ผู้หญิงสืบทอดกันมาแต่อดีต ทำให้คนรักและผูกพันกับธรรมชาติ นำสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติมาทำให้เกิดประโยชน์ โดยไม่ทำร้ายธรรมชาติ พวกเราใช้ดอกฝ้าย ซึ่งเป็นวัตถุดิบที่มีมากในท้องถิ่นมาหีบนำเมล็ดออก จากนั้นดัดใยฝ้ายให้แยกเป็นอิสระและขึ้นฟู โดยฝ้ายที่ดัดจนขึ้นฟูแล้วจะเรียกว่า “สำลี” จากนั้นนำมาปั่นเป็นเส้นด้ายเพื่อใช้ทอ วิธีการย้อมผ้า จะใช้สีจากพืช

ที่เรียกว่า “ต้นคราม” วิธีการย้อมต้องแช่ต้นครามในน้ำหมักทิ้งไว้ ๒-๓ วัน เติมน้ำเถ้า (๑ ส่วนต่อน้ำ ๕ ส่วน) ทิ้งไว้ ๒ วัน ปล่อยให้ตกตะกอน หลังจากนั้นเทน้ำทิ้งไป จะได้สีครามผสมด้วยน้ำค้างที่เตรียมไว้จากต้นมะขาม เติมน้ำตาลอ้อย มะขาม และผลไม้รสเปรี้ยว เปลี่ยนน้ำครามเช้า-เย็นจนกว่าจะเปลี่ยนเป็นสีเหลือง นำฝ้ายเปียกลองย้อมประมาณ ๑๕ นาที นำขึ้นตากในที่ร่มโดยไม่ต้องล้าง ย้อมซ้ำในหม้อครามจะได้สีคราม นำไปล้างและตากแห้งจะทำให้สีติดทนนาน หากเราย้อมหลายๆ ครั้งจะเรียกว่าสีนิล ลักษณะมันวาวคล้ายกำมะหยี่ หากย้อม ๑-๒ ครั้ง จะได้ฝ้ายย้อมคราม สีฟ้าสดใสเป็นธรรมชาติ

การประดิษฐ์ลวดลายมีหลายแบบหลายลาย เช่น ลายหมี เป็นลายเล็กๆ ไม่เต็มผ้า มีลวดลายเพียงบางส่วนของผ้า ลายขัดจะสร้างลายจากการทอสลับสีเข้มกับสีจาง ผ้าที่ออกมาเรียกว่า ลายยก เป็นการสร้างลายในเนื้อผ้าด้วยเทคนิคการทอฝ้ายก บางครั้งอาจใช้ด้ายย้อมสีปักเป็นลวดลายดอกเล็กๆ ลงบนปกเสื้อ แขนเสื้อ ดุสวยงามแปลกตาไม่ซ้ำแบบใคร นอกจากเรื่องสีและลวดลายที่เป็นลักษณะของฝ้ายย้อมครามแล้ว ฝ้ายย้อมครามยังเป็นผ้าทอด้วยมือที่ทำจากผ้าฝ้ายแท้ ๑๐๐% เนื้อผ้าจะนุ่ม สวมใส่สบาย ดูแลรักษาง่าย ฉันทชอบใส่ผ้าทอ เพราะใส่ผ้าทอแล้วสบาย ลวดลายก็สวยงามไม่ซ้ำใคร

จังหวัดของฉันเล็งเห็นความสำคัญของการ
แต่งกายด้วยชุดพื้นเมือง จึงรณรงค์ให้แต่ละหน่วยงาน
สวมใส่ผ้าไทยสัปดาห์ละ ๑ วันในวันศุกร์ เพื่อแสดง
ให้แขกต่างบ้านต่างเมืองได้เห็นถึงเอกลักษณ์ของชาว
ล้านนา ในอำเภอของฉันก็มีการจัดงานของดีเมือง
จอมทองทุกปี อย่างปีนี้ก็ใช้ชื่อว่า “มหกรรมผ้าฝ้าย ตอมือ

๑๑๐ ปีของดีจอมทอง” เพื่อร่วมกันอนุรักษ์ผ้าไทย โดยในแต่ละหมู่บ้านจะนำผ้าทอ
ของตนเองหรือของกลุ่มแม่บ้านมาจัดแสดงผลงานของแต่ละหมู่บ้าน สร้างโอกาสให้
กลุ่มแม่บ้านในพื้นที่นำสินค้าผ้าฝ้ายที่เลื่องลือ
และผลิตภัณฑ์ชุมชนที่มีชื่อเสียงของแต่ละ
ตำบลมาจำหน่าย

ฉันรู้สึกภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้เห็น
คนในชุมชนของฉันยังคงมีจิตสำนึกในการ
อนุรักษ์และหวงแหนศิลปวัฒนธรรมประเพณี
อันดีงามของท้องถิ่น ซึ่งตัวฉันเองก็ได้มีโอกาส
ร่วมงานและจำหน่ายผ้าทอของครอบครัว
ของฉันด้วย ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ เดือนกุมภาพันธ์
ที่จะถึงนี้ ฉันขอเชิญชวนทุกท่านเที่ยวงาน
มหกรรมผ้าฝ้าย ตอมือ ๑๑๐ ปีของดีจอมทอง
เพื่อช่วยกันสืบสานให้ผ้าไทยอยู่คู่กับสังคม
ล้านนาตลอดไป

เด็กหญิงเนรฤชรา มังยะสุ
ป.๖ โรงเรียนศรีจอมทอง
อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

เมืองมายา

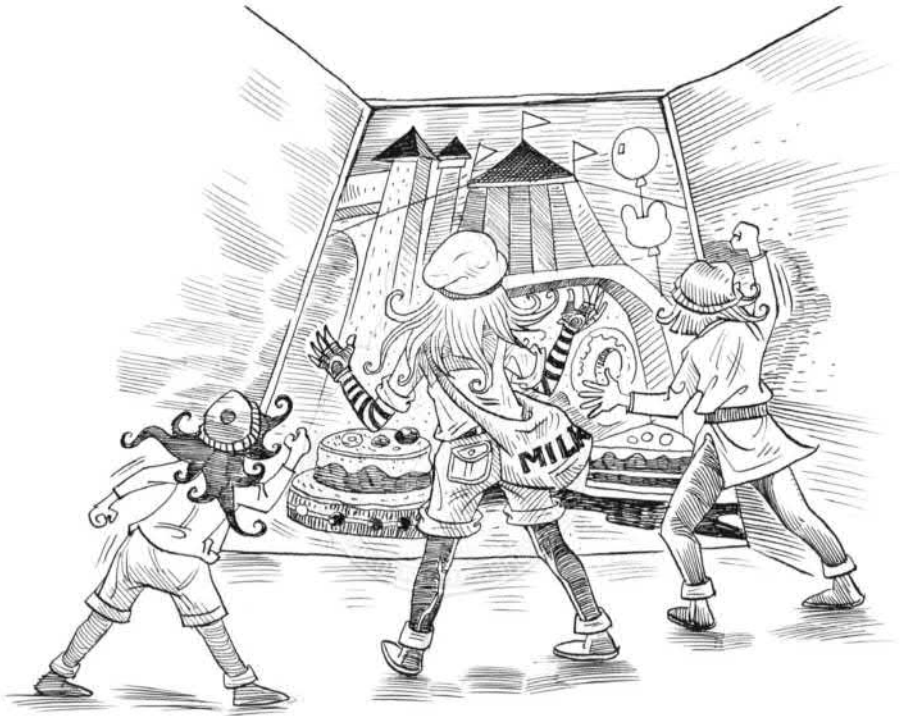
กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กสาวผู้หนึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ที่แสนสงบสุข เธอจะช่วยพื่อนำนมสดไปส่งตามบ้านต่างๆ ทุกเช้า และชาวบ้านก็จะออกมารับนมสดพร้อมกับส่งยิ้มให้เธอเสมอ

แต่แล้ววันหนึ่ง ขณะที่เด็กสาวไปส่งนมสดอย่างเช่นเคย เธอได้ยินชาวบ้านพูดถึงสถานที่ประหลาดที่ปรากฏขึ้นท้ายหมู่บ้าน ด้วยความอยากรู้อยากเห็น เธอจึงเดินไปยังสถานที่นั้นพร้อมกับชาวบ้านหลายคน

เมื่อเด็กสาวและชาวบ้านเดินมาถึงที่หมาย พวกเขาเห็นกำแพงสูงเสียดฟ้าอยู่ตรงหน้า พวกเขาประหลาดใจเป็นอย่างมาก เพราะว่าเมื่อวานพื้นที่ตรงนี้ยังเป็นเพียงทุ่งหญ้าโล่งกว้างอยู่เลย และคงเป็นไปได้ที่กำแพงสูงชะลูดนี้จะถูกสร้างขึ้นภายในคืนเดียว ชาวบ้านคนหนึ่งเดินอย่างกล้าๆ กลัวๆ ไปเปิดประตูบานใหญ่ที่กำแพง

พวกชาวบ้านรวมทั้งเด็กสาวรู้สึกตกตะลึงอีกครั้ง เมื่อพบว่าหลังกำแพงสูงนั้น เป็นสวนสนุกขนาดใหญ่ ที่ทุกๆ อย่างทำขึ้นจากขนมสีล้นสดใส เสียงเพลงแห่งความ สนุกสนานบรรเลงอยู่ทั่วทุกที่ ผู้คนมากมายที่อยู่ทั่วบริเวณนั้นต่างหัวเราะและพูดคุย กันอย่างสนุกสนาน บางคนเข้ามาทักทายพวกชาวบ้านอย่างเป็นทางการเป็นมิตร และบอกกับ พวกเขาว่าสถานที่แห่งนี้คือ “เมืองมายา”

ชาวบ้านต่างประทับใจในการค้นพบสถานที่พิเศษเช่นนี้มาก พวกเขาต่างมี ความสุขกับการได้เล่นสนุกและพบปะผู้คนหลากหลายในเมืองมายา ชาวบ้านต่างพากัน เข้าไปในเมืองมายาบ่อยๆ และนานขึ้นเรื่อยๆ บางคนก็ไม่กลับมาที่หมู่บ้านอีกเลย เมื่อรู้ตัวอีกที ผู้คนที่อยู่ในหมู่บ้านก็เหลือน้อยเต็มที

เด็กสาวเดินอยู่ท่ามกลางความเงียบเหงา วันนี้เธอยังส่งนมสดได้ไม่กี่ขวด เพราะว่ามีบ้านแค่ไม่กี่หลังเท่านั้นที่มีคนเปิดประตูบ้านมารับนมสดของเธอ แต่ถึงอย่างนั้น ผู้คนที่ออกมารับนมสดจากเธอนั้นกลับไม่มีรอยยิ้มให้เธอเลย

เด็กสาวเริ่มสังเกตได้ว่า ผู้คนที่เดินไปมาในหมู่บ้านไม่ได้ทักทายกันเหมือนเช่นเคย พวกเขาเพียงแค่เดินผ่านไปเหมือนไม่รู้จักกันเท่านั้น ทว่าทั้งหมู่บ้านเหมือนเป็นหมู่บ้านร้าง

สวนดอกไม้ที่เคยสวยงามตอนนี้กลับขาดการดูแลเอาใจใส่

สัตว์เลี้ยงหลายตัวทั้งสุนัขและแมวต่างพากันเป็นโรค

ซึมเศร้า ไม่ยอมกินอาหารเพราะชาวบ้าน

เกือบทุกคนมัวแต่เอาใจจดจ่ออยู่กับความ

สนุกสนานในเมืองมายา จนไม่ให้

ความสนใจกับสิ่งรอบตัว เด็กสาว

เศร้าใจเป็นอย่างมากที่เห็นหมู่บ้าน

ที่เธอรักอยู่ในสภาพย่ำแย่เช่นนี้

แต่เธอก็ไม่สามารถที่จะทำสิ่งใดได้

นอกจากทำหน้าที่ส่งนมสด

แสนร่อยจากฟาร์มของพ่อต่อไป

โดยมีความหวังว่าสักวันทุกอย่าง

จะกลับมาดีดังเดิม

และแล้ววันหนึ่งได้เกิด

เรื่องราวที่ทำให้ทุกคนต้องตกใจอีกครั้ง

เมื่อเมืองมายานั้นได้หายไปอย่างไร้ร่องรอยเพียงแค่

ชั่วข้ามคืน เหมือนกับตอนที่มันได้ปรากฏขึ้นมา หลายคนที่ยังไม่ได้กลับมาที่หมู่บ้าน

ต่างก็หายสาบสูญไปพร้อมกับเมืองมายานั้น ชาวบ้านต่างพากันจ้องมองพื้นที่ที่กลับมา

เป็นทุ่งหญ้าโล่งอีกครั้งด้วยความรู้สึกตื่นตระหนกเป็นอย่างมาก บ้างร้องให้พึมพาย

บ้างซึมเศร้าอย่างแสนสาหัส บ้างก็ร้องตะโกนออกมาอย่างบ้าคลั่ง มีเพียงเด็กสาว

เท่านั้นที่มองภาพนั้นอย่างสงบ เธอรู้สึกเหงาเล็กน้อย เพราะเธอเองก็เคยเข้าไปเล่นสนุกในเมืองมายานั่นอยู่หลายครา เพียงแต่เธอกลับไม่ได้รู้สึกผูกพันกับมันมากมายเหมือนคนอื่น เพราะเธอคิดว่ามันก็เป็นเพียงเมืองมายา เป็นโลกที่ถูกสร้างขึ้นมเท่านั้น ความสุขที่เธอได้รับจากมันเป็นเพียงความสุขชั่วคราวเท่านั้น

เมื่อเวลาผ่านไป หมู่บ้านก็ค่อยๆ กลับมาอยู่ในสภาพที่ดีขึ้นเรื่อยๆ ชาวบ้านเริ่มเข้าใจว่าสิ่งที่สำคัญจริงๆ นั้นไม่ใช่ความสุขที่ได้รับจากเมืองมายา เพราะถึงขนาดมันไปพวกเขาก็ยังอยู่ได้อย่างเป็นปกติและมีความสุข ที่ชาวบ้านสามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้ก็เพราะเด็กสาวคนหนึ่งที่มาส่งนมสดให้ที่บ้านทุกวันเช้า เธอส่งรอยยิ้มสดใสให้พวกเขา ก่อนจะพูดว่า “สวัสดีค่ะ หนูเอานมสดมาส่งค่ะ หวังว่ามันจะสามารถมอบความสุขและรอยยิ้มให้กับพวกคุณได้นะคะ”

หากลองมองดูให้ดี หมู่บ้านแห่งนี้ก็เป็นเหมือนกับสังคมในปัจจุบัน และเมืองมายาก็คือโลกอีกโลกหนึ่งที่เราเรียกว่า “สังคมออนไลน์” ที่ผู้คนมากมายต่างหลงใหลในเมืองมายาแห่งนี้ จนละเลยสิ่งรอบตัว ละเลยที่จะสร้างสัมพันธภาพกับคนรอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ พี่น้อง หรือเพื่อน ทำให้สังคมของเราเสียเบรหากลงไปมาก แต่ถึงอย่างนั้น การอยู่ในสังคมออนไลน์ก็ไม่ใช่สิ่งเลวร้าย เพียงแต่ต้องใช้อย่างเหมาะสม และพึงระลึกไว้เสมอว่าความสุขที่แท้จริงไม่ใช่การอยู่ในสังคมออนไลน์ แต่เป็นการที่คุณกับคนที่คุณรักได้ใช้เวลาด้วยกันอย่างมีค่าและเข้าใจกันต่างหาก

นางสาวธัญญา พิบูลธรรมนนท์
โรงเรียนสตรีวัดอัปสรสวรรค์
กรุงเทพมหานคร

ชีวิตใหม่

ที่สนามหน้าโรงเรียนมี “สม” “บาส” และ “รัตน์” กำลังชวนกันไปทำกิจกรรมในวันเสาร์ โดยสมชวนเพื่อนๆ ไปยิงนกที่ทุ่งนาหลังบ้านของตน เพราะมีนกมากมาย ออกมาหากินบริเวณนั้น แล้วทุกคนก็ไปตามนัดพร้อมอุปกรณ์การยิงนกครบครัน ทั้งหนังสติ๊กและลูกกระสุนดิน สมชวนเพื่อนไปที่หลังบ้านบริเวณทุ่งนา พวกเขายังนกด้วยความสนุกสนาน นกต่างบินหนีด้วยความตกใจ ทำให้ทุกคนไม่ได้นกสักตัว จึงชวนกันกลับบ้าน

ที่โรงเรียนหลังรับประทานอาหารเสร็จ สมเห็นบาสและรัตน์นั่งคุยกับนัด จึงถามทั้งสองคนว่าได้เล่าเรื่องที่ไปยิงนกที่บ้านของตนให้นัดฟังหรือเปล่าว่าสนุกแค่ไหน แต่นัดไม่เห็นด้วยที่ทุกคนไปรังแกสัตว์ ทำให้สมไม่พอใจจึงชวนบาสและรัตน์เดินจากไป ขณะที่นัดมองตามเพื่อนไป มีลูกนกตัวหนึ่งตกลงมาตรงหน้า นัดสงสัยลูกนกจึงคิดที่จะนำไปเลี้ยงจนกว่ามันจะบินได้แล้วค่อยปล่อยไป นัดทำกล่องใส่ลูกนกโดยใช้เศษหญ้าแห้งมาทำเป็นรังแล้วถือเข้าไปในห้องเรียน กลุ่มของสมเห็นจึงถามนัด นัดจึงอธิบายให้ฟังว่าตนตั้งใจจะทำอะไร สมเห็นลูกนกจึงยิ้มแล้วพูดว่า “ดีเหมือนกัน พอเธอปล่อย เราจะชวนเพื่อนไปเลี้ยงมัน” นัดมองหน้าเพื่อนอย่างไม่พอใจ และคิดในใจว่า จะต้องเปลี่ยนความคิดเพื่อนๆ กลุ่มนี้ให้ได้โดยเฉพาะสม ไม่ให้รังแกสัตว์อีก

ที่บ้านของนัด พ่อเห็นนัดถือกล่องมา จึงถามว่าเป็นกล่องอะไร นัดจึงเล่าให้พ่อฟังว่า เห็นลูกนกตกลงมา มองหาแม่ของมันไม่เจอ จึงคิดที่จะเลี้ยงดูจนกว่ามันจะบินได้แล้วจึงปล่อยไป พ่อเห็นถึงความตั้งใจและความเมตตาของลูกที่มีต่อลูกนกจึงอนุญาตให้เลี้ยงได้ แต่ต้องไม่ลืมหน้าที่ของตนในการทำงานอื่น และต้องแบ่งเวลาให้ดี นัดจึงสัญญากับพ่อ “ครับ ผมสัญญา ผมจะทำให้ดีที่สุด”

ขณะที่นัดคุยกับเพื่อนๆ ในห้องเรียนว่าตนได้ช่วยลูกนกจนสามารถบินได้ และได้ปล่อยไปแล้ว สมได้ยินจึงพูดขึ้นว่า “ดีแล้ว วันเสาร์นี้ เราจะชวนบาสกับรัตน์ ไปยิงนกกันอีก” นัดจึงบอกกับสมว่า “พวกเธอไม่ควรรังแกสัตว์ สัตว์ทุกตัวมันก็รักชีวิตของมันเหมือนกัน คนเรายังรักชีวิตของเราเลย” แต่สมไม่สนใจคำพูดของนัด และเดินจากไป

เสาร์ต่อมา สมและเพื่อนๆ ก็นัดกันมาyingนกเหมือนเดิม ทุกคนกำลังสนุกสนานกับการyingนก ขณะที่สมกำลังใช้หนังสติ๊กyingนกอยู่นั้น เผอิญก้อนกระสุนดินโปดินตันไม้ แล้วกระเด็นมาโดนหัวของสมแตกจนเลือดออก สมร้องด้วยความเจ็บปวด “โอ๊ย! บาส รัตน์ ช่วยด้วย เราหัวแตก” บาสและรัตน์วิ่งมาช่วยกันพาสมไปทำแผลที่บ้านของสม แล้วต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน

เข้าวันรุ่งขึ้นที่โรงเรียน นัตได้เจอกับสม แต่แปลกใจที่เห็นหัวของสมมีพลาสติก
ปิดไว้ จึงถามสม สมเล่าให้ฟังว่าที่ตนได้ชวนเพื่อนไปยิงนกเมื่อวันเสาร์นั้น ตนยิงพลาด
กระสุนโดนต้นไม้แล้วกระเด็นมาโดนหัวของตนแตก และแสดงสีหน้าเจ็บปวด นัตจึง
เตือนให้สมได้คิดว่า

นัต : “เราบอกเธอแล้วว่า สิ่งมีชีวิตทุกชีวิตก็รักตัวเอง เมื่อโดนทำร้ายมันก็ต้องเจ็บ
เหมือนที่เธอรู้สึกในขณะนี้ ดินะที่สมโดนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เธอเลิก
ทำร้ายมันได้แล้ว”

สมก้มหน้าสำนึกผิด และสัญญากับนัตว่าจะไม่ชวนเพื่อนไปยิงนกอีก

สม : “ขอบใจนะนัต ที่ช่วยเตือนสติเรา จริงของเธอ ทุกชีวิตย่อมรักชีวิต
ของตัวเอง เมื่อโดนทำร้ายก็ต้องรู้สึกเจ็บ ถ้าไม่โดนกับตัวเอง ก็คงไม่รู้สึก
เธอเป็นคนดีนะนัต เธอช่วยลูกนก เหมือนให้ชีวิตใหม่กับมัน แต่เรากลับ
ทำร้ายชีวิตของมัน เรานี่แย่มากจริงๆ ต่อไปเราจะไม่ทำร้ายสัตว์อีกแล้ว”

นัตยิ้มที่สมคิดได้ ทั้งสองจึงจับมือกันแทนคำสัญญาที่มีต่อกัน

เด็กหญิงสุนิดา ดาสหาก ม.๓
และเด็กหญิงสุทธิดา เทียนมณี ม.๒
โรงเรียนสุเหร่าดาดารุลนาอิม
อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา

ลองหาตุลีสี่ขาด้วยนะ

เต็นท์ที่หนะก็มีหนู ๒ ตัว

หาเต็นท์ที่มีหนู ๒ ตัว แล้วระบายเต็นท์เป็นสีส้ม

ดูสิหนูที่สวมรองเท้ากันฝนอยู่ตรงไหนอีก หาเจอแล้วระบายสีให้สวยงาม

สนับสนุนโดย บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

ลองหาตุลิจะบายสิด้วยนะ

เราอาจจะไปปิกนิกบ้างนะ

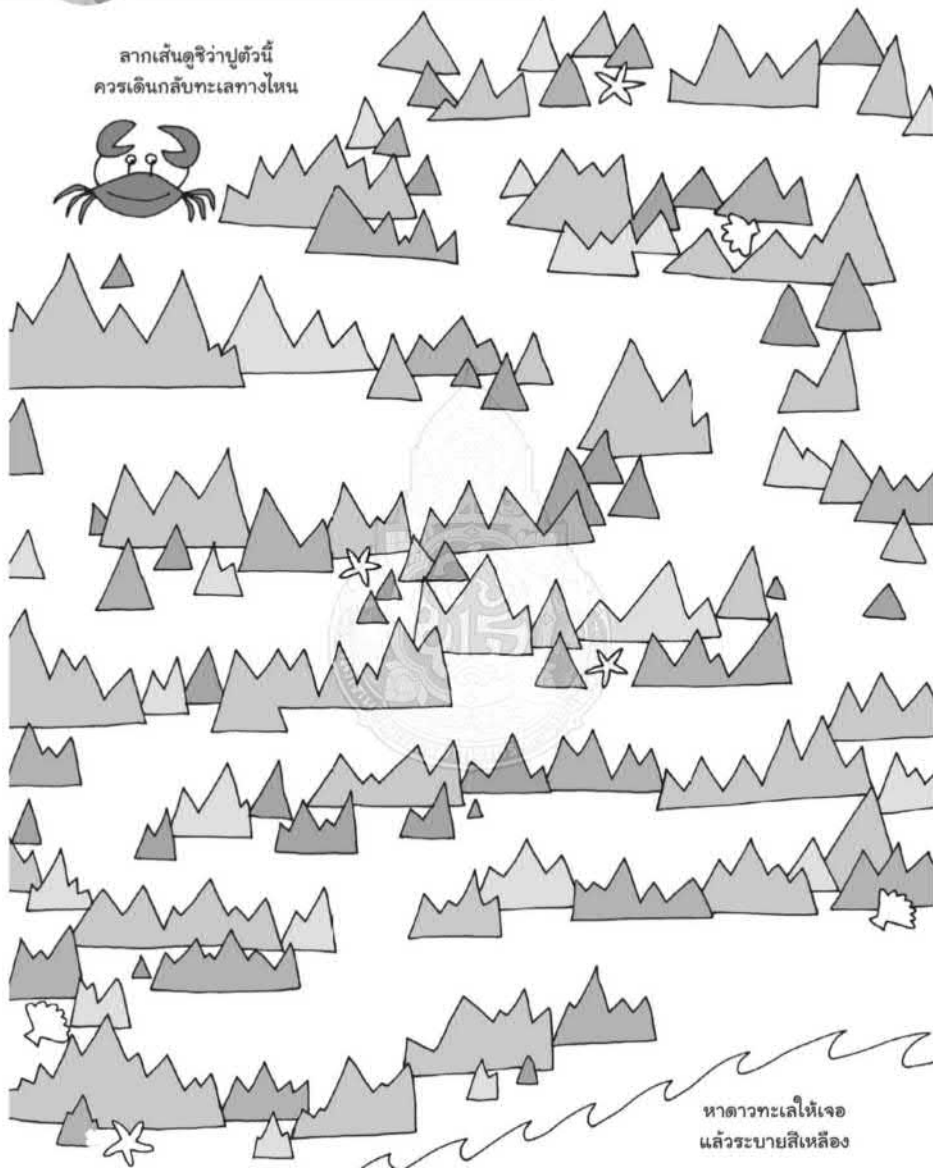
สนับสนุนโดย บริษัท นานามีบุ๊คส์ จำกัด

ลองหาตุลิตะบายสีด้วยนะ

ช่วยพาตุลิตะเลากันหน่อย

ลากเส้นดูจิวาปูนี่
ควรเดินกลับทะเลทางไหน

สนับสนุนโดย บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๗

สวัสดี

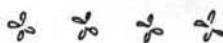
มาโรงเรียน

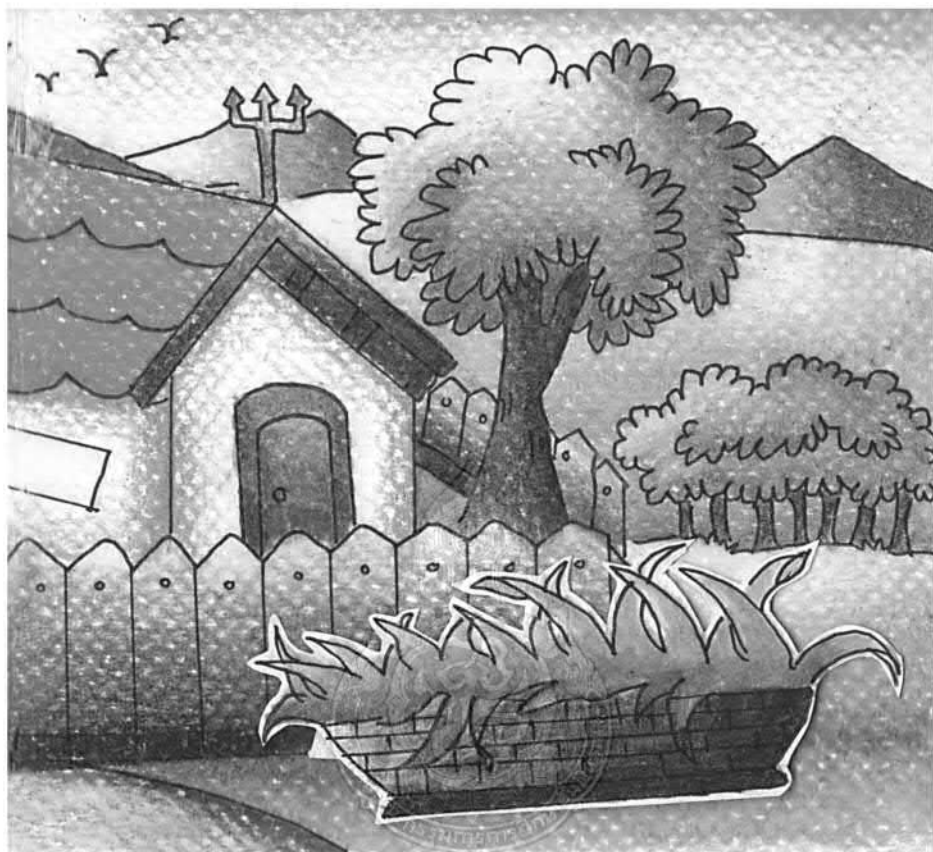
นางสาวนิตติยา สิงห์ด้วง
นางสาววิลาวรรณ สิงห์ด้วง
นายชาญชัย งามดี
ม. ๔ โรงเรียนมัธยมพัชรกิติยาภา ๑ นครพนม

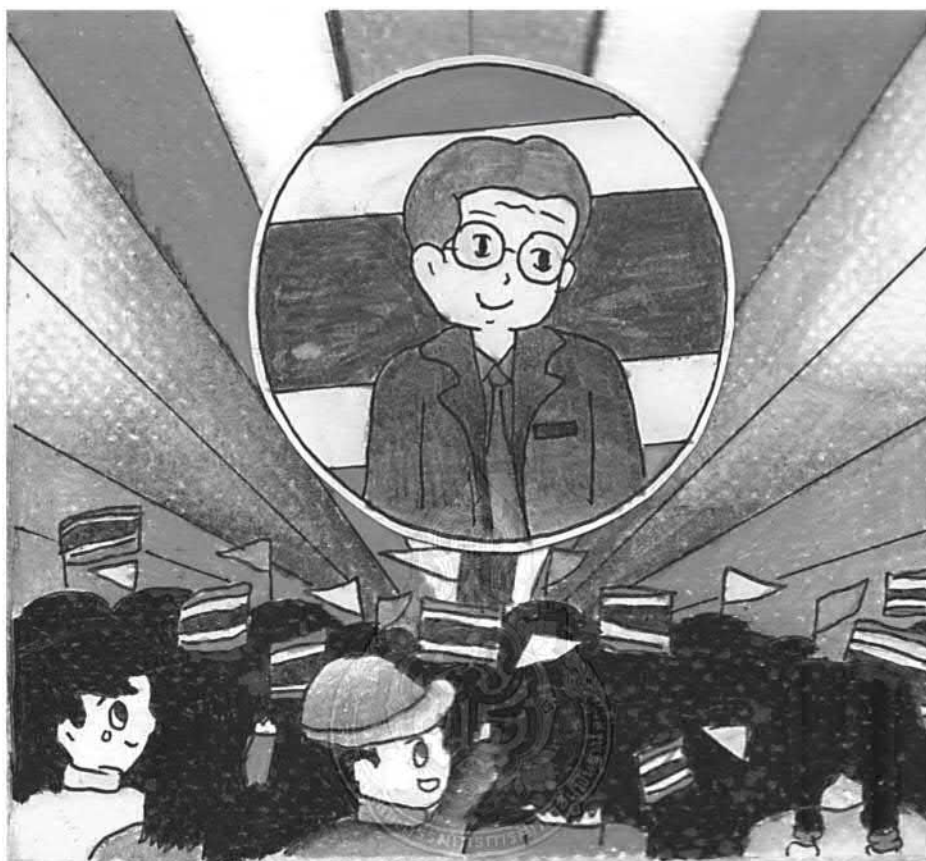

“คุณลุงใจดีที่เก็บดอกไม้ให้ฉัน ฉันเป็นนกน้อย
และฉันรักดอกไม้ ฉันจะบอกเล่าความหมายของดอกไม้ให้
ทุกคนฟัง ฉันจะบอกเล่าความหมายของดอกไม้ให้ทุกคนฟัง”

“ สยาม...ฟ้าใสเคยเฝ้าข้าหม่อมฉัน ๗ พระตะคือฉะไธ ”
 ฟ้าใสสละสลวย “ สยามคือชื่อเดิมของประเทศไทย
 ในสมัยอดีต อาณาจักรมหากษัตริย์แห่งประมุข
 ดำรงปกครอง ”

แหมกับฟ้าใส่วอมน้องสาวกับเรื่อ... ประเทสสยาม
 อย่าน้องสาว... ..

“ ประชาชนชาวไทยให้ความเคารพสถาบัน
 พระมหากษัตริย์ ซึ่งทำให้ได้อยู่ร่มเย็นร่มจากเงาพระ
 แสงอาทิตย์ ”

“ ผู้คนมีศรัทธาเลื่อมใสอยู่ทั่วทุกฝ่าย แม่ข้า ข้าพเจ้า
 ทำบุญ ใส่ของให้ผู้คนมีจิตใจดีและมีความสุข ประสงค์ชาติ
 มีศรัทธาเลื่อมใส ” แม่ข้า

.....

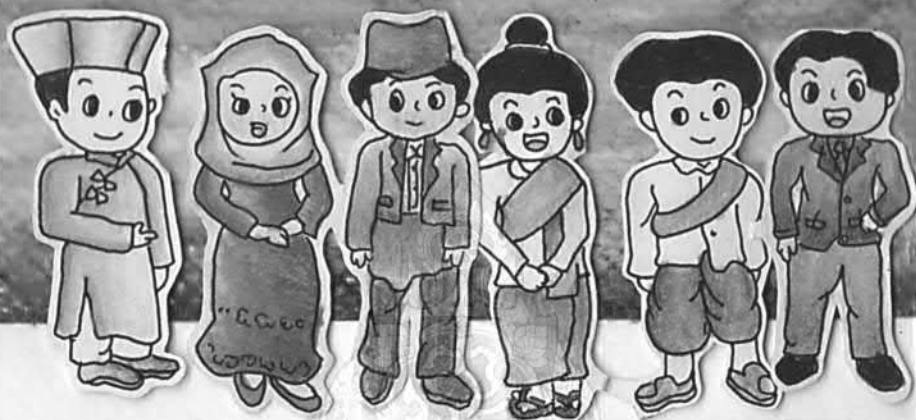
สวัสดีค่ะ

สวัสดีครับ

“ สยามเมืองยิ้มก็เป็นที่รู้จักกันดีว่าทำให้เราทุกคน
ภาคภูมิใจกับคำพูดนี้ เพราะเราได้มีการต้อนรับการกล่าวถึง
จากชาวต่างชาติเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะเป็
นประเทศที่สวยงามแล้วยังมีสถานที่ที่สวยงามอย่างที่เราประทับใจ
และมีความสุขกับที่นี่ ... ”

“ฟ้าใสทราบดีว่าแม่ คือ มีภาษาเป็นของตัวเอง
มีการใช้คำที่เป็นเอกลักษณ์ มีวัฒนธรรมประเพณี
ที่งดงาม นอกจากที่รอยยิ้มคือสิ่งที่ทำให้ทุกคนที่พบเห็น
ประทับใจที่สุด” ฟ้าใสพูดกับแม่ ...

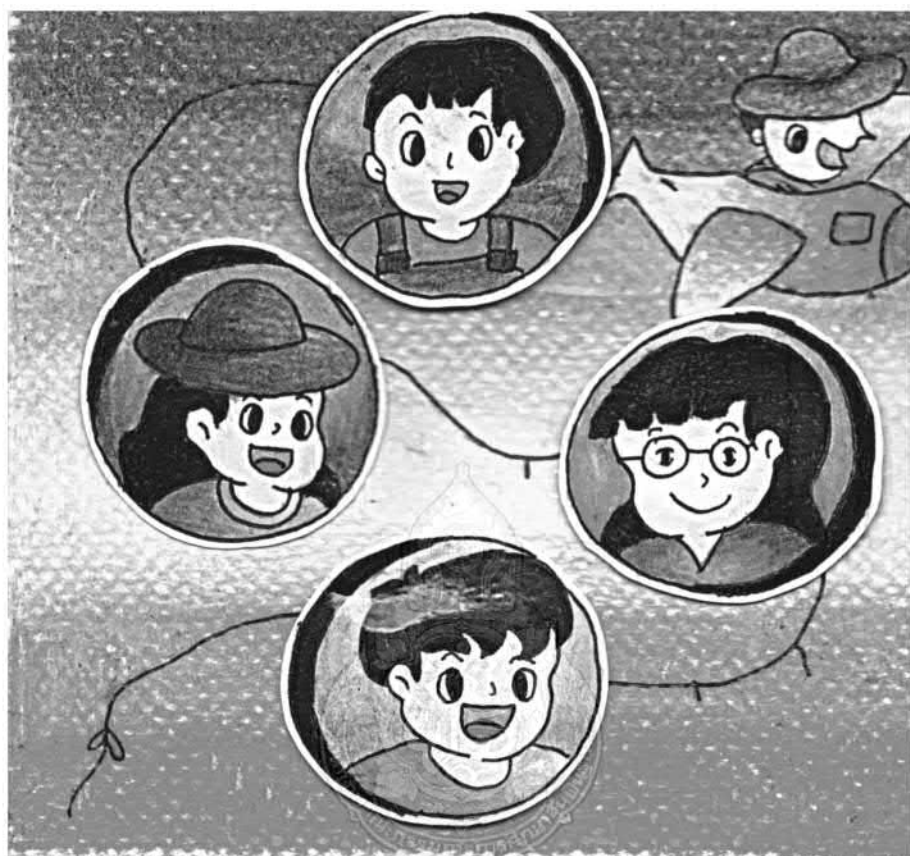
“จ๊ะล็ก ! รอยยิ้มคือ รอยยิ้มที่เปี่ยมคุณค่า
 เปี่ยมรอยยิ้มที่บริสุทธิ์ และรอยยิ้มที่อ่อนหวานแบบน้ำผึ้งแบบที่เธอ
 ภูมิใจเสมอ และที่ล้ำค่าสุดคือรอยยิ้มของเธอที่
 จ๊ะล็ก ” เฝ้ารอเธอเสมอทุกวันที่ฟ้าใสอย่างเธออยู่

.....

“ + ^๑ ^๒ ^๓ ^๔ ^๕ ^๖ ^๗ ^๘ ^๙ ^{๑๐} ^{๑๑} ^{๑๒} ^{๑๓} ^{๑๔} ^{๑๕} ^{๑๖} ^{๑๗} ^{๑๘} ^{๑๙} ^{๒๐} ^{๒๑} ^{๒๒} ^{๒๓} ^{๒๔} ^{๒๕} ^{๒๖} ^{๒๗} ^{๒๘} ^{๒๙} ^{๓๐} ^{๓๑} ^{๓๒} ^{๓๓} ^{๓๔} ^{๓๕} ^{๓๖} ^{๓๗} ^{๓๘} ^{๓๙} ^{๔๐} ^{๔๑} ^{๔๒} ^{๔๓} ^{๔๔} ^{๔๕} ^{๔๖} ^{๔๗} ^{๔๘} ^{๔๙} ^{๕๐} ^{๕๑} ^{๕๒} ^{๕๓} ^{๕๔} ^{๕๕} ^{๕๖} ^{๕๗} ^{๕๘} ^{๕๙} ^{๖๐} ^{๖๑} ^{๖๒} ^{๖๓} ^{๖๔} ^{๖๕} ^{๖๖} ^{๖๗} ^{๖๘} ^{๖๙} ^{๗๐} ^{๗๑} ^{๗๒} ^{๗๓} ^{๗๔} ^{๗๕} ^{๗๖} ^{๗๗} ^{๗๘} ^{๗๙} ^{๘๐} ^{๘๑} ^{๘๒} ^{๘๓} ^{๘๔} ^{๘๕} ^{๘๖} ^{๘๗} ^{๘๘} ^{๘๙} ^{๙๐} ^{๙๑} ^{๙๒} ^{๙๓} ^{๙๔} ^{๙๕} ^{๙๖} ^{๙๗} ^{๙๘} ^{๙๙} ^{๑๐๐} ^{๑๐๑} ^{๑๐๒} ^{๑๐๓} ^{๑๐๔} ^{๑๐๕} ^{๑๐๖} ^{๑๐๗} ^{๑๐๘} ^{๑๐๙} ^{๑๑๐} ^{๑๑๑} ^{๑๑๒} ^{๑๑๓} ^{๑๑๔} ^{๑๑๕} ^{๑๑๖} ^{๑๑๗} ^{๑๑๘} ^{๑๑๙} ^{๑๒๐} ^{๑๒๑} ^{๑๒๒} ^{๑๒๓} ^{๑๒๔} ^{๑๒๕} ^{๑๒๖} ^{๑๒๗} ^{๑๒๘} ^{๑๒๙} ^{๑๓๐} ^{๑๓๑} ^{๑๓๒} ^{๑๓๓} ^{๑๓๔} ^{๑๓๕} ^{๑๓๖} ^{๑๓๗} ^{๑๓๘} ^{๑๓๙} ^{๑๔๐} ^{๑๔๑} ^{๑๔๒} ^{๑๔๓} ^{๑๔๔} ^{๑๔๕} ^{๑๔๖} ^{๑๔๗} ^{๑๔๘} ^{๑๔๙} ^{๑๕๐} ^{๑๕๑} ^{๑๕๒} ^{๑๕๓} ^{๑๕๔} ^{๑๕๕} ^{๑๕๖} ^{๑๕๗} ^{๑๕๘} ^{๑๕๙} ^{๑๖๐} ^{๑๖๑} ^{๑๖๒} ^{๑๖๓} ^{๑๖๔} ^{๑๖๕} ^{๑๖๖} ^{๑๖๗} ^{๑๖๘} ^{๑๖๙} ^{๑๗๐} ^{๑๗๑} ^{๑๗๒} ^{๑๗๓} ^{๑๗๔} ^{๑๗๕} ^{๑๗๖} ^{๑๗๗} ^{๑๗๘} ^{๑๗๙} ^{๑๘๐} ^{๑๘๑} ^{๑๘๒} ^{๑๘๓} ^{๑๘๔} ^{๑๘๕} ^{๑๘๖} ^{๑๘๗} ^{๑๘๘} ^{๑๘๙} ^{๑๙๐} ^{๑๙๑} ^{๑๙๒} ^{๑๙๓} ^{๑๙๔} ^{๑๙๕} ^{๑๙๖} ^{๑๙๗} ^{๑๙๘} ^{๑๙๙} ^{๒๐๐} ^{๒๐๑} ^{๒๐๒} ^{๒๐๓} ^{๒๐๔} ^{๒๐๕} ^{๒๐๖} ^{๒๐๗} ^{๒๐๘} ^{๒๐๙} ^{๒๑๐} ^{๒๑๑} ^{๒๑๒} ^{๒๑๓} ^{๒๑๔} ^{๒๑๕} ^{๒๑๖} ^{๒๑๗} ^{๒๑๘} ^{๒๑๙} ^{๒๒๐} ^{๒๒๑} ^{๒๒๒} ^{๒๒๓} ^{๒๒๔} ^{๒๒๕} ^{๒๒๖} ^{๒๒๗} ^{๒๒๘} ^{๒๒๙} ^{๒๓๐} ^{๒๓๑} ^{๒๓๒} ^{๒๓๓} ^{๒๓๔} ^{๒๓๕} ^{๒๓๖} ^{๒๓๗} ^{๒๓๘} ^{๒๓๙} ^{๒๔๐} ^{๒๔๑} ^{๒๔๒} ^{๒๔๓} ^{๒๔๔} ^{๒๔๕} ^{๒๔๖} ^{๒๔๗} ^{๒๔๘} ^{๒๔๙} ^{๒๕๐} ^{๒๕๑} ^{๒๕๒} ^{๒๕๓} ^{๒๕๔} ^{๒๕๕} ^{๒๕๖} ^{๒๕๗} ^{๒๕๘} ^{๒๕๙} ^{๒๖๐} ^{๒๖๑} ^{๒๖๒} ^{๒๖๓} ^{๒๖๔} ^{๒๖๕} ^{๒๖๖} ^{๒๖๗} ^{๒๖๘} ^{๒๖๙} ^{๒๗๐} ^{๒๗๑} ^{๒๗๒} ^{๒๗๓} ^{๒๗๔} ^{๒๗๕} ^{๒๗๖} ^{๒๗๗} ^{๒๗๘} ^{๒๗๙} ^{๒๘๐} ^{๒๘๑} ^{๒๘๒} ^{๒๘๓} ^{๒๘๔} ^{๒๘๕} ^{๒๘๖} ^{๒๘๗} ^{๒๘๘} ^{๒๘๙} ^{๒๙๐} ^{๒๙๑} ^{๒๙๒} ^{๒๙๓} ^{๒๙๔} ^{๒๙๕} ^{๒๙๖} ^{๒๙๗} ^{๒๙๘} ^{๒๙๙} ^{๓๐๐} ^{๓๐๑} ^{๓๐๒} ^{๓๐๓} ^{๓๐๔} ^{๓๐๕} ^{๓๐๖} ^{๓๐๗} ^{๓๐๘} ^{๓๐๙} ^{๓๑๐} ^{๓๑๑} ^{๓๑๒} ^{๓๑๓} ^{๓๑๔} ^{๓๑๕} ^{๓๑๖} ^{๓๑๗} ^{๓๑๘} ^{๓๑๙} ^{๓๒๐} ^{๓๒๑} ^{๓๒๒} ^{๓๒๓} ^{๓๒๔} ^{๓๒๕} ^{๓๒๖} ^{๓๒๗} ^{๓๒๘} ^{๓๒๙} ^{๓๓๐} ^{๓๓๑} ^{๓๓๒} ^{๓๓๓} ^{๓๓๔} ^{๓๓๕} ^{๓๓๖} ^{๓๓๗} ^{๓๓๘} ^{๓๓๙} ^{๓๔๐} ^{๓๔๑} ^{๓๔๒} ^{๓๔๓} ^{๓๔๔} ^{๓๔๕} ^{๓๔๖} ^{๓๔๗} ^{๓๔๘} ^{๓๔๙} ^{๓๕๐} ^{๓๕๑} ^{๓๕๒} ^{๓๕๓} ^{๓๕๔} ^{๓๕๕} ^{๓๕๖} ^{๓๕๗} ^{๓๕๘} ^{๓๕๙}

“จ๊ะ! ลุง ผู้คนกำลังเขียนตำราฉบับใหม่และ
 ประทับใจในรอยยิ้มของคุณมาก呀 ทุกประเทศทั่วโลก
 จะได้อ่านตำราใหม่เกี่ยวกับประเทศของคุณว่า ...
 สยามมีรอยยิ้มอย่างไรล่ะ” แม่พูดกับฟ้าใส

“เราควรภาคภูมิใจที่ได้เกิดเป็นคนไทย
มีชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และมีวัฒนธรรมที่ดีงาม
ต่าง ๆ เป็นเอกลักษณ์ เราจึงควรพยายามรักษาไว้
และสืบทอดต่อไป...”

จบ

ต้นไม้ แห่งความสามัคคี

ต้นไม้ต้นนี้ ไม่ใช่ต้นไม้ธรรมดา แต่เป็นต้นไม้วิเศษที่มีแต่ความรัก ความสามัคคี ภายในพุ่มของใบและลำต้นเติบโตขึ้นด้วยเรื่องราวดี ๆ ผลิดอก ออกใบ แตกกิ่งก้านสาขาออกมาอย่างงดงาม น่าชื่นชม เมื่อมองดูเข้าไปลึกๆ ต้นไม้วิเศษต้นนี้ มีเหตุการณ์ที่น่าสนใจ ในเรื่องของพลังจิตอาสาของเด็กและเยาวชน ที่ร่วมแรงร่วมใจกันช่วยเหลือ ผู้ประสบภัย รวมถึงช่วยกันคนละไม้ละมือ หยิบจับช่วยกันสร้างโรงเรียน ด้วยมือน้อยๆ แต่ทรงพลัง

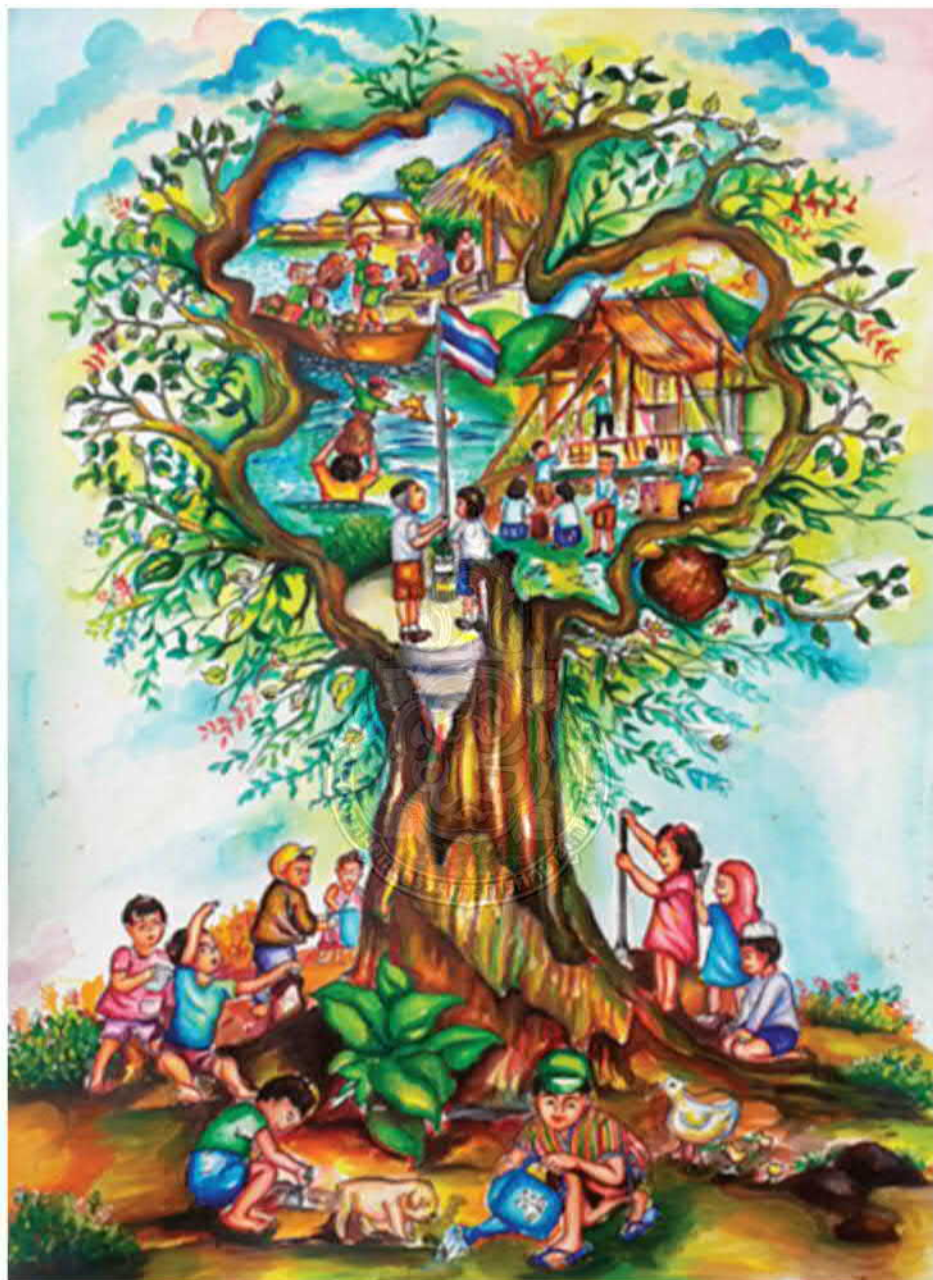
ต้นไม้พลังสามัคคีต้นนี้ จะเกิดขึ้นมาไม่ได้ ถ้าไม่ได้รับการปลูกฝัง ดูแล เอาใจใส่จากพวกเราพลังเยาวชน ทำให้เติบโต แตกกิ่งก้านสาขา มีรากลำต้นที่แข็งแรง อุดมสมบูรณ์ เนื่องจากได้รับปยุสามัคคี น้ำ อันอุดมสมบูรณ์ บ่งบอกถึงจิตใจที่เปี่ยมไปด้วยพลังความรัก ความสามัคคี ในชาติของเรา

เด็กหญิงม่านฟ้า รักชาวเขา และเด็กชายเลเล

ม.๑ โรงเรียนบ้านแม่สุวิทยา

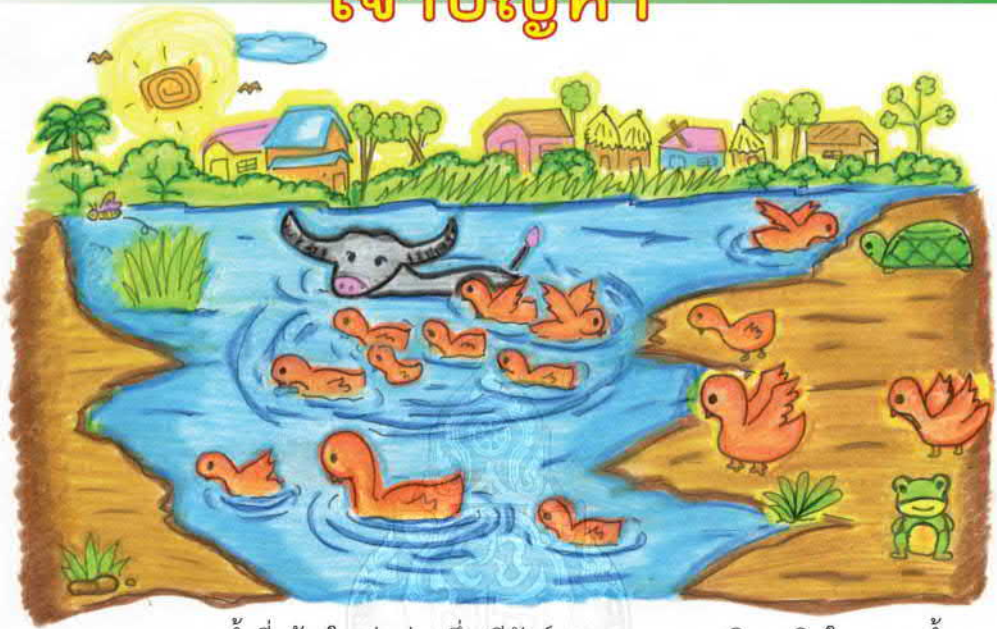
อำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก

เด็กหญิงม่านฟ้า รักชาวเขา และเด็กชายเลเล
ม.๑ โรงเรียนบ้านแม่สุวิทยา อำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก

ลูกเป็ด เจ้าปัญญา

ณ หนองน้ำที่กว้างใหญ่แห่งหนึ่ง มีสัตว์มากมายหลายชนิดหากินในหนองน้ำ
แห่งนี้ รวมทั้งเป็ดแม่ลูกอ่อนที่จะพาลูกๆ มาหากินเช่นเดียวกับสัตว์อื่น วันนี้แม่เป็ด
ได้พาลูกๆ ไปหาอาหารเหมือนกับทุกวัน

แม่เป็ด : “ลูกๆ ตามแม่มานะ”

แม่เป็ดตะโกนบอกลูกๆ ลูกเป็ดรีบรับคำแม่เป็ด

ลูกเป็ด : “ครับ/ค่ะ”

ลูกเป็ดเดินตามหลังแม่เป็ดไป แต่ลูกเป็ดตัวเล็กสุดเดินตามพี่ๆ ไม่ทัน
พลางนึกในใจว่าทำไมเราต้องเดินตามกันเป็นฝูงด้วย แม่เป็ดหันไปเจอจึงตะโกนเร่ง

แม่เป็ด : “เร็วๆ เข้าเจ้าตัวเล็ก”

ลูกเป็ด : “แม่ครับทำไมต้องเดินตามกันเป็นฝูงด้วย ไม่แบ่งกันไปหากินครับ”

ลูกเปิดร้องถามแม่เปิดด้วยความสงสัย แม่เปิดได้ยินเช่นนั้น จึงบอกลูกๆ
ให้หยุดคอยจนลูกเปิดตัวเล็กเดินมาถึงกลุ่มฟี่ๆ

แม่เปิด : “เป็นอย่างไรเจ้าตัวเล็กคงเหนื่อยสิ”

ลูกเปิด : “ครับแม่” ลูกเปิดพูดด้วยเสียงอันเห็นัดเหนื่อย

แม่เปิด : “เหตุที่แม่ให้พวกเจ้าไปหากินกันเป็นฝูง เพราะหากไปตัวเดียวหรือ
แยกกันไปอาจจะไม่ปลอดภัย และอาจเกิดอันตรายขณะเดินทาง
หรือขณะหาอาหารได้ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ การมีเพื่อนฝูง
เป็นสิ่งที่ดี หากมีปัญหาจะได้ช่วยเหลือกันได้ และยังเป็นการ
แสดงออกถึงความรัก ความสามัคคี โดยเฉพาะเจ้าตัวโตซึ่งกำลัง
เข้าสู่วัยรุ่นยังต้องระวังให้มาก วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเปลี่ยนแปลง
ทั้งร่างกายและจิตใจ คนเป็นพี่ต้องคอยดูแลน้องๆ แทนแม่”

ขณะที่สอนลูกๆ อยู่ นั่น ปรากฏว่าลูกเปิดตู้กลางหายไปจากฝูง แม่เปิดตกใจมาก ร้องเรียกเท่าไรก็ไม่มีเสียงตอบกลับ เจ้ากลางแยกจากฝูงแล้วออกหาอาหาร ตามชายฝั่งไปเรื่อยๆ อย่างสนุกสนาน จนลืมไปว่ามีแม่ พี่ และน้อง คอยเป็นห่วง และออกตามหาอยู่ ในขณะเดียวกันนั้นเจ้าเหี่ยวกำลังโฉบหาอาหารอยู่ในหนองน้ำใหญ่ เห็นลูกเปิดมาหากินตามลำพังก็ดีใจ จึงรีบบินโฉบลงมาที่ลูกเปิด ลูกเปิดตกใจรีบว่ายน้ำหนีโดยไม่คิดชีวิต ปากก็ตะโกน “แม่จ๋า ช่วยด้วย!” “แม่จ๋า ช่วยด้วย!”

แม่เปิดรีบตามเสียงลูกไปอย่างรวดเร็วด้วยความเป็นห่วง และเมื่อเห็นจวนตัว จึงพาลูกเปิดหลบไปอยู่ในพุ่มไม้ริมน้ำ เจ้าเหี่ยวมองไม่เห็นแม่และลูกเปิด จึงบินกลับไป เจ้าเปิดน้อยตกใจโฉบบอกแม่ด้วยอาการสั่นเทา แม่เปิดรีบปลอบลูกให้หายตกใจแล้ว

แม่เปิด : “แม่บอกพวกเจ้าแล้วใช่ไหมว่าไม่ควรไปตามลำพัง”

ลูกเปิด : “ครับแม่ ลูกดื้อไม่เชื่อฟังแม่เอาแต่ใจตนเอง ไม่รักพี่น้อง ขาดความสามัคคี ลูกผิดไปแล้วครับ ลูกขอโทษครับ ลูกเกือบเอาชีวิตไม่รอด ลูกสัญญาว่าต่อไปลูกจะไม่ทำอย่างนี้อีก”

จากนั้นลูกเปิดทั้งหลายก็อยู่ด้วยกันเป็นฝูงไม่ยอมแยกจากกัน คอยดูแลช่วยเหลือและเอาใจใส่ มีความรักความสามัคคี และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ความรัก ความสามัคคี ความเห็นอกเห็นใจกัน
เป็นพลังช่วยป้องกันอันตรายต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ และทำให้ปลอดภัย

นางสาวแพรวไพยม ภาเจริญสุข

ม.๓ โรงเรียนบ้านเมืองเสือ

อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

น้ำใจ ของหนูนา

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีหนูนาแสนขยันตัวหนึ่ง ทุกๆ เช้า เธอจะออกไปเก็บผลไม้ที่สวนหลังบ้าน เพื่อนำไปให้แม่ประกอบอาหาร วันนี้ก็เช่นเดียวกัน หนูนารีบตื่นแต่เช้าหยิบตะกร้าใบน้อย พร้อมกับร้องเพลงไปตลอดทางอย่างมีความสุข “โอ้โฮ! ผลไม้ที่น่ากินเต็มไปหมดเลย แต่เอ๊ะ! วันนี้ทำไมผลไม้จึงเหลือไม่เท่าทุกครั้งนะ” หนูนาารู้สึกแปลกใจเล็กน้อย “อู๊ย! ฉันเดินสะดุดอะไรนะ เจ็บจังเลย” หนูนา อุทานขึ้นด้วยความตกใจ และก้มลงมอง “อ้อ! ก้อนหินนี่เอง” และพอเงยหน้าก็เห็นกระต่ายน้อย “อ้าว! เธอเป็นใครกัน” หนูนาเอ่ยทักทายอย่างเป็นมิตร

กระต่ายน้อย : “ฉันซื้อกระต่ายน้อย บังเอิญเดินผ่านมาเห็นผลไม้ที่น่ากินฉันเลย
แวะเก็บ ไม่คิดว่าสวนนี้จะมีเจ้าของด้วย แล้วเธอเป็นใครกัน
เป็นเจ้าของสวนผลไม้หรือเปล่า”

หนูนุ : “ฉันชื่อหนูนุจะ ยินดีที่ได้รู้จักกระต่ายน้อย ฉันไม่ใช่เจ้าของ
สวนผลไม้หรอก สวนนี้เป็นของแม่ฉันเอง ทุกๆ วัน ฉันจะต้อง
รับหน้าที่มาเก็บผลไม้ที่สวนนี้”

กระต่ายน้อย : “ฉันต้องขอโทษหนูนุด้วยที่แอบมาเก็บผลไม้โดยไม่ได้ออก
เพราะฉันคิดว่าไม่มีเจ้าของ แต่ฉันไม่ได้ตั้งใจจะขโมยนะ
เพียงแต่ว่าตอนนี้แม่ของฉันป่วยหนักมาก ฉันต้องการผักและ
ผลไม้เหล่านี้ไปให้แม่กิน เพื่อจะได้หายป่วยและมีแรงขึ้น”

หนูนุได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดของกระต่ายน้อยจึงเกิดความสงสารและรู้สึกชื่นชม
กระต่ายน้อยที่มีความกตัญญูทวนเวียนต่อแม่ของเธอจึงแบ่งปันผักและผลไม้ส่วนหนึ่ง
ให้กระต่ายน้อยไป

หนูนุ : “รับไปสิกระต่ายน้อย ผักผลไม้เหล่านี้เราแบ่งให้เธอ แม่ของเธอ
จะได้หายป่วยเร็วๆ อยากรู้ละ”

หนูนุพูดพร้อมกับยื่นผลไม้ในตะกร้าให้กระต่ายน้อย

กระต่ายน้อย : “ขอบใจเธอมากนะหนูนุ เธอช่างจิตใจดี มีน้ำใจเสียจริงๆ
แม่ของฉันจะต้องหายป่วยไวๆ แน่เลย”

กระต่ายน้อยพูดกลางกระโดดด้วยความดีใจ แล้วรีบกลับบ้านเพื่อนำผลไม้
ไปให้แม่ของตน

หนูนุ : “ขอให้แม่ของเธอหายไวๆ นะ กระต่ายน้อย”

หนูนุโบกมือลาพร้อมกับรอยยิ้ม เมื่อหนูนุกลับมาถึงบ้าน แม่ของเธอ
สังเกตเห็นว่าหนูนุทำทางมีความสุขกว่าทุกวัน จึงเอ่ยทักขึ้นว่า

แม่หนูนุ : “เป็นอะไรไปล่ะจ๊ะหนูนุ แม่เห็นหนูยิ้มไม่หยุดเลย มีอะไรบอก
แม่ได้ไหมเอ่ย”

หนูนาก็ตัดสินใจเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้แม่ของเธอฟัง

แม่หนูนาค : “ดีแล้วล่ะลูก เราต้องรู้จักมีน้ำใจแบ่งปันเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ผู้ที่เขาน่าสงสารกว่าเรา”

แม่พูดพลางเอามือลูบหัวหนูนาค

แม่หนูนาค : “เอาอย่างนี้ไหมล่ะจ๊ะ ต่อไปนี้เมื่อเราทำอาหาร เราจะนำไปแบ่งปันให้กระต่ายน้อยกับแม่ของเธอด้วย”

หนูนาค : “ใช่โย! หนูนาครักแม่ที่สุดเลย” หนูนาคพูดขึ้นด้วยความดีใจ

หลังจากนั้นเป็นต้นมา ทุกๆ เช้าหนูนาคและแม่ของเธอจะนำอาหารที่ทำเสร็จแล้วไปเยี่ยมแม่ของกระต่ายน้อยทุกวัน จนกระทั่งแม่ของกระต่ายน้อยมีอาการดีขึ้นเรื่อยๆ และหายป่วยในที่สุด สองครอบครัวจึงสนิทสนมและไปมาหาสู่กันเป็นประจำ ทำให้หนูนาคมีเพื่อนเล่นที่น่ารักอย่างกระต่ายน้อยเพิ่มขึ้นอีก และหนูนาคคิดเสมอว่าการที่เรามีน้ำใจอาสาช่วยเหลือผู้อื่นนั้นเป็นสิ่งที่มีความสุขอย่างหาที่เปรียบไม่ได้จริงๆ

เด็กหญิงอดิพร เกิดผล เด็กหญิงอรสิณี ชื่นพงศ์

และเด็กชายยุทธภูมิ ทองเหียง

ป.๕ โรงเรียนมัธยมสาธิตการวิทยา

อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

มาอ่าน การ์ตูนกันเถอะ

ถ้าใครไม่เคยอ่านการ์ตูนมาก่อน
อาจจะงงกับการลำดับ
ช่องของการ์ตูน
จริง ๆ แล้ว
ไม่ยากเลย ลองอ่านดู...

Start!

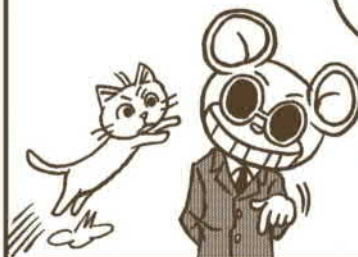
เหมือนการอ่านหนังสือคือ
จาก ซ้าย ไป...

ขวา

บน

ลง

ล่าง

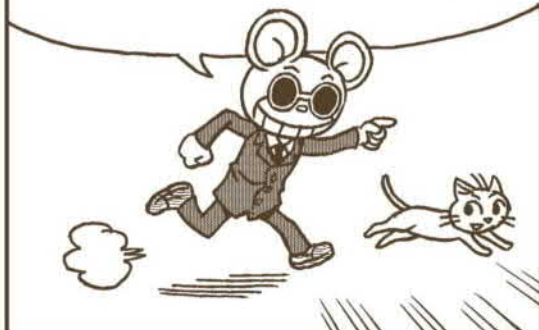
ถ้าคุณอ่านได้ถูกต้อง
นี่คือช่องที่ ตานะครับ...

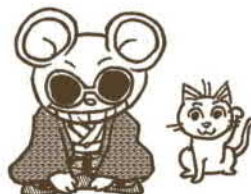
นั่นช่องต่อไป
อยู่ไหนนะ?

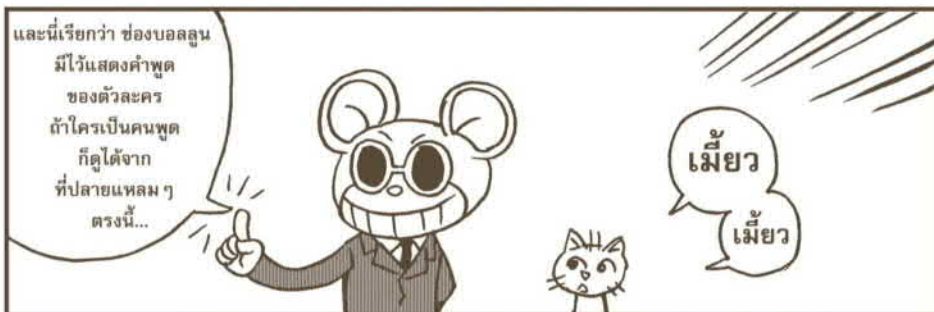

ฮา ๆ เห็นไหมล่ะ อ่านการ์ตูนง่ายนิดเดียว เหนื่อก็จะ
ได้รับความบันเทิง และสารประโยชน์จากการ์ตูนแล้ว...

แต่ถ้าบางเล่มเป็นการอ่านแบบผู้ป่วน
ก็จะอ่านจาก ขวา ไป ซ้าย
แต่ก็ยังเป็น บน ลง ล่าง
เหมือนเดิมนะครับ

เสวนา ชวนเด็กไทย อ่านการ์ตูนไทย การ์ตูนเทศ

แผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่านจัดงานเสวนาภายใต้ชื่อ “เพราะการ์ตูนไม่ใช่แค่การ์ตูน แต่เป็น **ตั้ง การ์ตูน**” เพื่อให้สังคมได้เห็นคุณค่าและมุมมองของการ์ตูนจากผู้ผลิตการ์ตูน นักอ่านการ์ตูนตัวจริง รวมทั้งมุมมองจากศิลปิน คนดังที่มีชื่อเสียงในสังคมหลากหลายวงการ รวมทั้งยังเป็นการเปิดกว้างให้คนในแวดวงการ์ตูนร่วมกันหาหลักเกณฑ์และข้อเสนอแนะในการคัดสรรการ์ตูน

ลักษณะของหนังสือการ์ตูนดีที่ต้องการแนะนำให้คนอ่าน การ์ตูนดีขึ้นอยู่กับช่วงอายุของผู้อ่าน

สำนักพิมพ์ อีคิว.พลัส มองว่าการจะบอกว่าการ์ตูนเล่มไหนดี น่าแนะนำย่อมขึ้นอยู่กับอายุของผู้อ่าน เช่น การ์ตูนวัย ๖-๙ ปี ต้องนำเสนอด้านดี-ไม่ดีชัดเจนเพราะเด็กยังไม่มีวุฒิภาวะในการพิจารณาแยกแยะความดี-เลวมากพอ ดังนั้นการ์ตูนที่เหมาะสมกับเด็กกลุ่มนี้ย่อมต้องระวังเรื่องการนำเสนอสิ่งไม่ดี ความรุนแรงต่างๆ ค่อนข้างมาก ส่วนวัยตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไป เริ่มเข้าใจโลกมากขึ้นแล้ว และเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น จึงเหมาะกับการ์ตูนที่ตัวละครต้องการค้นหาตัวตน การเดินตามความฝัน เป็นต้น

การ์ตูนดีต้องทำให้คนอ่านมีแนวโน้มเป็นคนดี

สำนักพิมพ์ Let's comic แนะนำว่าผู้ผลิตอย่าคิดแทนเด็กว่าเด็กชอบอ่านการ์ตูนแบบไหนอย่างไร ควรสอบถามความชื่นชอบจากผู้อ่านด้วย ขณะเดียวกันก็ให้ค่านิยมของการ์ตูนที่ควรแนะนำอย่างกว้างๆ ว่า “เป็นการ์ตูนที่ทำให้คนเป็นคนดี

คนอ่านมีแนวโน้มนำเอาแง่คิดบางอย่างจากการดูไปใช้ในทางที่ดีขึ้น”

การ์ตูนที่น่าแนะนำคือการ์ตูนที่สร้างแรงบันดาลใจ

เอกรัฐ มิลินทะภาส จากสำนักพิมพ์เนชั่น เอ็ดดูเทนเมนท์ ให้ความเห็นว่าเกณฑ์ของการดูดีนั้นอธิบายยาก แต่เรามองว่าการ์ตูนที่น่าแนะนำคือการ์ตูนที่สร้างแรงบันดาลใจ เช่น โดราเอมอน หรืองานของไทย เช่น

มิดที่ ๑๓ เป็นต้น

การ์ตูนดีขึ้นกับผู้ปกครองเป็นผู้เลือกสรร

ขณะเดียวกันในมุมของสำนักพิมพ์ที่ผลิตการ์ตูนความรู้อย่างทั้ง

นานมีบุ๊คส์ และสกายบุ๊กส์กลับเห็นตรงกันว่าการดูที่ดี มองแค่ตัวเด็กซึ่งเป็นผู้อ่านอย่างเดียวไม่ได้ เพราะอำนาจการซื้ออยู่ที่ผู้ปกครอง จึงต้องคิดว่าจะผลิตการ์ตูนแบบไหนออกมาเพื่อให้

ผู้ปกครองและครูชื่นชอบ และตัดสินใจเลือกซื้อไปอ่าน

ภาพต้องดึงดูดผลงานแง่คิดที่ฝังแฝงอย่างแนบเนียน

สำนักพิมพ์เจ้าอ่าว เสนอว่าหนังสือการ์ตูนที่ดีและอยากแนะนำอันดับแรกต้องมี “ภาพ” ที่ดึงดูด น่าสนใจ มีจำนวนของตัวอักษรที่เป็นบทพูด บทบรรยายไม่มากนัก และที่สำคัญคือการสอดแทรกข้อคิด คติ แก่นเรื่อง ต้อง “แนบเนียน” ไม่สั่งสอนแบบตรงไปตรงมา เช่นเรื่อง “วันพีซ” การ์ตูนญี่ปุ่นยอดนิยมไปทั่วโลกนั้น นอกจากจะมีความครบรสแล้วยังเป็นการดูที่สอดแทรกเรื่อง “มิตรภาพ” ได้อย่างแนบเนียน หรือเช่นการ์ตูนของมุสิน ที่นำรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตมาถ่ายทอดอย่างเป็นธรรมชาติผ่านตัวละครที่เผยให้ผู้อ่านได้เห็นความคิดของตัวละครอย่างชัดเจน

ซึ่งความคิดเรื่องการถ่ายทอดแก่นความคิดอย่างแนบเนียนนั้น สำนักพิมพ์เนชั่น เอ็ดดูเทนเมนท์ก็เห็นด้วย โดยมองว่าการดูญี่ปุ่นสามารถสร้างความคิดแก่ผู้อ่านได้อย่างแนบเนียนมาก เหมือนเช่นเรื่อง นินจาคาถา อ้อโฮเฮะ และ วันพีซ โดยนินจาคาถา นั้นโยนปัญหา

ใส่ตัวละครที่ยังเป็นเด็ก-วัยรุ่น พร้อมให้ตัวละครสนองต่อปัญหาแตกต่างกัน ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าใจทั้งด้านดี-ร้ายของการเลือกทางออกที่ต่างกันของตัวเอกอย่างนารูโตะและเพื่อนสนิทที่หันไปเลือกเป็นฝ่ายร้ายอย่างซาสึเกะ

แต่สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์คอมิกส์ กลับมองว่าการนำเสนอแก่นความคิดที่แบบนี้นั้นอาจไม่เหมาะกับการแนะนำกลุ่มผู้อ่านทุกวัย เนื่องจากวิธีการนำเสนอแก่นความคิดที่เหมาะสมกับผู้อ่านนั้นย่อมแตกต่างกัน เช่น หากเป็นการตูนสำหรับวัยรุ่น วิธีการนำเสนอแก่นความคิดจะเปรียบเหมือน “สีเทา” นั่นคือเส้นแบ่งความดีความชั่วจะเบลอ ไม่ชัดเจน เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านกลับไปคิด ใคร่ครวญได้ด้วยตนเอง แต่หากเป็นการตูนสำหรับเด็กเล็กก็จำเป็นต้องนำเสนอแก่นความคิดให้เป็นสีขาว-ดำ ชัดเจน เพราะเด็กเล็กอาจยังไม่มีวุฒิภาวะในการแยกแยะสิ่งผิด-ถูกมากนัก ดังนั้นเขาจึงแนะนำว่าควรจัดแบ่งการตูนที่นำอ่านแยกตามช่วงวัยของผู้อ่านเป็นหลัก

การตูนดีต้องใช้ศักยภาพการตูนเต็มที่

A Think Book สำนักพิมพ์ธรรมะสำหรับคนรุ่นใหม่มองถึงธรรมชาติของสื่อการตูนว่า เป็นสื่อที่มีจุดเด่นตรงที่ “ทำให้เรื่องที่เราไม่เคยคิดจะอ่านมันน่าอ่านขึ้น... เรื่องที่ดูเครียดดูหนักก็ดูเบาลง” ดังนั้นการตูนที่ดีและน่าแนะนำจึงต้องมองในมุมการดึงศักยภาพความเป็น “การตูน” ที่กล่าวมา

การตูนรุนแรงก็แนะนำได้

หากความรุนแรงเป็นเพียงเครื่องมือนำพาไปสู่แง่คิดที่ดีเนชั่นเอดดูเทนเมนตีให้มุมมองต่อคำถามว่าการตูนที่ถูกมองว่ารุนแรงแต่มีศิลปะการถ่ายทอดเรื่องราว หรือลายเส้นที่น่าสนใจนั้นสมควร “แนะนำ” หรือไม่ ซึ่งก็ให้แง่คิดว่า “ไม่มีการตูนเรื่องไหนไม่มีความรุนแรง” และไม่ใช่แค่สื่อการตูนที่ปรากฏความรุนแรง นิทานของเด็กอย่างเรื่องอัศวินฆ่ามังกรก็มีความรุนแรงแฝงอยู่ ดังนั้นการตูนที่ว่าด้วยการ

ต่อสู้ ฆ่าฟันกันก็อาจ “แนะนำ” ได้ หากสามารถ “พราง” ความรุนแรงไว้อย่าง
แนบเนียนมากพอ และหลายๆ ครั้งที่การนำเสนอด้านลบ (ไม่ดี) ก็สามารถแนะนำ
สั่งสอนเด็กเยาวชนได้ ไม่จำเป็นต้องนำเสนอแต่ภาพด้านบวก (ดี) เพียงอย่างเดียว
เหมือนเช่นการ์ตูนของเดอะดวง เป็นต้น

เกณฑ์การคัดสรรการ์ตูนดี-น่าแนะนำ

การ์ตูนดีไม่จำเป็นต้องให้แง่คิดหรือนำเสนอแค่ด้านบวกเสมอไป

ทรงวิทย์ สีกิติกุล มองว่าการ์ตูนที่ดีและน่าแนะนำต่อสังคม อาจไม่จำเป็นต้องให้แง่คิด หรือแก่นความคิด หรือการสั่งสอน ให้คุณธรรม จริยธรรมกันจนมากมาย แต่หากเรื่องใดที่มีศิลปะการเล่าเรื่อง ทั้งเรื่องราว และในแง่ของภาพ ก็ควรหยิบมาแนะนำแก่สังคมได้ เช่น เรื่อง **ฤทธิ์ดาบไร้ปราณี** (สยามอินเตอร์คอมิกส์) ที่เป็นเรื่องราวการไล่ล่าล้างแค้นของชาмуไร มีความรุนแรงสูง แต่เรื่องราวก็ตั้งคำถามถึงความเป็นคนดีมีศีลธรรมได้อย่างน่าสนใจ รวมทั้งมีศิลปะในแง่ภาพสูงมาก หรือเรื่อง **คอบร้า** (สยามอินเตอร์คอมิกส์) เป็นการ์ตูนที่งานภาพมีความเป็นศิลปะ เป็นงานดีไซน์มาก ผสานกับแนวคิดที่ล้ำยุคและยังคงดูทันสมัย

เช่นเดียวกับ ทรงศีล ทิวสมบูรณ์ ที่เสริมความคิดของทรงวิทย์ว่า การ์ตูนดีไม่จำเป็นต้องมีเนื้อหาเชิงบวกเสมอไป “หากเปรียบเทียบการ์ตูนเป็นमित มันก็มีทั้งด้านดี (ปอกผลไม้ได้) และไม่ดี (บาดมือเลือดออก) ถ้าพ่อแม่สอนลูกแค่ด้านดีว่ามีดีปอกผลไม้ได้ แต่ไม่ได้บอกว่ามีดมันบาดมือทำร้ายลูกได้ ลูกก็คงออกไปเผชิญโลกภายนอกไม่ได้ เช่นเดียวกับการ์ตูนถ้าบอกแต่ด้านบวก โลกนี้สวยงาม ลูกก็เป็นลูกที่ไม่พร้อมเผชิญโลก การที่การ์ตูนช่วยบอกด้านลบบ้างก็เท่ากับช่วยเตรียมความพร้อมให้เด็กได้รู้จักเข้าใจ และเตรียมใจรับมือกับความเป็นจริง”

การ์ตูนที่ดีคือการตูนที่สร้างแรงบันดาลใจ

สุทธิชาติ ศรภักย์วานิช เสริมว่าการตูนที่น่าแนะนำอาจจัดรวมการ์ตูนที่ช่วยสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้อ่านลุกขึ้นมาทำบางสิ่งหลังจากอ่านการ์ตูนนั้นๆ จบก็ได้

การ์ตูนดีทำให้สุขภาพจิตดี

ด้านทรงศีล ทิวสมบุญ ก็มองว่าไม่ควรกำหนดกฎเกณฑ์ของการ์ตูนที่ต้องการแนะนำให้มากเกินไป เพราะหากมองในแง่ดี การ์ตูนที่ดีในแง่จิตวิทยาก็น่าจะเป็นการ์ตูน

ที่ทำให้สุขภาพจิตดีขึ้น เพราะฉะนั้นการ์ตูนที่สนุกก็น่าจะเป็นการ์ตูนที่แนะนำได้

เช่นเดียวกับอินทรายุทธ เทพคุณ ที่มองว่าการตูนที่ดีบางครั้งอาจไม่ได้ให้สาระมากมาย แค่เพียงให้ความบันเทิงก็ช่วยเยียวยาจิตใจได้แล้ว เหมือนเช่นตัวเขาที่เคย

ป่วยจากการทำงาน ซึ่งก็ได้การ์ตูนเรื่อง **ไอชาว่า ฮายกครั** มาช่วยชีวิตจนทำให้หายป่วยได้อย่างเหลือเชื่อ

การ์ตูนดีคืออะไร

แดน ดนัย นักแสดงชื่อดัง มองว่าการตูนที่ดี น่าจะเกิดจากส่วนผสมของการลองผิด-ถูก การนำเสนอในเรื่องราวใหม่ๆ ทดลองวิธีการเล่า รูปแบบใหม่ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ขณะเดียวกันก็ยังคงรูปแบบเก่าเอาไว้ ๕๐ เปอร์เซ็นต์

ด้านกัญจน์ ภูริจิตปัญญา ผู้กำกับภาพยนตร์จากค่ายจีทีเอช มองว่าการตูนที่ดีสำหรับเขา เกิดจากคุณค่าที่ได้ในการอ่าน ดังนั้นเขาจึงมองว่าการตูนที่ดี ย่อมต้องแบ่งปันให้ผู้อื่นได้อ่านกันมากๆ เพราะคุณค่าของการอ่านจะเกิดขึ้นเมื่อมีการแบ่งปันกัน

แรงบันดาลใจของการຕູນຕໍ່ຊີວິດ ການກໍາເນີນ

กัญจน์ ภูริจิตปัญญา ผู้กำกับภาพยนตร์จากค่าย
จีทีเอชยืนยันว่า แม้ว่าใครจะบอกว่าการຕູນไร้สาระ แต่
เขาเชื่อเสมอว่าการຕູນมีประโยชน์อย่างมากสำหรับตัวเขา
และการทำงานที่ทำให้เขาเป็นนักรเล่เรื่องที่ดี

“การຕູນมันหล่อหลอมให้ผมสนใจวิธีการเล่เรื่อง เพราะการเล่เรื่อง
ให้สนุกนั้นมันรวมอยู่ในการຕູນอยู่แล้ว” (กัญจน์ ภูริจิตปัญญา)

กัญจน์ยังขยายความต่อด้วยว่าการຕູນช่วยให้เขาเข้าใจเรื่อง
มุกตลก การเล่เรื่องด้วยภาพที่แปลกตาเหมือนเช่นการຕູນ **วันพีซ**
ซึ่งการศึกษาภาพในการຕູນทำให้เขานำมาใช้กับภาพยนตร์ได้เช่นกัน

เช่นเดียวกับ แดน ดนัย ที่เกริ่นไว้ว่าการຕູນคือชีวิตสำหรับเขา
เพราะเขารักการอ่านการຕູນตั้งแต่เด็กจนปัจจุบัน ซึ่งเขาก็เห็นด้วยว่าการຕູນคือ
ศิลปะในการถ่ายทอดเรื่องภาพ เช่น การຕູນเรื่อง **๓๐๐** ที่สามารถเป็น storyboard
ภาพยนตร์ที่ดีได้ เพราะทุก shot ในภาพยนตร์เรื่อง **๓๐๐** เป็น shot เดียวกันกับใน
หนังสือการຕູນ ซึ่งแสดงว่าสื่อเช่นการຕູນ-ภาพยนตร์มีการเล่เรื่องผ่านภาพที่ใกล้เคียงกัน
แต่การຕູນเป็นสื่อที่พกพาไปได้อย่างง่ายดาย (โดยไม่ต้องห่วงว่าแบตเตอรี่หมดหรือไม่)

ข้อเสนอแนะการอ่านการຕູນสำหรับเยาวชน

ดาราหนุ่มอย่าง แดน ดนัย ได้ฝากถึงท้ายถึงเด็ก เยาวชนที่ทำให้
พ่อแม่รู้ว่าการຕູນเป็นเรื่องไร้สาระว่า เกิดจากตัวเด็กเองที่อ่านการຕູນ
อย่างบ้าคลั่ง ไม่รู้จักเวลา ดังนั้นการอ่านการຕູນนั้นทำได้ แต่ต้องรู้จัก
“อ่านอย่างพอดี”

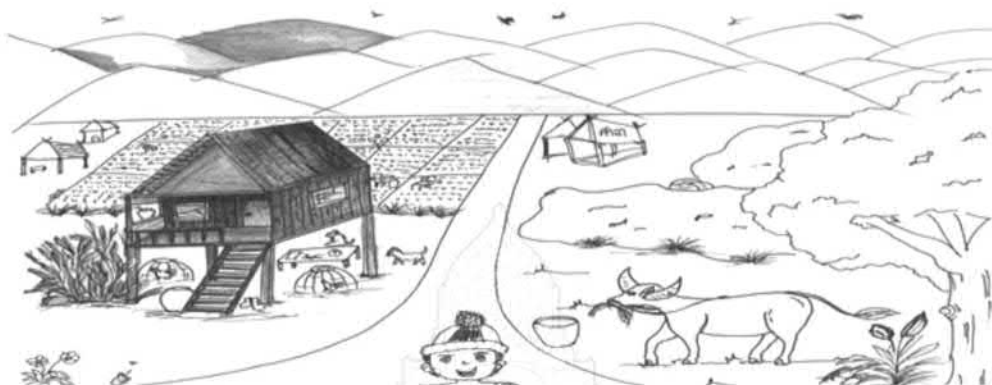

โครงการชวนอ่านการຕູນไทย การ์ตูนโลก

โดย นันทอง ทองใบ

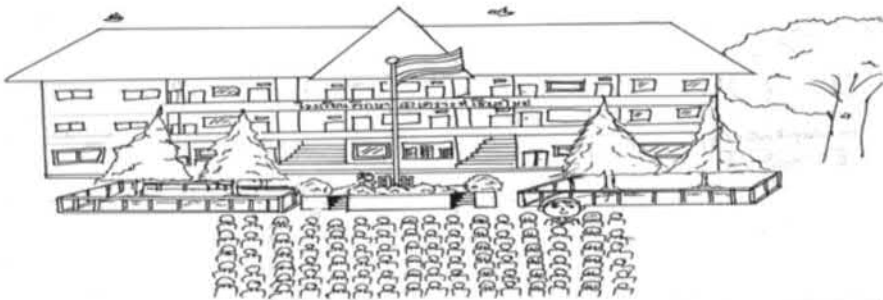
อาจารย์ประจำคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

อาชาพาฝัน สู่ทีมชาติ

ผมชื่อ เด็กชายสุรราช เยซ่อ เป็นชาวเขาเผ่าอาข่า อาศัยอยู่หมู่บ้านแม่สลองในอำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย ผมเกิดมาในครอบครัวที่อบอุ่น เป็นลูกผู้ชายคนเดียว มีพ่อ แม่ พี่สาว ๑ คน และน้องสาว ๑ คน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ครอบครัวผมได้เดินทางมาทำมาหากินที่จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อจะได้มีรายได้มากขึ้น และหาโอกาสให้ลูกๆ ได้เรียนหนังสือ นับเป็นความโชคดีของผมที่ได้เข้าเรียนในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ เพราะเป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับคนพิการและเด็กด้อยโอกาส

ปัจจุบันผมอายุ ๑๒ ปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ผมเป็นคนเรียนหนังสือเก่งเกือบทุกวิชา แต่ที่ชอบที่สุด คือ วิชาพลศึกษาและวิชาภาษาอังกฤษ วิชาอื่นๆ ก็ได้คะแนนดีครับ ผมถนัดวิชาพลศึกษาเพราะทำให้ผมได้ออกกำลังกาย มีร่างกายแข็งแรง

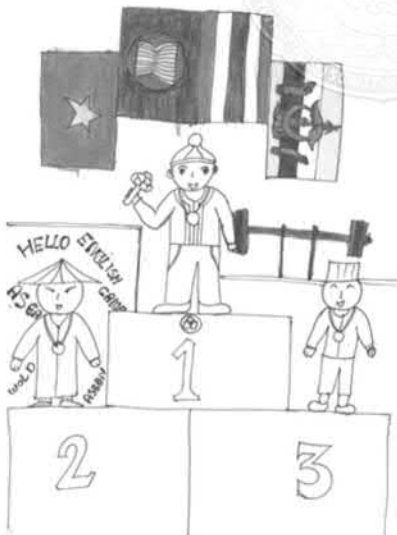
มีอยู่วันหนึ่งผมได้เรียนวิชาพลศึกษากับครูจรรยา ใจคำ ซึ่งเป็นครูสอนกีฬา ยกน้ำหนัก วันนั้นก่อนเรียนครูแจ้งว่าจะรับสมัครนักกีฬายกน้ำหนักระดับประถมศึกษา มีใครจะสมัครบ้าง ผมยกมือสมัครเป็นคนแรกและคนเดียวของห้อง ป.๕ ผมและเพื่อนๆ ชั้นประถมศึกษาประมาณ ๑๐ คน ที่สมัครมาฝึกกีฬายกน้ำหนักตั้งแต่สัปดาห์ที่ ๔ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ นี้เอง ทุกวันที่มาฝึกซ้อมผมจะมาเป็นคนแรก และมีหน้าที่ต้มไข่ไก่เพื่อแจกให้เพื่อนๆ ทุกคน คนละ ๑ ฟองได้กินหลังซ้อมเสร็จ

ผมขยันซ้อมยกน้ำหนักทุกวัน แม้จะเหน็ดเหนื่อยก็อดทน จนถึงวันที่ผม รอคอย เมื่อครูจรรยาบอกว่าจะได้ไปแข่งยกน้ำหนักที่ห้างเซ็นทรัลเชียงใหม่ ผมตื่นเต้น ดีใจมาก และตั้งใจซ้อมหนักกว่าเดิม เตรียมตัวตามคำแนะนำของครูทุกอย่าง และก็ รอ รอ รอ จนถึงวันแข่งขันครั้งแรก

ในวันแข่งพอลเขาประกาศชื่อ ผมรู้สึกหน้าซีด มือ เท้าเย็นมากๆ แต่ผมก็ไม่ทำให้
คุณครูผิดหวัง โดยคว้ารางวัลอันดับ ๑ ในรุ่นน้ำหนักเกิน ๕๐ กิโลกรัม ได้รับเงินรางวัล
๒,๐๐๐ บาท ผมดีใจและภาคภูมิใจมากที่ได้รับรางวัลครั้งแรก ผมแบ่งเงินรางวัล
ให้เพื่อนๆ ที่ไปแข่งด้วยกัน แต่ที่ดีใจที่สุดเมื่อคุณครูบอกว่าจะได้ไปแข่งรอบชิงชนะเลิศ
ที่เซ็นทรัลเวิลด์ กรุงเทพฯ เป็นครั้งแรกที่จะได้ไปกรุงเทพฯ ทำให้ผมนอนไม่หลับ
ตั้งหลายคืน เพราะตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยไปต่างจังหวัดเลย ผมจึงตั้งใจฝึกซ้อมมากขึ้น
ทำสถิติได้ดีกว่าเดิมและมีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเอาชนะให้ได้ ก่อนถึงวันแข่งขัน
รอบชิงชนะเลิศ ผมตื่นเต้นมากจนทำให้เกิดอุบัติเหตุที่ไม่คาดฝัน คือ นอนผิดท่าตกหมอน
ก่อนเดินทาง ๒ วันทำให้ปวดคอมาก พอถึงวันแข่งขันจึงทำได้แค่อันดับ ๓ ผมคิดว่า
ถ้าไม่เจ็บคอเสียก่อนคงจะทำได้ดีกว่านี้ อาจจะได้ที่ ๑

ความฝันของผม คือ ติดทีมชาติเหมือนพี่โปเตที่ได้เหรียญทองนักกีฬา
ยกน้ำหนักยุวชนเอเชีย และพี่ๆ นักกีฬายกน้ำหนักทุกคนที่ได้รับเหรียญรางวัล ผมจะตั้งใจ
ฝึกซ้อมพร้อมกับจะตั้งใจเรียน โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่ประชาคม
อาเซียน ที่ใฝ่ฝันที่สุดคือ เป็นนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทยไปแข่งต่างประเทศครับผม

เด็กชายสุราษ เยซ่อ
ป.๕ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่
อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่

สันติภาพสู่ปลายด้ามขวาน

ถึงแม้เหตุการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้จะเกิดขึ้นมากมาย แต่รอยยิ้มแห่งความสุขก็ยังปรากฏอยู่บนใบหน้าเสมอ แม้เหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านเข้ามา มีทั้งความเจ็บปวดและสูญเสีย แต่รอยยิ้มก็ยังไม่จางหายไปจากคนชายแดน

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาความหวาดกลัวในชีวิต ความโศกสลด มีทั้งเสียงปืน เสียงระเบิด เสียงร้องขอความช่วยเหลือ ถูกกลบด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แม้ภายในใจจะบอบช้ำมากเท่าไร สถานการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นทำให้ผู้คนจากที่ต่างๆ ไม่กล้ามาเที่ยว ทั่วๆ ที่ดินแดนแห่งนี้ได้ชื่อว่าเป็นดินแดนแห่งความสวยงาม เช่น เชื่อนบางกลาง ปาฮาลา-บาลา มัสยิดกลางปัตตานี มัสยิด ๒๐๐ ปี (มัสยิดวาตี อัล-ฮูเซ็น) และยังมีผลิตภัณฑ์อาหารต่างๆ ให้เลือกรับประทานมากมาย เช่น ข้าวยาบยอ ไก่เบตง ฉะก๊วย เป็นต้น นำเสียดายจากเหตุการณ์ความไม่สงบ ภาพความโหดร้าย ทำให้สิ่งเหล่านี้ยังคงอยู่ในความทรงจำของผู้คนที่มาเยี่ยมเยือนและอีกหลายคนไม่กล้าแม้แต่

จะมาเที่ยวในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คนในพื้นที่ก็ยังย้ายถิ่นฐานไปอยู่ที่อื่น แต่สิ่งหนึ่งที่อยู่กับคนไทยและคนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มาโดยตลอด คือ วัฒนธรรมอันดีงาม ประเพณีที่สืบทอดกันมา และแฝงไปด้วยความเชื่อ ความศรัทธา และความมั่นคง เช่น งานสมโภชศาลเจ้าพ่อหลักเมือง ประเพณีชักพระ งานสมโภชเจ้าแม่โต๊ะโมะ ทุกอย่างล้วนเกิดขึ้นด้วยแรงศรัทธาของผู้คนชายแดนใต้ แม้จะเกิดความไม่สงบ แต่คำว่าศรัทธาก็ไม่เสื่อมสูญ ความสามัคคีเป็นเหมือนพลัง ทำให้เรา

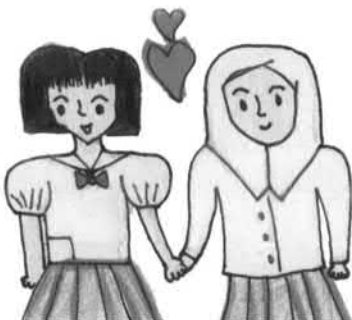

อยู่ด้วยกันได้อย่างมีความฝัน ฝันว่าสักวันหนึ่งเหตุการณ์เหล่านี้จะสงบ ได้ใช้ชีวิตเหมือนๆกับคนจังหวัดอื่น ได้อยู่กับครอบครัว ได้ยิ้มให้กันอย่างจริงใจไม่มีความเคลือบแคลงใจ แม้สามจังหวัดชายแดนภาคใต้จะมีความหลากหลายทางศาสนา แต่จิตใจที่ตรงกันก็คือ ความสงบสุขและสันติของจงกลับคืนมาสู่ปลายด้ามขวานแห่งนี้ การที่เราใช้ชีวิตอยู่ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ทำให้ได้รู้ถึงจิตใจของคนที่ยุญเสีย ทำให้รู้ถึงคำว่าอดทน

เราต้องมีความรัก ความสามัคคี เราจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เราจะต้องผ่านวันเวลาที่โหดร้ายไปให้ได้ เราต้องคิดบวก เราคงต้องเพิ่มกำลังใจให้แก่กัน แม้เหตุการณ์จะเลวร้ายสักเพียงใด จะสูญเสียไปมากน้อยเท่าไร เราต้องอยู่เผชิญกับเหตุการณ์เหล่านี้ให้ได้ อย่าทิ้งบ้านเกิด เพราะที่นี่เป็นถิ่นที่รักและหวงแหนของเรา

เมื่อครั้งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินมาเยือนจังหวัดยะลา เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๐ ชาวจังหวัดยะลายังคงจำภาพเหล่านั้นได้ เมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้น มีเสียงระเบิดดังขึ้นสองครั้ง เมื่อเหตุการณ์สงบลง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงก้าวพระบาทไปยังไมโครโฟน แล้วพระราชทานพระบรมราโชวาทด้วยพระสุรเสียงที่เป็นปกติ ไม่สั่นหรือเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย ดังความตอนหนึ่งว่า “...เมื่อเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงขึ้น หากปรองดองกัน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน รู้จักสงบจิตสงบใจ ก็สามารถจัดภัยอันตรายและรักษาสถานการณ์ไว้ได้...” จะเห็นได้ว่าพระองค์ท่านทรงให้กำลังใจ ปลอบขวัญ และพระองค์ยังเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมผู้บาดเจ็บที่โรงพยาบาลอีกด้วย ทำให้พวกเราเห็นว่าพระองค์ทรงไม่เคยทอดทิ้งประชาชนของพระองค์ท่านเลย

ทุกวันนี้ฉันยังรอ รอว่าสักวันหนึ่งความสงบสุขจะกลับคืนมาเหมือนเดิมอีกครั้ง ภาพจากความทรงจำที่ดีๆ ไปทุกที่ที่อยากไป แม้หลงทางฉันก็ไม่หวั่นเกรง ฉันจะรอวันนั้น เหมือนวันที่ฟ้าหลังฝน ทุกอย่างจะได้กลับมาสดใสอีกครั้ง

เด็กหญิงธีรรา รัตนบุญ
ม.๓ โรงเรียนสตรียะลา
อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

สามัคคีปรองดอง เถิดผองไทย

ต้องสามัคคี ปรองดองกันมากๆ นะ

พระบรมราโชวาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานแก่กลุ่มชาวไร่ หมูบ้านตัวอย่างโครงการไทย-อิสราเอล ณ ตำบลเขาใหญ่ อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี วันจันทร์ ที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๑๓ ความตอนหนึ่งว่า “...ความสามัคคีนี้ หมายถึงว่า มีสิ่งใดที่อาจขัดแย้งซึ่งกันและกันบ้าง ก็ต้องปรองดองกันเสีย และหาทางออกโดยที่ไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน...เพราะความสามัคคีเป็นกำลังอย่างสูงสุดของหมู่ชน...”

จากพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า ความสามัคคีมีความสำคัญต่อประเทศชาติอย่างยิ่ง อีกทั้งเป็นแนวทางในการสร้างความปรองดองแก่ประชาชนชาวไทย แต่ในปัจจุบันสังคมไทยกำลังประสบกับปัญหาที่สำคัญประการหนึ่ง นั่นคือ การขาดความสามัคคีของคนในสังคม ส่งผลให้ความขัดแย้งในประเทศไทยทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความไม่สงบในประเทศชาติ

สามัคคี เป็นคำที่มาจากภาษาบาลี แปลว่า ความพร้อมเพรียงกัน ความปรองดองกัน เช่น สามัคคีคือพลัง ส่วนคำว่า ปรองดอง แปลว่า ออมชอม ประนีประนอม ยอมกัน ไม่แตกแยกกัน ไม่ทะเลาะกัน ตกลงกันด้วยไมตรีจิต เช่น พี่น้องบ้านนี้รักใคร่ ปรองดองกันดี เมื่อนำมารวมกัน สามัคคีปรองดอง จึงหมายถึง ร่วมมือร่วมใจกันด้วยไมตรีจิต เช่น ถ้าทุกคนในหมู่บ้านสามัคคีปรองดองกันดีก็จะพัฒนาหมู่บ้านให้เจริญก้าวหน้า การแข่งขันกีฬาภายในสถาบันหรือหน่วยงานเดียวกันเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ สร้างความสามัคคีปรองดองในสถาบัน ในทำนองเดียวกันถ้าคนไทยมีความสามัคคีปรองดองช่วยกันแก้ปัญหาของบ้านเมือง คนไทยก็จะมีแต่ความสุข

ปัจจุบันนี้สังคมไทยตกอยู่ในภาวะขาดความสามัคคี ขาดความเข้าใจซึ่งกันและกันของคนในสังคม ส่งผลกระทบต่อประเทศชาติในหลายด้าน อาทิ ความเชื่อมั่นด้านเศรษฐกิจ เนื่องจากกลุ่มผู้ค้าไม่กล้าเข้ามาลงทุนในไทย เพราะสถานการณ์ความไม่สงบของสังคมไทย การขัดแย้งทางการเมือง และการแบ่งพรรคแบ่งพวกซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศ โดยปัญหาทั้งหมดเป็นผลเนื่องมาจากการขาดความสามัคคีปรองดองของคนไทยทั้งสิ้น หากเราคนไทยร่วมใจสามัคคีปรองดอง เพื่อให้ผ่านวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นได้ เราคนไทยและประเทศไทยก็จะมีแต่ความสุขดังเช่นอดีตที่ผ่านมา

ในช่วงวิกฤตการณ์ทางธรรมชาติและสังคมที่เกิดขึ้นในประเทศหลายเหตุการณ์แสดงให้เห็นว่าความสามัคคียังไม่ได้หมดไปจากสังคมไทยโดยสิ้นเชิง ดังวิกฤตมหาอุทกภัยครั้งยิ่งใหญ่ของประเทศไทยเมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่ประชาชนชาวไทยได้รับความเดือดร้อนเป็นจำนวนมาก แต่กลับเป็นบทพิสูจน์ว่าทุกปัญหาย่อมมีทางแก้ไขได้เสมอ น้ำท่วมที่เป็นปัญหาใหญ่ ก็ยังพ่ายแพ้ต่อน้ำใจของคนไทยที่ยิ่งใหญ่กว่า เพราะถึงแม้วิกฤตมหาอุทกภัยที่เกิดขึ้นจะส่งผลร้ายต่อประเทศชาติ แต่ความร่วมมือร่วมใจของคนไทยที่เกิดขึ้น ในการดูแลช่วยเหลือกันในสังคม อาทิเช่น การส่งเครื่องอุปโภคบริโภคให้แก่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน รวมไปถึงการส่งกำลังใจให้แก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบสามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสามัคคีปรองดองที่อยู่ในหัวใจของคนไทยทุกคน

จากเหตุการณ์ที่กล่าวมานั้น แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยอาจมีความขัดแย้งกัน
ในบางเรื่อง แต่ก็ไม่ได้ขาดความสามัคคีปรองดองไปทุกเรื่อง น้ำใจของคนไทย
เป็นส่วนสำคัญในการนำพาประเทศชาติให้ผ่านพ้นปัญหาเหล่านี้ไปได้ ปัญหาต่างๆ
ที่เกิดขึ้นถึงแม้จะใหญ่หลวงเพียงใด น้ำใจของคนไทยกลับยิ่งใหญ่กว่า การช่วยเหลือ
ซึ่งกันและกัน การเข้าใจกัน ความสามัคคีปรองดองเหล่านี้เป็นปัจจัยที่จะส่งผลต่อ
ความสงบสุขของปวงชนชาวไทย ที่แสดงให้เห็นถึงเอกลักษณ์ความเป็นไทย ดังนั้น
ในฐานะที่เราเป็นเยาวชนไทย เป็นคนไทย จึงควรหลอมรวมดวงใจให้เป็นน้ำหนึ่ง
ใจเดียวกัน เพื่อจะนำพาประเทศไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองของชาติบ้านเมืองสืบไป

นายจุฑาวัฒน์ จินดาหลวง
ม.๕ โรงเรียนบ้านโง้งรัตนวิทยา
อำเภอบ้านโง้ง จังหวัดลำพูน

นี่คือ...เมืองไทย

คำว่า “สยามเมืองยิ้ม” เป็นคำที่ชาวต่างชาติขนานนามให้กับประเทศไทย ประเทศที่มีน้ำ มีข้าว อุดมสมบูรณ์ สถานที่ท่องเที่ยวสวยงาม วัฒนธรรมที่น่าสนใจ และรอยยิ้มที่จริงใจของคนต่างแดน

แม้ในปัจจุบันความเจริญทางวัตถุมีมากมาย ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสของโลก เทคโนโลยีต่างๆ เข้ามาช่วยอำนวยความสะดวกแก่ทุกคน แต่ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ มิได้ทำให้คนไทยเปลี่ยนไปแม้แต่น้อย เพราะเรามีสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นศูนย์รวมดวงใจ จะมีกี่ประเทศในโลกที่มีพ่อหลวงที่ใส่ใจความเป็นอยู่ของราษฎร ทรงเป็นกษัตริย์ที่สอนให้ประชาชนจับปลาแทนการหยิบยื่นปลาให้กับประชาชน พ่อหลวงทรงสอนให้เราทุกคนสามัคคี ไม่ว่าจะเป็นใคร ศาสนาอะไร เมื่ออยู่ในแผ่นดินไทยแล้วก็ขึ้นชื่อว่าเป็นครอบครัวเดียวกัน นับว่าประเทศไทยโชคดีที่มีในหลวง

นอกจากเรามีสถาบันพระมหากษัตริย์ที่แข็งแกร่งแล้ว วัฒนธรรมอันดีงามของไทยยังถือกำเนิดมาจากศาสนาพุทธ แต่ถึงกระนั้นก็ได้หมายความว่าทุกคนจะต้องนับถือศาสนาพุทธ ทุกศาสนาสามารถอยู่ร่วมกันได้ เพราะทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี สิ่งนี้เป็นรากฐานของคนในสังคม ทำให้ในยามทุกข์ยาก เราก็สามารถผ่านไปได้ ดังเช่นมหาอุทกภัยในปี ๒๕๕๔ ที่ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่และสภาพจิตใจของคนไทย แต่ท่ามกลางความเดือดร้อนที่โหมกระหน่ำ ไม่ได้ทำให้คนไทยทอดทิ้งกัน วิกฤตนี้สะท้อนให้เห็นน้ำใจของคนไทยที่มีต่อกัน ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามา แม้จะหนักหนาสาหัสเท่าใด เราก็ผ่านเรื่องเหล่านั้นมาได้

ทุกอย่างขึ้นอยู่กับมุมมอง ความคิด แม้โลกจะหมุนเร็วเท่าใด แม้อะไรๆ จะหายไปจากสังคม แต่สิ่งหนึ่งที่จะยังอยู่คู่คนไทย คือ “รอยยิ้ม” รอยยิ้มที่บ่งบอกว่าพวกเราพร้อมสู้ปัญหาที่ผ่านเข้ามาในชีวิต รอยยิ้มที่จริงใจ รอยยิ้มที่ปลอบโยน ทุกสิ่งทุกอย่างหลอมรวมเป็น “สยามเมืองยิ้ม”

เด็กหญิงภัสสร ชูทรัพย์
ม.๓ โรงเรียนปทุมวิไล
อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

ความซื่อสัตย์

การน้อมนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง มาเป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิตนั้น จะทำให้ชีวิตของคนทุกคนเป็นสุข และรู้จักกับคำว่า พอดี พอเพียง และเพียงพอ

เช่นเดียวกับครอบครัวของหนู หนูเกิดและอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๒๒ หมู่ ๗ บ้านลุ่ม ตำบลปะเสยะวอ อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี ครอบครัวหนูมีด้วยกัน ๓ คน คือ แม่ น้องชาย และตัวหนู แม่คือผู้ที่อุทิศชีวิตทั้งชีวิตให้หนูกับน้อง หนูเห็นแบบอย่างที่ดีของแม่ แม่สอนหนูและน้องให้มีความซื่อสัตย์ สุจริต รับผิดชอบต่อหน้าที่ เพราะแม่ทำงานอยู่สหกรณ์หมู่บ้าน แม่ต้องรับผิดชอบเรื่องเงิน แม่บอกหนูว่าแม่พอใจกับค่าจ้างวันละ ๑๒๐ บาท แม่ไม่คิดที่จะหยิบฉวยเงินของสหกรณ์ ทั้งๆ ที่แม่จะทำแม่ก็สามารถทำได้ แต่แม่บอกว่าการไม่ซื่อสัตย์ ไม่รู้จักคำว่าพอเพียงพอดีนั่น จะส่งผลในระยะยาว จะไม่มีใครให้ความเชื่อถือ จะถูกดูแคลน สุดท้ายจะกลายเป็นที่รังเกียจ

ของชุมชน สังคม และส่งผลกระทบมาถึงตัวหนูกับน้องด้วย แม่ได้ยกตัวอย่างให้หนูกับน้องฟังเสมอว่า แม่ปลื้มใจกับบุคคลท่านหนึ่ง มีชื่อว่าลุงวาเต็ง ปูเต๊ะ ซึ่งเป็นพระสหายของในหลวงของเรา แม่เล่าว่าลุงวาเต็งเป็นคนขยัน ซื่อสัตย์ และน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงมาใช้อย่างเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ ถึงทุกวันนี้ลุงได้เสียชีวิตไปแล้ว แต่ชื่อเสียงดีๆ ที่มีในตอนมีชีวิต ก็ยังคงเป็นที่กล่าวขานตลอดไป

แม่บอกว่าในหลวงทรงมีพระมหากรุณาธิคุณต่อเรา หนูและน้องจึงขอสัญญาว่า หนูจะเป็นเด็กดีของสังคม เพื่อตอบแทนคุณแผ่นดินค่ะ

เด็กหญิงนุ้ยดา มิตรมาลา
ป.๖ โรงเรียนชุมชนวัดถัมภาวาส (เสาร์อุทิศ)
อำเภอสาวยบุรี จังหวัดปัตตานี

พอดี มีสุข

ในเช้าวันเสาร์ มะลิ เด็กหญิงวัย ๑๒ ปี นั่งเล่นกับ ขนทอง แมวน้อยตัวอ้วนจ้ำม่ำ อยู่ที่แคร่ไม้ไผ่ข้างบ้าน ซึ่งเป็นบ้านเรือนไทย ล้อมรอบไปด้วยต้นไม้ानาชนิด

“มะลิหอม ตาลมาหานะลูก”

เสียงคุณยายร้องเรียกออกมาจากในบ้าน ชื่อมะลิหอม นั้น เป็นชื่อที่คุณยายใช้เรียกเธอ และตั้งชื่อเธอมะลิ เพราะคุณยายชอบกลิ่นหอมของดอกมะลินั่นเอง

สิ้นเสียงของคุณยาย มะลิริบวิ่งออกมาหน้าบ้านด้วยความดีใจ พร้อมกับขนทอง แมวน้อยที่วิ่งตามมาติดๆ

มะลิ : “สวัสดีค่ะตาล” มะลิลำด้วยน้ำเสียงสดใส

ลูกตาล : “สวัสดีค่ะมะลิ”

ลูกตาลกล่าวพร้อมกับหันหน้ามาหาคุณยายซึ่งกำลังรื้อยมาลัยอย่างประณีต

แม้ว่าจะอายุ ๖๐ ปีแล้ว แต่สายตาของคุณยายก็ยังดี สามารถรื้อยมาลัยได้เหมือนเดิม

ลูกตาล : “สวัสดีค่ะคุณยาย”

ลูกตาลกล่าวทักทาย สายตามองที่พวงมาลัยและใบหน้าที่สดใสของคุณยาย

คุณยาย : “สวัสดีลูก”

ลูกตาล : “คุณยายขยันจังเลยนะคะ ดูมีความสุขมากๆ เลย มะลิก็เหมือนกัน”
น้ำเสียงที่สดใสของลูกตาล เริ่มเปลี่ยนเป็นน้ำเสียงเศร้า สร้างความสงสัยให้แก่

มะลิต่างมาก

มะลิ : “เป็นอะไรหรือเปล่าตาล” มะลิตามด้วยความเป็นห่วง

ลูกตาล : “คือว่า...ตาลอยากได้โทรศัพท์มือถืออะแต่คุณแม่ไม่ซื้อให้ อ้างว่า
ไม่จำเป็นต้องใช้ แต่ตาลอยากได้นี้แหละ มันคือความสุขของตาล ทำไม
คุณแม่ถึงไม่เข้าใจเลย”

ลูกตาลระบายความในใจให้เพื่อนรักฟัง ซึ่งคำตอบ

ของลูกตาล สร้างความงุนงงแก่มะลิต่างมาก เธอไม่เคย
ใช้โทรศัพท์มือถือ ไม่เคยต้องการมัน และมันก็ไม่ใช่
ความสุขของเธอด้วย แต่ทำไมลูกตาลถึงอยากได้
ทั้งที่ลูกตาลมีพร้อมทุกอย่าง ทั้งครอบครัว
การเงิน การเรียน แม้กระทั่งหน้าตา ซึ่ง
ทุกอย่างแตกต่างกับมะลิต่างสิ้นเชิง แต่มะลิก็มี่
ความสุข แม้จะไม่มีพ่อ แม่ อยู่กับยายเพียงสองคน
ก็ตาม

‘มะลิตอยากให้ตาลกลับมาเป็นเหมือนเดิม’ มะลิตัดใจ เธอพยายามคิดหาทาง
ช่วยเหลือเพื่อนรัก และในที่สุดเธอก็คิดออก

มะลิ : “ตาลเราไปขี่จักรยานเล่นกันเถอะ”

มะลิชักชวน ลูกตาลก็เห็นดีด้วย

มะลิ : “ยายจำ มะลิกับตาลขอตัวไปขี่จักรยานเล่นกันก่อนนะจ๊ะ”

มะลิพูดจาวออดอ้อนและก่อนที่ยายจะพูดอะไรนั้นเจ้าเหมียวแสนรู้อย่างขนทอง
ก็ร้อง “เหมียว” สร้างเสียงหัวเราะแก่เด็กทั้งสองมาก

มะลิ : “ชนทองขอไปด้วยนะจ๊ะยาย” มะลิตูอย่างรู้ทัน

คุณยาย : “จ๊ะหลานรัก”

มะลิอุ้มเจ้าแมวชนทอง และค่อยๆ วางมันลงในตะกร้า และเธอก็ค่อยๆ ขี่รถจักรยานออกไปตามทางกับเพื่อนรัก ซึ่งไม่ค่อยรู้เส้นทางในหมู่บ้านแห่งนี้สักเท่าไร เพราะตั้งแต่เลิกจนโต ลูกตาลอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ มาโดยตลอด เมื่อเธอกลับมาที่นี่ และได้มาขี่จักรยาน ได้สูดอากาศบริสุทธิ์อย่างเต็มปอดแบบนี้ จึงทำให้เธอรู้สึกตื่นเต้นอย่างเห็นได้ชัด

มะลิ : “ตาล ดูนั่นสิ”

มะลิตู พลงเข้าไปที่ทุ่งนา ลูกตาลหันหน้าไปตามนิ้วมือของมะลิที่ชี้ไปทางทุ่งนา และเธอก็ต้องตะลึงกับความงามของต้นข้าว ที่บัดนี้มีสีเหลืองทองอร่ามจากรวงข้าวเต็มไปหมด ลูกตาลไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าต้นข้าวจะสวยงามได้ขนาดนี้

ลูกตาล : “โอ้โฮ! สวยจังเลย”

ลูกตาลอุทานออกมา แววตาของเธอดูเป็นประกาย ทำให้มะลิยิ้มออกมาด้วยความดีใจ และอธิบายว่า

มะลิ : “ชาวบ้านที่นั่นทำนากันทุกคน ทำให้ไม่ต้องเสียเงินซื้อข้าวเหมือนคนในเมือง และยังใช้ควายไถนา ไม่ใช่ควายเหล็ก ได้ปุ๋ยคอกจากมูลควาย ทำให้ไม่ต้องซื้อปุ๋ยเคมี และยังทำให้เด็กอย่างเรา ได้เห็นความงามของต้นข้าวอีกด้วย”

ลูกตาลพยักหน้าอย่างเข้าใจ มะลิและลูกตาล คงจะจึกกรยานต่อไปเรื่อยๆ จนมาพบคุณลุงคุณป้าชาวนา ทั้งสองมีใบหน้าที่เต็มไปด้วยเหงื่อจากการทำงาน แต่ก็ยังส่งยิ้มมาให้มะลิและลูกตาลราวกับว่าไม่เห็นเหนื่อยเลย ลูกตาลสงสัยเป็นอย่างมาก จึงร้องถามว่า

ลูกตาล : “คุณลุงคุณป้าไม่เหนื่อยหรือคะ”

คุณป้า : “เหนื่อยจ้ะ แต่ก็มีความสุข”

ลูกตาลยิ้มให้ท่านทั้งสอง และขี่จักรยานเล่นต่อไปจนเย็นจึงกลับบ้าน

ลูกตาล : “มะลิ ตาลสนุกมาก ชอบใจนะที่พาทาลไปเที่ยว ฟรุ้งน้ำตาล จะมาหาใหม่นะจ๊ะ สวัสดีจ๊ะ” ลูกตาลกล่าวลา

มะลิ : “สวัสดีจ๊ะ” มะลิลำลาลูกตาลเช่นกัน

เช้าวันต่อมา ลูกตาลก็มาหามะลิเช่นเคย มะลิพาลูกตาลมาที่สวนหลังบ้านของเธอ ซึ่งมะลิตั้งชื่อว่า “สวนพอเพียง” ที่สวนพอเพียงมีแปลงผัก บ่อเลี้ยงปลา และไม้ผล มะลิพาลูกตาลไปสำรวจสวนพอเพียงจนทั่ว

ลูกตาล : “โอ้โฮ! สวนพอเพียงของมะลิตีจริง ๆ มีครบทุกอย่างเลย แบบนี้ก็ไม่ต้องซื้ออะไรเลยสิ”

ลูกตาลพูดพลางกวาดสายตามองสวนพอเพียงอีกรอบ

มะลิ : “ใช่แล้วละ ที่สวนพอเพียงมีครบทุกอย่าง ทำให้เราไม่ต้องเสียเงินซื้อข้าว ซื้ออาหาร ประหยัดเงินได้ด้วย และถ้าพืชผลมีเยอะ เราก็สามารถเอาไปขายได้เงินอีก เห็นไหมว่าสวนพอเพียงมีประโยชน์ตั้งมากมาย คนที่นี่ยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง คือพอประมาณ มีเหตุผล มีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัวในการดำรงชีวิต ไม่ใช่จ่ายฟุ่มเฟือย ใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็น มีความประหยัดอดออม เพียงเท่านั้นที่นี้ก็มีมีความสุขได้ เพราะทุกคนต่างรู้ว่า ความสุข ไม่ได้อยู่ที่วัตถุ

สิ่งของ แต่ความสุขอยู่ที่จิตใจต่างหาก แคได้อยู่กับคนที่เรารัก ไม่มี
หนี้สิน แม้จะไม่มีสิ่งของใดๆ เราก็มีความสุขได้ เช่นเดียวกับคุณลุง
คุณป้าสองคนนั้น และก็มะลิกับคุณยายอย่างไรละ”

ลูกตาล : “จ๊ะ ตาลเข้าใจแล้ว”

มะลิ : “ถึงตาลจะไม่มีโทรศัพท์มือถือ แต่ตาลก็มีความสุขได้ แคอยู่อย่าง
พอเพียง ใช่มะจ๊ะ”

ลูกตาล : “จ๊ะ พอดี มีสุข ตาลจะจำไว้ ชอบใจมากนะจ๊ะมะลิ”

ลูกตาลพูด พร้อมกับโอบกอดมะลิเพื่อนรัก ที่ทำให้เธอเข้าใจทุกอย่าง หลังจาก
วันนั้นเป็นต้นมา ลูกตาลก็ใช้ชีวิตอยู่อย่างพอเพียง มีความประหยัสดอดออม ใช้จ่าย
ในสิ่งที่จำเป็นตามที่มะลิเคยบอกไว้ จนในที่สุดลูกตาลก็ได้รับรางวัล เด็กดี ศรีโรงเรียน
ในฐานะที่เป็นเด็กอยู่อย่างพอเพียง ประหยัด อุดม ทำให้ลูกตาลรู้สึกภาคภูมิใจมาก
และสัญญากับตัวเองว่า จะอยู่อย่างพอเพียงตลอดไป.

เด็กหญิงศรัณยา มหาสุขบุญวงศ์
ป.๖ โรงเรียนบ้านหนองยาง
อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา

ผู้ชนะ

ดึกแล้ว ดินยังคงก้มหน้าก้มตาขีดเขียนอะไรบางอย่างลงบนกระดาษ ด้วยท่าทางครุ่นคิด แสงสว่างจากโคมไฟอ่านหนังสือส่องให้เห็นกระดาษแผ่นแล้วแผ่นเล่า ที่ถูกเขียนด้วยความตั้งใจ วางซ้อนกันอยู่บนโต๊ะ ท่ามกลางกองหนังสือเล่มหนาและอุปกรณ์เครื่องเขียนต่างๆ แม้ว่าดินจะรู้สึกเหนื่อย แต่เด็กหนุ่มกลับมีความสุขเมื่อทำงานเสร็จ เขายิ้มน้อยๆ อย่างพอใจ ก่อนจะลุกขึ้นบิดขี้เกียจ และวาง “นโยบายหาเสียงเลือกตั้งประธานนักเรียน” ลงบนโต๊ะ

ดินเป็นเด็กมัธยมปลายธรรมดาๆ คนหนึ่ง ที่มีความฝันอยากจะพัฒนาโรงเรียน อยากเห็นโรงเรียนมีความก้าวหน้า ตลอดเวลาที่ผ่านมา ดินพยายามช่วยเหลือโรงเรียนในด้านต่างๆ เขาเป็นสภานักเรียนมาหลายสมัย เห็นความสำเร็จและความผิดพลาด

ของสถานักเรียนรุ่นก่อนๆ แรงแบบตาลใจในจุดนั้น จึงผลักดันให้เขาลงสมัครรับเลือกตั้ง “ประธานนักเรียน” ท่ามกลางเสียงสนับสนุนของกลุ่มเพื่อนและคณะครู

ดินอ่านบททวนนโยบายหาเสียงที่กำลังจะนำไปปรึกษากับเพื่อนๆ อีกครั้ง แวดตาที่มุ่งมั่นนั้นบ่งบอกว่าเขาตั้งใจจริงๆ ที่จะเข้ามาทำงานในตำแหน่งนี้ รอยยิ้มปรากฏขึ้นเมื่อเขาจินตนาการว่า นโยบายที่ร่างไว้นั้นจะประสบความสำเร็จและพัฒนาโรงเรียนได้มากเพียงใด หากเขาชนะการเลือกตั้ง...

...ก็อ้อๆ... “ดินทำอะไรอยู่ลูก”

เขาลุกขึ้นไปเปิดประตูห้องให้พ่อ และเดินนำพ่อมายังโต๊ะเขียนหนังสือ

“ดินจะสมัครประธานนักเรียนครับพ่อ ตอนนี้อยู่กำลังร่างนโยบายหาเสียงอยู่” เขายิ้มอย่างภูมิใจ ก่อนจะส่งนโยบายฉบับร่างให้พ่อช่วยดู

พิศาลรับกระดาษปึกหนึ่งมาจากลูกชายและค่อยๆ อ่านอย่างละเอียด แวดตาของเขาฉายแววภาคภูมิใจในตัวลูกอย่างเด่นชัดเมื่ออ่านจบ ดินเป็นลูกชายที่ไม่ทำให้เขาผิดหวังเลยจริงๆ ที่ผ่านมามีไม่เคยทำให้ต้องหนักใจ และบ่อยครั้งที่ได้รับคำชมเชยจากครู รวมทั้งเพื่อนผู้ปกครองว่าเลี้ยงลูกเก่ง ดินถึงได้เติบโตมาเป็นคนดี

“เยี่ยมมากลูก นโยบายนี้สามารถแก้ปัญหาได้ตรงจุด จะทำให้เราได้รับความนิยม อีกอย่างที่คุณควรจะต้องทำ คือสำรวจว่าในโรงเรียนยังมีใครต้องการให้พัฒนาในเรื่องใดบ้าง ถึงมีนักเรียนเรียกร้องเพียงหนึ่งเสียงเราก็ต้องรับฟัง” พิศาลให้คำแนะนำลูกชาย

“ขอบคุณมากครับพ่อ ดินอยากทำนโยบายที่ทำแล้วได้ผลในการพัฒนาจริงๆ โรงเรียนของเราจะได้ก้าวหน้า”

“ดีแล้วล่ะลูก ตั้งใจนะ พ่อจะรอดูความสำเร็จ นอนพักผ่อนเถอะลูก พรุ่งนี้จะได้พร้อมกับการเริ่มงาน”

“ครับพ่อ” ดินยิ้มกว้าง ก่อนจะกอดพ่อไว้อย่างอบอุ่น พลังคิดถึงทางเดินไปสู่ความสำเร็จในอนาคต

เช้าวันถัดมา ดินไปโรงเรียนแต่เช้า เพื่อประชุมทีมสมาชิกพรรค บรรยากาศเป็นไปอย่างเคร่งเครียด แต่ละคนต่างเอาใจจริงเอาใจกับการประชุม เพราะทุกคนต่างนำเสนอนโยบายสำคัญๆ ที่ตนคิด

ดินยิ้มอย่างพอใจในความมุ่งมั่นของสมาชิกทุกคน เขาในฐานะผู้นำจะต้องทำหน้าที่เป็นหลักในการวางแผน ทั้งในเรื่องป้ายหาเสียง การขึ้นปราศรัย ตลอดจนการหาเสียงสัญญา โดยมีเพื่อนๆ ในทีมร่วมมือกันให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่

ในขณะที่ทุกคนกำลังประชุมกันอย่างตั้งใจ ชาญเพื่อนร่วมห้องก็วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามายังโต๊ะ ทำท่าลุกลี้ลุลน ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า

“บอลห้องหก ลงสมัครประธานนักเรียนด้วยละ เมื่อกี้เราไปคุยป้ายประชาสัมพันธ์มา” เสียงฮือฮาดังขึ้นมาจากทุกคนในห้อง ภาพเด็กหนุ่มหน้าตาดี มีความมั่นใจในตัวเองสูง ปรากฏขึ้นในความคิดของดิน บอลเป็นเพื่อนเก่าของเขาตอนเรียนมัธยมต้นด้วยภาพลักษณ์ที่ดี ประกอบกับฐานะครอบครัวระดับเศรษฐี เพราะเป็นเจ้าของธุรกิจโรงแรมชื่อดัง ทำให้เขาเป็นที่รู้จักกันในโรงเรียนอย่างกว้างขวาง

“จะไหวหรือดิน? บอลเขาเป็นคนดังนะ! แถมยังหล่อด้วย ใครๆ ก็รู้จัก” แก้วถามขึ้นอย่างไม่สบายใจ

“ไหวสิ ประธานนักเรียนเขาเลือกกันที่ความสามารถไม่ใช่หรือ? นโยบายของเราก็ทำเพื่อนักเรียนทุกคนอยู่แล้ว” ดินตอบอย่างมั่นใจ เขาเชื่อเสมอว่า หากเรามีความสามารถและมุ่งมั่นที่จะทำเสียอย่าง ความสำเร็จย่อมอยู่ไม่ไกลแน่นอน

เพื่อนในห้องต่างพากันปรบมือสนับสนุนคำพูดของดิน บ้างส่งเสียงให้กำลังใจและเดินเข้ามาจับมือหลายๆ คนบอกให้เขาสู้และเดินต่อไป โดยเฉพาะการปราศรัยก่อนวันเลือกตั้งที่จะมีขึ้นในไม่กี่วันข้างหน้า เพื่อจะเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจเลือกประธานนักเรียนของนักเรียนทุกคน

ทุกๆ วัน ดินและสมาชิกพรรคใช้เวลากับการหาเสียง ด้วยนโยบายที่โดดเด่นตรงตามความต้องการของนักเรียน ทำให้พรรคของดินเป็นที่กล่าวถึงอย่างรวดเร็ว ความมั่นใจของเขาเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกับความมุ่งมั่นที่ไม่เคยลดลง ดินยิ้มเมื่อคิดถึง

ความสำเร็จหลังการปราศรัย การแถลงนโยบายของเขาก่อให้เกิดความตื่นตัวในหมู่ นักเรียนเป็นอย่างดี หลายคนตัดสินใจเลือกพรรคของเขาเพราะเห็นความตั้งใจจริง ของดิน

เขาจำความรู้สึกตื่นเต้นและประหม่าในวันนั้นได้ดี เมื่อได้ยินเสียงคุณครู ประกาศเชิญเขาขึ้นเวทีปราศรัย

“พรรคแรกที่จะขึ้นแถลงนโยบายให้นักเรียนได้รับทราบกันในวันนี้ คือพรรค รากแก้ว ขอเชิญนายดิน พิทักษ์พงศ์ ผู้สมัครหมายเลขหนึ่ง ขึ้นปราศรัยได้เลยครับ”

“สวัสดีครับ เพื่อนนักเรียนทุกคน” ดินเริ่มต้นด้วยน้ำเสียงสั้นๆ เขาพยายาม รวบรวมความกล้าอีกครั้งก่อนจะพูดขึ้นว่า

“เพื่อนๆ อยากเห็นโรงเรียนของเราเป็นอย่างไรครับ? ความก้าวหน้าที่คุณคน ฝันถึงจะเกิดขึ้นกับโรงเรียนของเราแน่นอนครับ ถ้าทุกคนไว้วางใจให้ผมเป็นตัวแทนในการ พัฒนาโรงเรียน นโยบายของผมต่อไปนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยทำให้ความฝันของคุณๆ เป็นจริงและไม่ใช่ว่าฝันอีกต่อไป”

เมื่อความประหม่าจางหายไป ดินก็สามารถพูดได้อย่างฉะฉาน ชัดเจน จนได้รับเสียงปรบมือจากนักเรียนหลายครั้ง นโยบายหลักๆ ของพรรคเขานั้น ได้แก่ โครงการศาลยุติธรรม ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อไกล่เกลี่ยข้อพิพาทของนักเรียนโดยผ่านกระบวนการยุติธรรมของนักเรียนเอง และโครงการรับรู้ความคิดเห็นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นต่อการพัฒนาโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมเต็มที่

“นโยบายของผม สามารถทำได้จริง ไม่ใช่การวาดวิมานในอากาศ อยากเห็นโรงเรียนของเราก้าวหน้า มาร่วมสร้างประวัติศาสตร์ครั้งใหม่กับพรรครากแก้วเบอร์หนึ่ง นะครับ” ดินจบการปราศรัยอย่างหนักแน่น พร้อมเสียงปรบมือดังสนั่น เขายิ้มด้วยความยินดีและกลับมานั่งฟังการปราศรัยของอีกพรรคหนึ่งอย่างตั้งใจ ซึ่งก็เป็นไปได้ดีตามคาด บอลมีลีลาการพูดที่เด็ดขาดและเร้าอารมณ์ไม่ต่างจากนักการเมืองมืออาชีพ แม้นโยบายจะเน้นหนักไปทางด้านความบันเทิงและดูยากที่จะเป็นไปได้ เช่น การจัดคอนเสิร์ต การเพิ่มร้านขนมและเครื่องดื่มในโรงเรียน ตลอดจนการจัดท่องเที่ยวต่างประเทศ ที่ได้รับความสนใจไม่แพ้กัน

การปราศรัยโค้งสุดท้ายเป็นไปอย่างเข้มข้น ผลการตัดสินพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร ไม่สำคัญ เพราะดินได้บอกกับตนเองแล้วว่า “ที่ผ่านมาผมได้ทำเต็มที่แล้ว และพร้อมที่จะยอมรับความจริง”

เช้าวันรุ่งขึ้น ณ หอประชุม

“บัตรดี-เบอร์หนึ่ง”

เสียงนับคะแนนสุดท้ายดังขึ้นพร้อมกับเสียงเฮลั่นของนักเรียน กรรมการนับคะแนนยกกล่องใส่บัตรเลือกตั้งให้นักเรียนทุกคนดู แสดงความบริสุทธิ์ใจว่าบัตรลงคะแนนได้หมดลงเรียบร้อยแล้ว

ดินลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ ด้วยรอยยิ้ม ตรงเข้าไปจับมือและโอบไหล่บอลท่ามกลางเสียงปรบมือที่ดังสนั่นของเพื่อนนักเรียนทุกคน

“ยินดีด้วยนะครับ ทำหน้าที่ให้ดีที่สุด เป็นตัวแทนของเราและเพื่อนนักเรียนทุกคนนะครับ” ดินเอ่ยขึ้นด้วยความจริงใจ

“ขอบใจนะ ดินก็อย่าเพิ่งท้อ สู้ต่อไปนะครับ” บอลพูดยิ้มๆ ก่อนจะเดินขึ้นไปรับตำแหน่งประธานนักเรียนคนปัจจุบัน

ใช่แล้ว ดินแท้! แม้คะแนนที่ห่างกันจะไม่เท่าไร แต่นั่นก็ทำให้เขาพลาดตำแหน่งประธานนักเรียนไปอย่างน่าเสียดาย ธรรมชาติของการแข่งขันย่อมมีแพ้ชนะ ดินบอกกับตนเองเช่นนี้เสมอ อย่างน้อยก็ช่วยให้เขาไม่คิดมาก ที่สำคัญกำลังใจจากเพื่อนๆ คุณครู และจากรุ่นน้อง ทำให้เขายอมรับความพ่ายแพ้ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่เพราะความท้อถอย หากเป็นเพราะเขารู้ว่าตนได้ทำเต็มที่แล้ว

การเลือกตั้งประธานนักเรียนจบลงแล้ว เขาลุกขึ้นหยิบกระเป๋ามาเข้าชั้นสภายอย่างคล่องแคล่ว พร้อมจะเผชิญหน้ากับสิ่งใหม่ๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต ผู้คนหลากหลายต่างเบียดเสียดกันเพื่อออกจากหอประชุม ดินค่อยๆ เดินออกมาพร้อมๆ กับนักเรียนคนอื่น เสียงวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับผลการเลือกตั้งกำลังเป็นประเด็นที่ทุกคนให้ความสนใจ ดินพยายามหันเหความสนใจออกจากเรื่องนี้ และรีบฝ่าฝูงคนออกมาให้เร็วที่สุด มันจบลงแล้วและเขาไม่อยากรับรู้อะไรทั้งนั้น

“ถ้าดินรู้จักเอาใจนักเรียนบ้าง ป่านนี้คงชนะขาดลอยไปแล้วล่ะ ดูอย่างบอลสิสุดส่าห์ซื้อขนมมาแจกเพื่อนๆ แถมยังบอกให้คนที่เลือกพรรคของเขา ไปพักผ่อนที่โรงแรม ได้ตลอดเวลาด้วย พรุ่งนี้เห็นว่าจะมีงานเลี้ยงขอบคุณด้วยนะ แถมด้วย

คอนเสิร์ตอีกวง จะไปด้วยกันไหมเธอ ไหนๆ ก็เลือกพรรคบอลไปแล้ว” เด็กสาวพูดเปรยๆ

“คิดๆ แล้วก็สงสัยสินะ ดินเธอ อุตสาห์ตั้งใจ สู้ตายก็พลาด” เพื่อนสาวของเธอกล่าวอย่างเห็นใจ

“สังคมเราก็เป็นแบบนี้ คนเก่งคนดีไม่ได้รับการส่งเสริม ถ้าเรายังมัวแต่หวังผลประโยชน์ ไม่รู้เมื่อไรโรงเรียนเราจะพัฒนา” เด็กสาวอีกคนเอ่ยขึ้น เธอเป็นเพียงคนเดียวของกลุ่มที่เลือกพรรคของดิน ซึ่งเพื่อนๆ ของเธอยังไม่รู้

“แต่ฉันว่าเราทำถูกแล้วล่ะที่เลือกบอล ได้ไปพักโรงแรมหรูๆ แถมยังได้เจอ
นักร้องดังๆ อีก คิดอย่างไรก็คุ้มเกินคุ้ม”

บทสนทนานั้นทำให้ดิณรู้สึกขาไปทั้งตัว รวากับมีคนเอน้ำเย็นจัดมาสาดลงบน
ตัวเขาด้วยความสะใจ มือทั้งสองข้างสั่นน้อยๆ อย่างไม่อาจควบคุม เขาหลับตาพยายาม
รวบรวมสติ แต่ประโยคสนทนาจากเด็กสาวกลุ่มนั้นกลับดังก้องอยู่ในสมอง มันตอกย้ำ
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเขาเป็นผู้แพ้ เป็นคนขี้แพ้ ทำไมล่ะ? ทำไม? เขาอดทนทุ่มเททำทุกอย่าง
ด้วยความตั้งใจเต็มที่ เพียงหวังที่จะเห็นโรงเรียนก้าวหน้า แต่กลับถูกทำร้ายอย่าง
ไม่ยุติธรรม ดิณรู้สึกว่าการก้าวเดินบนเส้นทางสายนี้ช่างยากลำบากและไม่เหมาะกับ
คนอย่างเขาและเพื่อนนัก อุปสรรคที่เขาพบเจอครั้งนี้ได้บั่นทอนกำลังใจที่จะพัฒนา
โรงเรียนไปจนหมดสิ้น มันไม่เหลือแม้กระทั่งความหวัง

“พ่อ ดินแพ้ครับพ่อ แพ้หมดแล้ว ไม่เหลืออะไรอีกแล้ว” ดินบอกกับพ่อ
อย่างเลื่อนลอยก่อนจะทรุดลงต่อหน้าพ่ออย่างซ้ำๆ
เรื่องราวทั้งหมดถูกถ่ายทอดผ่านน้ำเสียงสั่นเครือ
และแวตอาอันเจ็บปวด

พิศาลนิง เมื่อได้ฟังเรื่องราว
ทั้งหมด เขาหลับตาเอื้อมมือไปโอบไหล่
ลูกชายอย่างหนักแน่นราวกับจะถ่ายทอด
พลังใจทั้งหมดไปให้ เขายิ้มและพูดกับ
ลูกชายสุดที่รักว่า

“ลูกไม่ได้แพ้หรอก แต่ลูกคือ
ผู้ชนะ ชนะใจตนเอง ที่คิดทำในสิ่งที่ถูกต้อง
โอกาสหน้ายังมีนะลูก”

นายเกียรติศักดิ์ หนูหลง
ม.๖ โรงเรียนพัทลุง
อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๗

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	ประธานกรรมการ
รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่ได้รับมอบหมาย	รองประธานกรรมการ
เลขาธิการนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงกลาโหม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงมหาดไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงแรงงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงคมนาคม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพลังงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพาณิชย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงยุติธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการคลัง หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	กรรมการ
กระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน หรือผู้แทน	กรรมการ

อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมการขนส่งทางบก หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด	กรรมการ
ผู้บัญชาการ กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิการบดีสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน	กรรมการ
ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ หรือผู้แทน	
ผู้อำนวยการธนาคารออมสิน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการไฟฟ้านครหลวง หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการรถไฟแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการประปานครหลวง หรือผู้แทน	กรรมการ
กรรมการผู้จัดการใหญ่ กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์	กรรมการ
หรือผู้แทน	
ประธานสภาสตรีแห่งชาติ ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานคณะกรรมการอำนวยการมูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้าฯ	กรรมการ
เพื่อเยาวชน ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือผู้แทน	
นายกสมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการองค์การค้าของ สกสค. หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้กำกับการกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและสตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาทุกเขต (๑๘๓ เขต)	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษา	กรรมการ
ตามอัธยาศัย สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือผู้แทน	
เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน	กรรมการ
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือผู้แทน	

ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาการเรียนการสอน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการลูกเสือ ยุวกาชาด และกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
รองผู้อำนวยการสำนักพัฒนาการเรียนการสอน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและเลขานุการ
ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านบริหารทรัพยากรบุคคล สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานบุคคล สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มช่วยอำนวยการและประสานราชการ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารการคลังและสินทรัพย์ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มสารนิเทศ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวสุภารัตน์ หัสเดช กลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการจัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่ และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๗

คณะกรรมการอำนวยการ

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายอภิชาติ จีระวุฒิ)	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการองค์การการค้าของ สกสค. (นายสมมาตร มีศิลป์)	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นางอ่องจิต เมธยะประภาส)	ประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (นางสาวไพรวัลย์ พิทักษ์สาธิต)	รองประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการคลังและสินทรัพย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาคณะบังคับ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการศูนย์สารนิเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
หัวหน้ากลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ	กรรมการและเลขานุการ
สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (นางศุภนิตลา สุขสมัย)	
หัวหน้าส่วนส่งเสริมและพัฒนาวิชาการ องค์การการค้าของ สกสค. (นางเครือรัตน์ เรืองแก้ว)	กรรมการและเลขานุการ
นักวิชาการศึกษาชำนาญการ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (นางสาวพนิดา บัวมณี)	กรรมการและ ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการจัดทำต้นฉบับ

นางพจมาน พงษ์ไพบูลย์	ประธาน
นางศุภนิตลา สุขสมัย	รองประธาน
นางสาวนภรณ์ ชังบุคตา	กรรมการ
นายพินิจ สุขะสันต์	กรรมการ
พันจ่าเอกแดงรัตน์ชัย คงสม	กรรมการ
นายชูเกียรติ เกิดอุดม	กรรมการ

นางสาวประนอม เพ็ญพันธ์
นางสาวเพ็ชรา ว่องเกรียงไกร
นางสุดใจ พรหมเกิด
นางสาวพนิดา บัวมณี
นายศรธรรม ประจักษ์
นางสาวกาญจน์กฤษฎี ทานเจือ
นางเครือรัตน์ เรืองแก้ว

กรรมการ
กรรมการ
กรรมการ
กรรมการและเลขานุการ
กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจำหน่าย

ผู้อำนวยการองค์การการค้าของ สกสค.	ประธาน
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการตลาดและการขาย	รองประธาน
(นางจินตนา ไชยดี)	
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์	กรรมการ
(นางสาวดวงแข กล่อมเอี้ยง)	
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการเงินและบัญชี	กรรมการ
(นายสมนึก บัวรุ่ง)	
ผู้แทนศูนย์สารนิเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	
หัวหน้าส่วนประชาสัมพันธ์	กรรมการ
(นางรจันระพี ตั้งเจตสกา)	
หัวหน้าส่วนลูกค้าสัมพันธ์	กรรมการ
(นางจิรพร ศรีวงศ์กรกฎ)	
หัวหน้าฝ่ายอำนวยการสำนัก สำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์	กรรมการ
(นายสมชาย เตชะเปรมปรีชา)	
หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมการตลาดและพัฒนาธุรกิจ	กรรมการและเลขานุการ
(นางจำเรียงรักษ์ อิตร์ศิริ)	
หัวหน้าส่วนแผนการตลาดและพัฒนาผลิตภัณฑ์	กรรมการและ
(นายปองธรรม อินทร์ไทร)	ผู้ช่วยเลขานุการ

ขอขอบคุณคณะกรรมการคัดเลือกผลงานเพื่อลงพิมพ์ในหนังสือ วันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๗

นางสุกัญญา งามบรรจง
นางสาวพรรณงาม แยมบุญเรือง
นางสาวคันสนีย์ ตูลยธนบดี

บรรณาธิการที่ปรึกษา

นางสาวไพรวลัย พิทักษ์สาถ์

บรรณาธิการ

นางศกุนตลา สุขสมัย
นางสาวพนิดา บัวมณี
นางเครือรัตน์ เรืองแก้ว

ออกแบบปก

นายพินิจ สุขะสันต์
นายกอบสิน ชื่นจรูญ
นายสุเทพ มิตรเจริญ

ภาพประกอบ

นายสมบัติ คิ้วฮก
นักเรียนเจ้าของผลงาน

จัดรูปเล่ม

แผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ
นายผดุง บุญศิริ

ขอเชิญชวนเด็กๆ
เขียนเรื่องส่งมาลงหนังสือวันเด็กแห่งชาติ
ปี ๒๕๕๘

ส่งที่ กองบรรณาธิการหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๕๘
อาคาร สพรฐ. ๓ ชั้น ๓
สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ ถนนราชดำเนินนอก
เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

หมายเหตุ : นักเรียนที่ส่งผลงานกรุณาระบุชื่อ ที่อยู่ให้ชัดเจน หรือหมายเลขโทรศัพท์ที่สามารถ
ติดต่อได้สะดวก

เผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจัดจำหน่าย
ส่วนลูกค้าสัมพันธ์ องค์การคำของ สกสศ.
๒๒๔๙ ถนนลาดพร้าว แขวงสะพานสอง
เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ ๑๐๓๑๐
โทรศัพท์ : ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๐๗ , ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๑๐
www.suksapan.or.th

ร้านศึกษากันท์พาณิชย์ใกล้ตัวคุณ

ร้านศึกษากันท์พาณิชย์ในโรงเรียน
ร้านศึกษากันท์พาณิชย์ท่าเลทอง

ด้วยระบบบริหารงานที่ทันสมัยสินค้าครบวงจร
ทั้งคุณภาพและราคาเป็นธรรม
รูปโฉมใหม่ด้วยการออกแบบร้านที่ทันสมัย

- ระบบการจัดการด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย รวดเร็ว ถูกต้อง
 - พร้อมฝึกอบรมบุคลากร
- เน้นสินค้าตามความต้องการของผู้บริโภค
 - มีการจัดส่งสินค้าที่รวดเร็ว
- มีระบบ QC ตรวจสอบทุกระบบงาน
- มีระบบรักษาความปลอดภัยและกล้องวงจรปิด

www.suksapan.or.th

ฝ่ายค้าส่ง โรงพิมพ์ สกสค. ตลาดพร้าว

2249 ถนนลาดพร้าว แขวงสะพานสอง เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310

โทร. 0 2538 3021, 0 2538 3033, 0 2514 4033 ต่อ 512,513,518,521 โทรสาร 0 2933 0181

สื่อนวัตกรรมใหม่ในรูปแบบ

QR code

องค์การค้ำของ สกสศ. ร่วมกับ บริษัท อี-เทคนิก จำกัด ได้พัฒนาซอฟต์แวร์การเรียนการสอนในรูปแบบ 3D Animation ที่ผสานองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์เข้ากับนวัตกรรมทางการศึกษาแบบ Interactive โดยสามารถอธิบายเนื้อหาให้เห็นภาพได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย ทำให้ประหยัดเวลาในการเรียนการสอน ช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสนุกสนาน

ใช้งานง่ายเพียงแค่มือ Tablet หรือ Smartphone ก็สามารถศึกษาเนื้อหาบทเรียนได้ตามความต้องการ เหมาะสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์

SCAN!

องค์การค้ำของ สกสค.

สื่อนวัตกรรมใหม่ในรูปแบบ

QR code

องค์การค้ำของ สกสค. ร่วมกับ บริษัท อี-เทคนิก จำกัด ได้พัฒนาซอฟต์แวร์การเรียนการสอนในรูปแบบ 3D Animation ที่ผสานองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์เข้ากับนวัตกรรมทางการศึกษาแบบ Interactive โดยสามารถอธิบายเนื้อหาให้เห็นภาพได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย ทำให้ประหยัดเวลาในการเรียนการสอน ช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสนุกสนาน

ใช้งานง่ายเพียงแค่มือ Tablet หรือ Smartphone ก็สามารถศึกษาเนื้อหาบทเรียนได้ตามความต้องการ เหมาะสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในวิชาคณิตศาสตร์ เคมี ชีววิทยา และฟิสิกส์

SCAN!

SCHOOL BUS

The Security of Students Transportation

ให้เลือก 3 ขนาด คือ 20+1 ที่นั่ง
24+1 ที่นั่ง และที่นั่งแยก ปรับเอนนอน
ได้ 125 องศา สะดวกสบายสำหรับ
เดินทางไกล มีระบบเบรก ABS ระบบ
ประหยัดน้ำมัน ระบบเก็บเสียงในห้อง
โดยสาร พร้อมเครื่องปรับอากาศขนาด
14,000 16,000 KCAL

ฝ่ายค้าส่ง โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว

2249 ถนนลาดพร้าว แขวงสะพานสอง เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310

โทร. 0 2538 3021, 0 2538 3033, 0 2514 4033 ต่อ 512,513,518,521 โทรสาร 0 2933 0181

อีซี-ดี
EZCD™

การศึกษาไทย
สู่ประชาคมอาเซียน

เปิดโลกแห่งการเรียนรู้กับ ดิวเตอร์เพ็น

The World of Knowledge
Tutor Pen

EZCD™

พ่อนสบาย ๆ ได้แล้ววันนี้

First Choice

พร้อมหนังสือตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ

จัดพิมพ์โดย องค์การคำของ สกสค.

เพื่อยกระดับการศึกษาไทย

ก้าวเข้าสู่เวทีประชาคมอาเซียน (AEC)

ชุดปากกาอัจฉริยะ **Tutor Pen** ประกอบด้วย

- ปากกาอัจฉริยะ 1 ด้าม • ฐานวางปากกา 1 อัน
- คู่มือการใช้งาน ปากกาอัจฉริยะ • คู่มือ สำหรับ ปากกาอัจฉริยะ
- สายเชื่อมต่อ USB กับ คอมพิวเตอร์ • ฟรี หนังสือสอนภาษาอังกฤษ 2 เล่ม (3 ภาษา)

HUMAN VOICE

[เสียงการอ่าน 100%]

VOICE RECORDER

[บันทึกเสียงได้]

STUDENT BOOK

[หนังสือหลักสูตร
กระทรวงศึกษาธิการ]

MP3

[มีเพลง MP3 ได้]

EARPHONES

[เลือกฟังคู่มือ]

DOWNLOAD

[รองรับการดาวน์โหลด
MP3 และ หนังสืออื่นๆ อีกมากมาย]

Over

years in communication world
We have always looked for
new innovation of communication
to create the best to our country

More information..call 02-9370099

- Telecommunication System Integration-
- IP PBX and Enterprise Communication Solutions-
- Wireless Broadband Solutions-
- Loxley Broadband - Internet and VPN Service Provider-
- Professional Mobile Engineering-

สินค้า 2557

9 786163 173645
ราคา 15.00 บาท

**LOXLEY
WIRELESS**